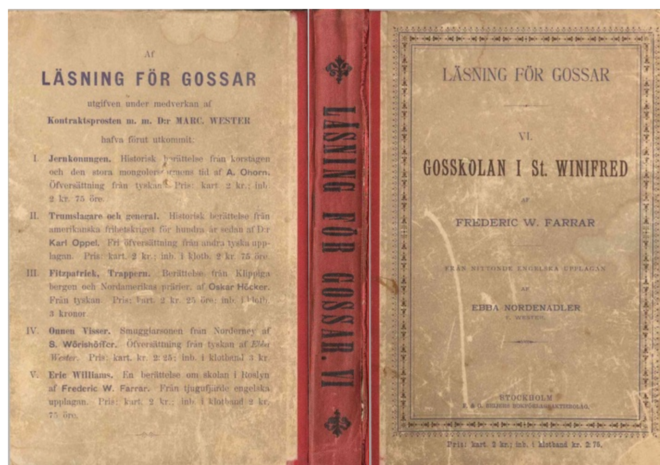

LÄSNING FÖR GOSSAR.

------- VI.

GOSSKOLAN I ST. WINIFRED

AF **FREDERIC W. FARRAR.** ------------ FRÅN NITTONDE ENGELSKA UPPLAGAN AF EBBA NORDENADLER, f. WESTER. ----------------- STOCKHOLM F. & G. BEIJERS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG.

NORRKÖPING M. W. WALLBERG & C:o BOKTRYCKERI 1896.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken digitaliserades direkt från original och anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i februari 2014 av Bert H.

Engelska originalets titel: *St. Winifred's, or the World of School*.

FÖRSTA DELEN.

FÖRSTA KAPITLET.

Walters hem.

”Farväl Walter, farväl käraste Walter, farväl”, ljöd det i alla tonarter, och den sista, som ropade sitt ”far—väl” var en liten blåögd, ljushårig tvåårig flicka. Walter kysste ömt sin mor och sprang upp i vagnen, som redan väntat en kvart för att föra honom och hans saker ned till stationen.

Det var den gamla vanliga historien.

Herr Evson stod i begrepp att föra sin'son till en stor gosskola, och det var första gången Walter lämnade hemmet.

Nästan hvar och en far, som värdigas läsa denna bok har själf upplefvat något liknande, och han och hans söner veta af personlig erfarenhet hvad Walter och hans far tänkte och kände, när vagnen rullade genom

trädgårdsgrinden och utför bygatan, fortskaffande den unga familjens äldste son från ett älskadt hems lugna skydd på väg till ett nytt, tillfälligt hem bland en skara unga främlingar.

Om du någonsin stått på toppen af den backe från hvilken Walter tillvinkade sin mor ett sista farväl, är det icke troligt, att du kan glömma det landskap, som utbredde sig framför dig.På höger hand de låga, furuklådda höjderna, som sakta höjde sig den ena ofvanför den andra till dess de nådde bergets höga, grönklädda skuldra. Till vänster emellan vägen och en lägre liggande skog, en djup och sammanträngd dal, genom hvilken en bergsström brusar fram, än vildt skummande kring stora stenar, som den dragit med sig från höjderna, än vidgande sig till en liten lugn och klar miniatyrsjö, öfver hyars stränder de vackra ormbunkarna böja sig djupt framåt, som för att få spegla sig i det klara vattnet. Midt framför dig, djupt nedanför dina fötter sträcker sig en stor sjö, som når nästan ända fram till kullarnes fot. På ena stranden af denna sjö ligga några hvita små hus rundt kring den lilla kyrkan, och på den andra, uppe på sluttningen af åsen syns några trefliga villor.

I en af dem, den som knappt ligger hundra alnar från sjön bodde hjälten i vår berättelse. Hans far, herr Evson, en välbergad för att icke säga förmögen man, hade valt denna fridfulla tillflyktsort för att i lugn och ro uteslutande få egna sig åt sin familj.

Walter var äldste sonen, en behaglig, klarögd, liflig gosse. Ända tills nu, och han var nu fjorton år, hade han ej haft någon annan lärare än fadern och under sista året en informator.

Hans uppfostran skilde sig alltså betydligt från många jämnåriga gossars, och den bokliga kunskap han hittills inhemtat var tämligen obetydlig. Men han hyste det lifligaste intresse för sådana kunskaper, som äro värda att lära, hvilket är den bästa garanti för kommande framsteg.

Låt mig ett ögonblick stanna för att berätta hur den flnt bildade herr Evson hittills uppfostrat sina unga gossar. Jag vill ej yttra mig om huruvida metoden är att förorda eller ej, jag vill blottbeskrifva den, och de följande sidorna skola upplysa om dess resultat.

LAnda tills gossarne Evson voro tio eller tolf år, visste de ej hvad direkt undervisning ville säga, och allt hvad de kunde, hade de inhemtat utan synbart arbete eller ansträngning. De tillätos att så godt som bo ute i det fria, och naturen själf var deras vise och kunnige lärare. Hvarje promenad hade nästan alltid ett mål i sikte; än gälde det att upptäcka de undangömda ställen inne i skogen, där smultrona växte rikligast eller där de sällsyntaste orchidéerna gömde sig, än att klättra uppför de branta kullarna för att söka upp bästa platsen att duka upp den landtliga måltiden.

När de blefvo litet större, eggade och uppmuntrade fadern dem till dess de bestigit toppen af alla de närliggande höjderna, hvarifrån de hade en härlig utsikt öfver det vackra landskapet och kunde beundra de praktfulla solnedgångarna.

Och under dylika utflykter undervisade deras föräldrar dem nästan utan att de visste om det, till dess de voro fullkomligt förtrogna med de vanliga växternas namn och egenheter och blefvo ifriga att införlifva dem i sina små samlingar. Och när de på kvällen återvände hem eller sutto i trädgården, fingo de lära sig igenkänna åtskilliga stjärnor, och det dröjde ej länge innan Mars och Jupiter, Orions Bälte och Cassiopea, Sjustjärnorna och Karlavagnen föreföllo dem som gamla kära vänner.

Det var äfven lätt och angenämt att lära dem att visa vänlighet mot alla lefvande varelser, att betrakta den lilla svartögde ekorren utan att oroa honom under hans måltid och att beundra de små fä-gelbona utan längtan att plundra dem.

Sjön erbjöd dem nöjen på hvilka de aldrig tröttnade; de voro djärfva simmare och icke ens rädda att ro sin båt när vågorna gingo höga.

Kortligen, de voro så friska och hurtiga gossarman gärna kunde få se, och deras observationsförmåga och öppna blick för allt i naturen förvånade ofta deras Londonkusiner.

Men i allt sådant, hade de endast kunnat göra små framsteg, om de ej redan från barnkammaren fått vänja sig vid

att vara orädda, blygsamma, san-ningsälskande, osjälfviska och lydiga. Allt detta var förberedt under deras tidigaste barnaår, den tid, då grunden måste läggas säkert för att sedan kunna bestå, då det böjliga barnasinnet skall vänjas in i hvad som är godt och sant och rätt, innan egensinnet och de onda böjelserna ännu äro medvetna om sin farliga makt.

Må ingen tro, att jag ämnar berätta om några slags underbarn i fråga om dygd och goda seder. Det iinns tusentals liknande dem i våra lyckliga engelska hem; det skulle kunna vara tusentals fler, om föräldrarne ville egna mer omsorg och tillsyn åt sina barns uppfostran; det blir många, många fler tusen, när mänskorna så småningom ”vid gryningen till en bättre dag” bli ädlare och renare, mer lika Honom, som var den högstes så väl som den lägstes förebild.

ANDRA KAPITLET.

St. Winifred.

Den skola till hvilken Walter var på väg hette St. Winifred och låg vid stranden af en höjdom-kransad liten vik.

Järnvägsstationen låg fem mil därifrån* och för att komma till skolan, måste man åka genom en

* En svensk mil lika med sex engelska.lång skog. Uppe på backen, vid slutet af skogen, hade man utsikt öfver viken, den lilla byn, och gosskolan, en gammal ståtlig stenbyggnad.

Vagnen stannade utanför den höga inkörsporten. Skolans portvakt — Famulus, som han kallades — en reslig karl med ett redbart ansikte och en viss förfining öfver hela sitt väsen, öppnade porten, vinkade åt en af skolbetjäningen att taga mot Walters kappsäck och visade herr Evson vägen till doktor Lane, skolans rektor.

Walter blef inskrifven i skolans journal samt anförtrodd åt en af lärarnes, herr Robertsons särskilda uppsikt.

Sedan doktor Lane sagt några uppmuntrande ord till den nye lärjungen, följde Walter med sin far ner till vagnen, som ännu höll utanför porten för att föra herr Evson till nästa tåg.

”Låt oss gå upp till backen, pappa”, bad Walter. ”Jag behöfver inte vara tillbaka förrän till tedags, och jag ville gärna slippa ta’ adjö af dig här.”

Herr Evson var lika lika litet angelägen att påskynda afskedet, som Walter. De hade aldrig förr varit skilda åt, och han var mycket fästad vid och stolt öfver sin äldste son.

Det var icke tid till långa förmaningstal och råd. Herr Evson talade förnämligast om hemmet, deras blifvande korrespondens och Walters studier, och Walter visste mycket väl utan att det nu upprepades hur hans far önskade han' skulle vara, och var förtrogen med de grundsatser efter hvilka han sökt att forma sonens unga sinne.

Tiden förgick hastigt, och de voro snart uppe på backen, där vagnen väntade.

”Farväl Walter, Gud välsigne dig”, sade herr Evson, för sista gången skakande sonens hand och läggande en djup betydelse i de enkla orden.

”Farväl, pappa. Hälsa dem alla där hemma”,sade Walter försökande att tala glädtigt och att hålla tårarna tillbaka.

När vagnen försvann ur sikte, kände Walter sig mycket ensam och öfvergifven, och det var naturligt, att han skulle fälla några tårar vid tanken därpå, och på de fyra hundra främlingar bland hvilka han nu skulle göra sitt inträde. Men han var renhjärtad och oförskräckt och utan att vara fullt medvetet religiöst anlagd, hade han dock en tydlig förnimmelse af, att det fanns en god Yän, som alltid vakade öfver honom.

Ett barns sorg är lika bitter, som hastigt förflyktigad, och Walters tårar torkade snart. Då han blickade sig omkring, såg han åter sina kära berg, och för första gången — ty hittills hade han ej haft tanke därför — hörde han hafvets storartade, entoniga brus.

Han gick ner till stranden och promenerade en stund där, så hänryckt, som endast den kan vara, hvilkens ögon och öron tidigt blifvit öppnade för naturens skönhet, och han längtade efter att ha sin bror med sig. Han silade den glänsande sanden mellan fingrarne, kastade ”flatgås* utefter den blanka vattenytan, fyllde fickorna med

granna snäckor, för att gömma dem åt sina små systrar, och var vid ett briljant humör, när klockan på St. Winifred slog fem och påminde honom om, att det kanske vore så godt att gå in, för att få en liten aning om dagordningen för den kommande tiden.TREDJE KAPITLET.

Nykomlingar.

Famulus — "Familjär”, som gossarne kallade honom — visade Walter vägen till hushållerskan, som sade honom, hvar hans kläder funnos och visade honom hans sofrum. Hon gaf honom också nyckeln till en pulpet i stora skolsalen, där han kunde förvara sina småsaker, om han ville. Till sist sade hon med lätt betoning, att hennes ringa tjänster villigt stodo honom till buds, och att hon följande dag firade sin födelsedag. Denna sista upp lysning förbryllade Walter något, men när han varit någon tid i skolan, kom han underfund med att fru Higgins fann det ligga i sitt intresse att fira sin födelsedag, så där en två, tre gånger hvarje halfår. De år, som den goda frun måste ha upplefvat under den tid Walter var i St. Winifred, voro ej så lätta att räkna, och den förskräckande hast hvarmed ålderdomen måtte ha öfverflyglat henne, samt den beundransvärda vigör hon visade vid en så långt framskriden ålder, var någonting enastående i sitt slag.

Walter styrde alltså sina steg till skolsalen. Nyckeln till pulpeten visade sig vara fullkomligt öfverflödig, ty Walters företrädare hade brutit sönder låset samt för öfrigt kvarlämnat åtskilliga inbrända namnteckningar och intressanta ehuru svårlästa hie-roglyfer på pulpetlocket. Att dömma af utseendet måste samme unge herre haft en egendomlig samling spindlar och dylikt samt testamenterat åtskilliga kvarlefvor af den, jämte en hel del annat skräp åt Walter, som strax underkastade pulpetens innandömen en grundlig damning.

Medan han var sålunda sysselsatt, kunde han ej låta bli att lyssna på några gossar, hvilka stodoframför den loirima eldstaden och roade sig med att på det hela taget godmodigt skämta öfver några nykomlingars enfald och oerfarenhet.

Efter att ha tröttnat på -en munvig irländsk gosse, som underkastade sig korsförhöret med orubblig godlynthet, vände de sin uppmärksamhet till en gapande, drumlig pojke, hvilken mottog de mest öf-verraskande upplysningar med ett långdraget, tran kilt: ”Nä— äj, är det möjligt?”

En af dem, som hette Henderson, en munter gosse med skälmaktigt plirande ögon hade uppbjudit hela sin uppfinningsförmåga utan att lyckas rubba Plumbers lugn.

”Du såg ju den där karlen, som släppte in dig genom porten?” frågade Henderson.

”Ja, jag såg någon, hvem det var.”

”Men gaf du riktigt akt på honom?”

”Nä—äj, det gjorde jag inte.”

”Det borde du ha gjort. Karlen kallas ”Familjär”, fråga de andra, om det inte är sant. Men vet du hvarför?”

”Nä—äj”, sade Plumber.

”Jo, därför, att han är familjär med ett spöke, som passar upp på honom”, sade Henderson hemlighetsfullt.

”Nä—äj, är det möjligt?” sade Plumber och såg denna gång så uppskrämd ut, att de andra ej kunde låta bli att brista ut i skratt, hvarunder Plum* ber, som dunkelt anade, att han varit utsatt för drift, misslynt afdunstade.

”Dummerjönsar”, sade Henderson, ”om ni bara låtit mig hålla på, hade jag kunnat tratta i honom hvad skräp, som helst. Nu förstörde ni alltsammans med att skratta i otid.”

”Se där är en till nykomling”, sade Kenrick, en i gruppen framför kaminen.

”Kom hit du där borta”, ropade flera röster om h varandra.Walter blickade upp i tanke, att de menade honom, men fann att de ropade på en annan gosse. Denne såg icke illa ut, men var ovanligt spenslig. Hans öfverlägsna, själfmedvetna blick och hållning förrådde en icke ringa grad af egenkärlek, och det väckte de andras förvåning, att han betraktade rummet och allt som fanns däri med en min af tillgjord liknöjdhet och förakt.

”Du tycks inte vara mycket belåten med St. Winifreds utseende”, anmärkte Kenrick, då gossen nonchalant närmade sig.

”Inte så värst”, läspade nykomlingen; ”allting ser så fasligt simpelt ut.”

”Simpelt och smutsigt i allra högsta grad”, instämde Henderson, härmande honom.

”Och är detta det enda rum ni har att vara i?” ”Nej, för all del”, svarade Henderson; ”hvar och en af oss har ett enskildt rum, möbleradt i rödt

och guld i öfverensstärnmelse med egarens enkla, men eleganta smak. Våra måltider serveras oss på silfvertalrikar af knäböjande slafvar.”

”Det skall väl vara kvickt det där”, sade nykomlingen säfligt.

”Ja, för att rycka upp dig litet. Men kanske du godhetsfullt ville glädja hela denna församlade

uppvaktning med att upplysa dem om ditt namn”, fortsatte Henderson med en storartad gest mot de andra.

”Jag heter Howard Tracy.”

”Ah verkligen!” sade Henderson med en min af sann tillfredsställelse och bugade sig djupt.

”Jag kallas både Howard och Tracy, därför att jag härstammar i rätt nedstigande led från dessa båda familjer.”

”Bevara mig väl, gör du verMigen det?” ropade Henderson och slog ihop händerna i låtsad hänryckning. ”Min bäste herre, ni är en heder för ert landoch er släkt, ni är en heder för denna skola. Vi äro i sanning stolta att se er här bland oss!”

”Du vet kanske inte, att min onkel är Yiscount St. George?” sade Tracy nedlåtande.

”Såå”, sade Henderson gäspande. ”Är det samme St. Georg som

«Dödade draken och allt sedan dess Sitter på hästryggen fastväxt?»

men märkande att gossens fåfänga var alltför intensiv att ens vara roande, tänkte han just lämna honom åt hans öde, då en annan i gruppen, som hette Jones, fick syn på Walter och ropade:

”Hallå, där ha vi ännu en ny spoling, som flinar åt sitt släktes dårskaper. Kom hit, mörkhåring. Hvad heter du?”

”Evson”, svarade Walter och gick lugnt fram till dem.

Innan man började skämta med honom, var det nödvändigt att taga reda på hvad slags gosse han var, men som Jones ej riktigt visste hvad han skullo säga, började han med ett taktlöst förhör angående nykomlingens far och familj.

“Hvad är din far?”

”En gentleman”, svarade Walter förvånad öfver den näsvisa frågan.

”Och hvar bor du?”

”1 Semlyn.”

”Och hur gammal är du.”

”Fjorton år.”

”Och hur många systrar bar du.”

Walter höll på att fråga tillbaka: ”hvad angår det dig?” men som han tyckte, att det inte låg något särskildt. ondt i att fråga, och själf ej ville visa sig stram, svarade han:

”Tre.”

”Se de mycket bra ut?””Jag vet inte, jag har aldrig frågat dem. Gör dina det?”

Denna fråga kom så lugnt och o väntad t, och Jones såg så förbluffad ut öfver den, att dc andra brusto ut i ett högljudt skratt, och Henderson anmärkte:

”Där har du fått din öfverman, Jones. På den fågelns stjärt kan du inte komma åt att strö salt. Du gör klokast i att återvända till Plumber, eller St. Georg eller draken. Nå, min noble viscount, hvad tycker du om din medtäflare? Är han lika simpel, som vi andra?”

”Jag tycker hvarken det ena eller andra, om det är mig du menar med ’viscount’, ”svarade Tracy snäsigt, ty han började slutligen förstå, att de gjorde narr af honom.

”Alldeles rätt, St. Georg, han är naturligtvis inte värd djn uppmärksamhet.” t -

Tracy for liksom instämmande med handen genom sitt parfymerade hår, och förargad öfver den slående kontrasten mellan sin egen fåfänga och Walters okonstlade sätt och ifrig att om möjligt vinna de öfrigas erkännande, sade han. i retlig ton till Walter:

”Hvarför stirrar du så där på mig?”

Walter, som ej ville vara ohöflig, såg åt annat håll, medan någon hviskade:

”Till och med en katt kan få lof att titta på en kung.”

”Ja, det kan jag hålla med om”, inföll Henderson, ”men en Evas son har ej tillåtelse att se på en Howard Tracy.”

”Du skrattar åt mig”, sade Tracy ännu mer förargad, då han såg, att Walter drog på munnen vid Hendersons ord.

”Jag har inte ens haft en aflägsen tanke på att skratta åt dig”, svarade Walter.

”Jo, han gjorde det. Kasta det här på honom”,uppmanade Jones och stack ett apelsinskal i handen på Tracy.

Tracy kastade det på Walter, som utan tvekan slungade det tillbaka i ansiktet på Tracy.

”Ett slagsmål! Ett slagsmål!” ropade den oro-stiftande skaran, när Tracy blindvis måttade en stöt åt Walter, som denne med lätthet parerade.

”Tvinga honom att slåss med dig. Utmana honom”, sade Jones. ”Stäm möte med honom pä planen bakom skolkyrkan efter första lektionerna i morgon.”

”Pistoler åt två, kaffe åt fyra klockan åtta i morgon”, sade Ilenderson. ”Någon måste trampa på drakens stjärt för att egga upp honom till striden. Hvad för något? Har han inte lust? Aj, aj, aj,

«Ack Tracys och drakens och Howards blod

Förmå icke väcka pnltronens mod!» **

fortsatte han skämtande, då han såg Tracy, vid en öfverblick af Walters stadiga figur, visa benägenhet till återtåg.

”Tig Henderson”, sade Kenrick, som hittills endast varit en tyst åhörare. ”Det är skamligt att tussa ihop två nykomlingar redan första aftonen.”

Men Hendersons sista anmärkning var för mycket för Tracy.

”Vill du slåss?” frågade han och gick med blossande kinder mot Walter, ty Tracy hade gått i skola förr och var ej alldeles okunnig om gossars sätt gent emot hvarandra.

”Nej, tack så mycket”, svarade Walter kallt, till allas stora förundran.

”Hvad nu då, hissar också den där fredsflag-gan?” utbrast Jones. ”Det ser ut, som om hela högen nykomlingar äro krukor. Buss på honom, Tracy.”"Vänta”, sade Kenrick, ”Jåt oss först höra, hvarför han inte vill slåss."

"För det första därför, att jag inte ser någon anledning därtill”, svarade Walter, "för det andra brukar jag aldrig slåss utan att vara uppretad, och för det tredje — ”

”Nå, för det tredje — ” sade Kenrick, undrande öfver Walters tvekan.

”Jag är inte egenkär”, svarade Walter, "men den där gossen är underlägsen mig."

Detta var ej svårt att se, ehuru Walter var ett år yngre än den andre. De öfriga började redan betrakta Walter, såsom en förståndig liten karl, men Tracy kände sig ytterst förnärmad af hans sista anmärkning, och Jones, som hade ett horn i sidan till Walter, ropade:

"Var inte rädd, Tracy. Jag står på din sida. Ge honom en afkylare!"

Uppeggad både af denna uppmuntran och de andras förra skämt, gjorde Tracy, som han blef uppmanad och gaf Walter ett slag i ansiktet.

Gossen ryckte häftigt till och såg i första ögonblicket ut, som om han hade lust att med ränta återge slaget, men hastigt ändrande tanke, tog han Tracy om lifvet och trots dennes sprattlande, släpade han Howards och Tracys förödmjukade ättling med sig till ett hörn af rummet, där han under de andras muntra skratt placerade honom med de lakoniska orden:

”Var inte dum nu.”

Walters blod hade emellertid kommit i jäsning, och tyckande det var sa godt att från första stunden visa, att han inte ämnade kujonera sig eller tillåta några näsvisheter, gick han fram till Jones och seende honom rätt i ansiktet, sade han:

”Du kallade mig nyss en kruka, men det är jag inte, fastän jag inte har lust att slåss för ingen-ting. Jag är inte det minsta rädd för dig, ehuru du nyss narrade Tracy att anfalla mig.”

”Jaså, du är inte det. Där kan du få då”, sade Jones och gaf honom en smällande örfil.

”Och här har du”, genmälde Walter och återgaf honom kraftigt örfilen.

Utom sig af förvåning, rusade Jones fram med knutna händer. Han var mycket större än Walter och slagen af häpnad öfver dennes djärfhet, men visade likväl ingen brådska att hämnas skym fen.

”Nåå”, sade Walter flämtande af förargelse, ”hvarför slår du mig inte igen?”

Jones såg smått förskräckt på sin orädde lille motståndare, vek långsamt upp skjortärmarne, skiftade färg och — slog ej tillbaka. Det ringde i detsamma till teet, och detta gaf honom en lämplig förevändning att afbryta tvisten. Han berättade för sina vänner, att han just stod i begrepp att ge Walter en grundlig upptuktelse, när det ringde, men att han vid närmare eftersinnande fann det ovärdigt att slåss med en nykomling.

”Försök inte kalla mig kruka en gång till”, sade Walter till honom och vände sig om för att gå.

”Jag må säga”, ropade Kenrick förtjust, i det han visade Walter vägen till matsalen, där gossarne drucko sitt te. ”Du är en duktig pojke, Evson. Den där Jones är en riktig öfversittare, men hädanefter blir han kanske mindre stor på sig. Du drog ner honom bra många pinnhål.”

”Jag slår vad om, att jag vet hvad du säger till Evson!” ropade Hendetson efter dem.

”Och jag slår vad om att du inte vet det”, genmälde Kenrick skrattande.

”Jo, du säger så här: ”en plötslig idé faller mig in; låt oss svära evig vänskap!”

”Misstag, min vän”, genmälde Kenrick. ”Jag bad honom sitta bredvid mig vid tebordet.””Och dela marmeladen”, inföll Henderson; ”precis hvad jag sade, fastän med andra ord.”

FJÄRDE KAPITLET.

Vänner och ovänner.

Walter hade alltså redan fått någon att tala med, och han kände att han snart skulle kunna bli god vän med Kenrick. Han visste ej hur det kom sig; kanske det berodde på Kenricks glada och vänliga sätt eller på uttrycket i hans ansikte, som förrådde en självfvillig och stolt, men på samma gång god och ädelmodig natur. Det gladde honom, att Kenrick, som tydligen ej var någon nolla bland kamraterna, syntes ha fattat tycke för honom och var

benägen att visa honom till rätta med förhållandena inom skolan.

De gingo in i den stora salen, där alla fyrahundra lärjungarne intogo sina måltider vid långa bord, som stodo längs efter rummet, tjugo eller trettio vid hvarje bord, vid hvars öfre ände en lärare eller monitör (så kallades de sexton gossarne i den högre afdelningen) hade sin plats.

”Kom nu ihåg, att du inte får blossa”, sade Henderson, då Walter inträdde och såg, att de fleste gossarne intagit sina platser.

”Blossa?” upprepade Walter, som trodde, att det var ett välment råd han fick. ”Röka ni härinne? Jag har aldrig rökt.”

”Kors, du blossar ju nu”, sade Henderson, då Walter seende så många främmande ansikten och mötande blickarne från så många par ögon, rodnade litet.

”Retas inte med honom, Flip”, sade Kenrick,och vändande sig till Walter, tilläde han: ”gossarne kalla det att ”blossa”, när man rodnar, och om de märka, att du har lätt för det, skola de stirra på dig bara för nöjet att få se dina kinder bli allt rödare.”

När Walter intog sin plats såg kan många oaf-brutet stirra på honom och Tracy, som satt vid samma bord. Tracy, som var ovan vid en dylik närgången granskning rodnade häftigt, och när han mötte obarmhärtiga blickar hvart han än såg, blefvo hans kinder allt hetare, och han flyttade oroligt på sig, till sina plågoandars stora förnöjelse, till dess han händelsevis kom att se ner i sin tekopp och sedan aktade han sig för att se upp igen, till dess teet var drucket.

Men tack vare Henderson och Kenrick var Walter situationen vuxen; han väntade därför, till dess han märkte, att åtminstone ett dussin satt och stirrade på honom, då han med den naturligaste min i världen såg upp och i tur och ordning tittade tillbaka på dem. Detta vände skämtet mot dem själfva, och han hörde anmärkas, ”den där ä’ inte dum, han.”

Ingen försökte vidare få Walter att ”blossa”, men under någon tid var det étt stående skämt vid tebordet att tvinga Tracy därtill, och det lyckades också alltid, ända tills han blef van därvid.

Trots Hendersons skämt, slog sig Kenrick ner bredvid Walter och tog honom på sätt och vis i sitt beskydd, ty detta kan en gosse tillåta sig med en ”nykomling”, äfven om de äro jämnåriga.

Af Kenrick hörde Walter med en viss oro, att han ej hade något annat rum att vistas i än den stora lässalen, som han måste dela med ungefär femtio kamrater, och att åtminstone fem eller sex andra gossar skulle sofva i samma rum, som han själf.

”Har du blifvit pröfvad än?” frågade Kenrick.”Nej, men doktor Lane frågade hvilka böcker jag läst och sade, att jag skulle få försöka pröfva upp i herr Patons afdelning. Hvad är det för en?” ”Vi kalla den Virgiliiafdelningen. Har du läst Virgilius?”

”Nej, åtminstone blott helt obetydligt/

”Lycka till då!*

”Hur så? Hurudan är den där herr Paton?” ”Herr Paton? Åh, det är ingen herre alls, bara en maskin, ett kvarnhjul, en — ”

”Han är så torr, som fnöske”, inföll Henderson. ”Jag tillhör också, tyvärr, hans afdelning.”

”Säg ingenting om herr Paton”, inföll en gosse, som hette Daubeny, hvilket namn Henderson för länge sedan förkortat till ”Dubbs”; ”jag har alltid tyckt, att han varit en präktig lärare, och för resten är han äfven snäll och vänlig.”

”Ja, mot dig, ja”, genmälde Kenrick; ”om vi alla voro lika råttlikt stilla och tysta i skolan, som du, käre, gamle Dubbs, eller hade din strutslika förmåga att svälja alla gamla reglor, så vore vi gossar efter Patons sinne.”

”Hvem blir din lärare, Evson?” frågade Henderson.

”Jaså, är det nu hans tur att styckas i bitar?” sade Dubbs leende; ”tro inte hälften af hvad de säga om hofaom, det råder jag dig, Evson.”

”Det beror på hvem frågan gäller, o, mycket dygdige Dubbs”, inföll Henderson.

”Det blir visst herr Robertson”, svarade Walter. ”H—m—m”, utlät sig Kenrick.

”Hvad för slags karl är han?”

”Några af bans lärjungar afguda, och andra af-sky honom.”

”Hvarför det?”

”Åh, om du är kvick och gör framsteg och är artig och munter och allt sådant där, så kommer han att tycka om och bli förfärligt vänlig mot dig,men 0111 du är lat, eller odygdig eller dum, så kommer han att inte så mycket, som se åt dig en gång. Jag skulle önska du finge samme lärare, som jag.”

"Hvem är det då?”

"Percival, den där, som skrattar och pratar med monitorerna där borta. Det är en treflig karl. nliv-Oog eoriv, som vi säga på grekiska”, sade Ken-rick.

I detsamma ringde en klocka, och en af monitorerna läste en kort latinsk bön.

Gossarne strömmade ut ur salen och Kenrick hjälpte sin nye vän att packa upp hans böcker och andra skatter och lägga ned dem i pulpeten, till hvilken de beställde ett nytt lock. Resten af aftonen upptogs af "kvällsarbetet", då alla gossarne tillhörande den lägre afdelningen läste sina läxor i skolsalen under uppsikt af en lärare. Då alla gossar tillhörande samma afdelning som Walter ej sysselsatte sig med läxläsning, antog han att han var befriad från något arbete för morgondagen och använde tiden att skrifva ett långt bref hem.

När detta var gjordt, slog han sig i samspråk med Henderson, hvilken han hade oändligt mycket att fråga om. Hendersons största nöje tycktes vara att skämta med alla, men likväl voro alla god vän med honom.

Klockan nio marscherade alla gossarne till skol-kyrkan, där en kort aftonbön hölls, hvarefter tiden att lägga sig var inne.

När Walter lade sig, tyckte han, att han hade blifvit åtminstone hundra år äldre på denna dag, så mycket nytt och ovanligt hade han upplefvat. Öfver-hufvud taget var han ganska belåten med sin värld. Två saker beredde honom verklig glädje — att han bodde vid hafvet, och att han stod på väg att bli god vän både med Henderson och Kenrick.

Det dröjde ej länge, sedan gasen blifvit släckt, innan han föll i djup sömn, men inom kort vaknadehan vid att hans säng höjde och sänkte sig med sådan våldsamhet, att han så när ramlat ur den.

Han gissade strax orsaken, ty Kenrick hade gifvit honom en vink om hvad som möjligen kunde komma att hända. Han förstod därför att någon som ville skrämma honom, krupit under sängen och våldsamt gungade den upp och ner.

Walter som aldrig var rädd, rusade under ett af uppehållen upp ur sängen, trefvade under den och fick fatt i ett ben, som sprattlade och sparkade så häftigt, att det till sist lyckades göra sig lös, men dock icke förr än det kvarlämnat en toffel såsom trofé. Beväpnad med denna förföljde Walter en dimfigur, som han nätt och jämt kunde urskilja i mörkret. Han hann upp honom i andra ändan af rummet och daskade på honom med toffeln, men dimfiguren ryckte till sig en filt från närmaste säng och kastade öfver hufvudet på Walter, samt lyckades därefter utan svårighet undkomma.

Walter behöll emellertid toffeln och föresatte sig att följande dag taga rätt på egaren.

Han kunde förstå, att det var någon af de större gossarne, som spelat honom detta spratt, och hans sunda förnuft

sade honom, att det var klokast att behandla hela saken endast såsom ett skämt, men på samma gång göra det så litet angenämt som möjligt för upptågsmakaren, hvilket vore säkraste sättet att förmå honom afstå från ett upprepande däraf.

Walter fäste egentligen ingen vikt vid detta äfventyr, ehuru det retade honom litet och öfverty-gade honom om, att någon af kamraterna i sofrum-met var nog ovänlig eller tanklös att vilja skrämma en nykomling redan den första natt han tillbragte bland dem. Men på det hela taget bekom det honom mycket litet.

Helt annat var det med stackars lille Arthur Eden, en annan ny gosse, hvilken låg i sängen när-mast Walters. Han hade blifvit väckt på samma sätt, som Walter, men ingen hade förberedt honom på hvad som skulle hända, och han blef så förskräckt, att han icke ens kunde reda sina tankar. Han var redan förut uttröttad och förvirrad af dagens händelser och hade från första stunden råkat i handen på elaka gossar, som gjorde narr af hans blyg-bet och sårade hans känslor. Han var mvcket ung — endast tolf år — och i sitt hjärtas oskuld besvarade han oförbehållsamt alla frågor och pladdrade om sitt hem, sin tvillingssyster och nästan alla sina små hemligheter, hvilket allt gaf kamraterna för långliga tider rikligt material till grofkornigt och elakt skämt.

O föräldrar och målsmän, med den erfarenhet ni måste ha, hvarför skicka ni sådana veka, blyga barn i skola? Arthurs mor hade varit mycket däremot, men hans förmyndare (fadern var död), som såg, att gossen blef bortskäfnd i hemmet, påyrkade att han skulle sändas till St. Winifred, dunkelt föreställande sig, att detta skulle göra en duktig pojke af honom. Men rätta stället för en sådan gosse, som lille Eden hade varit en prestgård på landet, där han kynnat få öm och kärleksfull tillsyn.

Cradock, den store odågan till gosse, som nästan kväfdes af återhållet skratt, medan han guppade upp och ner med Arthurs säng var så illa uppfostrad, som möjligt, men ej egentligen afsiktligt elak. Om någon behandlat honom på samma sätt, hade han gapskrattat och slagit ut tvättkannan öfver frids-störaren, men då han ej nu kunde se den lille gossens likbleka ansikte och af skrämseln vidt uppspärrade ögon, visste han ej hur mycket ondt han ställde till med sitt så kallade skämt.

Då han märkte, att hans offer förhöll sig tyst, lyfte han sängen litet för högt, och då hördes ett gällt anskri, ty både gosse och sängkläder ramlade hufvudstupa ner på golfvet.Arthur gjorde till all lycka icke mycket illa sig, och Cradock hann endast nätt och jämnt plocka upp honom igen och stufva ner honom i sängen, samt skynda tillbaka till sin egen, när en af lärarne, som hört Edens rop öppnade dörren.

Läraren, som kom från ett aflägset liggande rum trodde att det ljud han hört möjligen kommit utifrån eftersom det var lugnt och stilla härinne. Han gjorde blott ett slag i rummet, lade vänligt till rätta Arthurs kuddar och gick därefter sin väg.

”Nu kan det vara nog för en kväll”, sade en af gossarne, sedan läraren försvunnit. ”Ni nykomlingar kunna sofva i lugn och ro nu; ingen skall vidare antasta er.”

Den som talade hette Franklin och var en stor vildbasare, men på samma gång godhjärtad.

Arthurs anskri och skenet från lärarens ljus hade uppdagat för Walter hvad som händt, och vid tanken på den skymt han sett af lille Edens förskrämda ansikte var han glad öfver Franklins försäkran.

Långt efter sedan kamraternas jämna andetag röjde att de sofvo låg Walter vaken, plågad af de ljud han då och då hörde från Arthurs säng. Han tyckte så synd om den lilla öfvergifna stackaren, som låg och snyftade för sig själf, ehuru han tydligen försökte hålla snyftningarna så mycket, som möjligt tillbaka.

Slutligen härdade Walter ej längre ut.

”Hör på, du lille nykomling”, hviskade han, ty han visste ej hvad den lille gynnaren hette.

Snyftningarne upphörde ett ögonblick, men gossen tycktes vara rädd för att svara, och Walter hviskade åter så vänligt han kunde:

”Är du vaken?”

”Ja”, svarade en späd röst.

”Var inte rädd; jag är också nykomling. Hvad heter du?””Arthur Eden”, svarade han darrande, ehuru något lugnad af den andres vänliga röst. “Tyst, tyst, du kan väcka någon.”

”Nej, det är inte farligt”, svarade Walter, ”och nu kommer jag för att prata litet med dig.”

Smygande sig fram till Edens säng, hviskade

han:

”Var inte rädd längre, stackars liten; det var bara på skämt, som någon af gossarne gungade din säng upp och ner. Någon gjorde detsamma med min, så att jag sprang upp och trumfade på honom med en toffel.”

”Men jag blef så rädd. Tror du, de tänka göra om det i natt?”

”Nej, för all del”, svarade Walter; ”nu sofva de allesammans, och om någon försöker upprepa det en annan kväll, så smyg du dig bara ur sängen och bry dig för resten inte om det. Det gör ju inte ondt.”

”Tack”, sade Eden lågt; ”du har varit mycket vänlig mot mig, och du är den förste, som varit det, sedan jag kom hit. Vill du tala om hvad du heter?”

”Walter Evson. Vet du hvad, tonfallet i din röst påminner mig om min lille bror. Så där”, sade han och stoppade om honom, ”god natt nu och sof godt.”

Den lille gossen tryckte tacksamt Walters hand och somnade snart af ren utmattning. Det dröjde ej länge innan Walter följde hans exempel och sof djupt och godt ända till klockan half åtta, då ljudet af en stor ringklocka väckte honom och de andra.FemTe kapitlet.

Ledsamheter.

Walter hoppade strax ur sängen och begynte kläda sig, och Eden, som ännu såg blek och uppskrämd ut följde hans exempel och igenkände sin nattlige beskyddare med ett tacksamt leende. Ingen af de andra fém gossarne brydde sig om att stiga upp förrän det ringde till bön, då de hade en knapp kvart att kläda sig på.

Walter, som nu var halfklädd, gaf noga akt på dem, när de stego upp, för att se hvem som var egare till toffeln.

Först tumlade Jones ur sängen och bevärdigade honom icke ens med en min af igenkännande, men Jones hade i alla fali båda sina tofflor i behåll. Därpå följde tvänne andra, Anthony och Franklin, som också hade sina par klara. Därefter Gradock, som sneglade litet förläget på Eden och slutligen förklarade, att han endast skämtat och ej velat skrämma honom, och så kom Harpour, den största af dem alla. Han var dum och trög, satt alltid lågt i klassen, såg temligen bra ut, men saknade inflytande annat än öfver smågossarne, som ville stå på god fot med honom, förnämligast därför, att de voro smått rädda för honom.

Walter hade redan räknat ut att Harpour måtte ha varit den, som stört hans nattliga ro, och mycket riktigt, när Harpour stuckit ena foten i toffeln, ropade han:

”Hallå, hvar är min andra toftel?” På det här sättet kommer jag ju för sent. Är det ingen, som sett till min andra toffel?”

Walter förhöll sig tyst, till dess Harpour ropade:

”Hör du, nykomling, där borta, har du knyckt min toffel?”

Läsning för gossar. 2”Jag har en toffel här, som inte är min*, svarade Walter utan omsvep.

”Nå, hit med den då!”

”Jag drog den af foten på någon, som låg un-

der min säng i natt”, fortsatte Walter, räckande toffeln åt Harpour.

”Du gjorde så katten heller.”

”Jo, det gjorde jag, och jag klatschade på ega-ren med den, hvilket jag skall göra om igen, ifall han vågar upprepa sitt tilltag.”

”Kors, så morsk den där är! Här har du för din näsvishet”, och Harpour mattade ett slag mot honom, men Walter vek undan och parerade slaget med armen, så att toffeln beskref en behagfull båge i luften, och därpå föll ner i Jones tvättfat.

”Såå, du tycks ha sinnesnärvaro, du”, anmärkte

Harpour. ”Nu hinner jag inte klarera den här affären med dig före bön, men —”

En uttrycksfull åtbörd afslutade meningen, hvarpå Harpour hastigt fullbordade sin toalett. Walter hjälpte stackars Eden, som föreföll alldeles ovan att kläda sig själf och sprang därpå tvärs öfver gården till skolkyrkan. Ännu återstod två minuter innan dörren stängdes, och han gaf under tiden akt på gossarne som strömmade in, några med halfknäppta västar och andra med vattnet ännu drypande ur håret. Han såg Tracy inträda med trött och missnöjd uppsyn och som vanligt rodnande, Eden, hvars stora ögon hade ett förskräckt uttryck ända tills han fick syn på Walter, bredvid hvilken han >satte sig, Ken-rick, som nickade åt honom, då han gick förbi med sin vanliga glada min, Henderson, som trots tid och plats hann hviskande fråga om han tvättat sin värda person i rent vatten, Plumber som såg ut, som om hans lättrogenhet blifvit till det yttersta missbrukad, Daubeny med orörlig min, fast besluten att kunna dagens läxor, och slutligen Harpour, som slank irf,Upphettad och siarfvigt klädd i samma ögonblick läraren började morgonbönen.

”Hvart skall jag nu ta’ vägen?” frågade Eden, när bönen var slutad.

”Det vet jag lika lika litet som du själf, Eden77, svarade Walter. ”Hör du Kenrick”, fortsatte han, ”hvilken af de där svartrockarne är herr Robertson, den här gossens och min lärare?”

Kenrick pekade på en af lärarne, och Eden gick fram till honom, hvarefter Walter frågade:

”Hvar har jag min klass?”

”Ack låt mig leda slaktoffret fram till altaret”, bad Hendersson. ”0, den som nu hade en be-grafningskrans af cypress eller —

”Nässlor?” föreslog Kenrick.

”Hörde du, min gubbe”, inföll Henderson, ”din evige, oföränderlige vän tycks vilja antyda din fränd-skap med åsnorna. Följ nu med mig, så skall jag se till, att du kommer dit du skall.”

”Är inte du i samma klass?” frågade Walter, då han såg Kenrick vika af åt höger.

”Nej, för all del”, sade Henderson, 7,jag har den stora lyckan, men den oföränderlige vännen sitter åtminstone två klasser högre. Jag skall berätta dig, att han är en stjärna af första ordningen, och sitter iThu-cydiklassen. Du får klättra halfvägs upp till himmelen, innan du hinner upp honom. Och nu, arma offer, där ser du offerprästen”, tilläde han, placerande gossen vid nedre ändan af ett bord framför lärarens kateder i stora skolsalen, och kring hvilket omkring trettio gossar hade tagit plats. Det var flera klasser, som arbetade under samma öfverinseende, och när de alla samtidigt halfhögt läste sina läxor, kan man föreställa sig hvilket sorl det var, oeh att den lärare, som timtals måste undervisa och göra sig hörd därinne, borde vara utrustad med särdeles goda lungor.

Men ehuru Henderson skämtat med Daubenyöfver dennes öfvernaturliga stillsamhet under lektionerna, voro dock de flesta gossarne i herr Patons klass ordentliga och uppmärksamma under skoltim-marne, Henderson och hans gelikar icke ens undantagna. Man skulle knappt kunnat misstänka, att det ens fanns en klass i denna del af salen, så tyst var det där.

Det var svårt att. förklara hur Paton kunde ut-öfva ett sådant hämmande inflytande på gossarnes liflighet. Han sparade ej på bestraffningar, men det gjorde ej heller de andra lärarne, ehuru resultatet ej blef det samma. Hemligheten var den, att Paton ständigt var döf för alla böner och ursäkter, och när han gifvit en befallning, så visste alla att invändningar voro fruktlösa.

Den disciplin han förstod att införa var ovärderlig, och ehuru många gossar knotade under den, insågo de likväl, att det var ett rättvist, såväl som strängt regemente, som fördes och lärde sig därför icke sällan att ihågkomma det med tacksamhet och aktning.

Efter en stund blef det fjärde klassens tur att läsa upp sin läxa, och när turen kom till Walter, frågade herr Paton först efter hans namn, hvilket han mycket prydligt inskref i klassförteckningsbo-ken, hvarefter han skred till förhör med honom, som med de andra gossarne.

”Jag har ingen bok och visste inte hvad vi hade till läxa”, sade Walter.

”Undanflykter, bara undanflykter”, sade herr Paton strängt; ”du menar alltså, att du inte läst öfver någon läxa?”

”Ja, herr Paton.”

”Det var en dålig början, Evson; låt mig för framtiden slippa höra några ursäkter. Nu får du i stället skrifva af läxan.” Och en ledsam uppgift om denna bestraffning insattes bredvid Walters nyss inskrifna namn. De flesta lärare hade öfversett meddenna första lagöfverträdelse, som egentligen berodde på okunnighet om förhållandena, men detta var icke herr Patons sätt.

Nu hände det sig emellertid, att Walter afskydde undanflykter och alltid lärt sig betrakta dem såsom lögnernas kusiner, hvarför han nu fattade ett öfveri-ladt beslut, att aldrig vidare ge herr Paton en förklaring, som möjligen kunde misstydas såsom undanflykt. Detta hade till följd, att han åsamkade sig en lång rad bestraffningar, hvilka han smickrade sig med voro omöjliga att undgå.

De dagar, som nu följde, bringade Walter idel missräkningar och ledsamheter. Han var af naturen begåfvad, men St. Winifreds skolkurs var honom obekant, och därför voro många saker främmande för honom, som de andra gossarne redan förut kände till. Sättet att lära sig grammatiken medels tillämpning af latinska regler var någonting fullkomligt nytt för honom, hans far hade heller aldrig särskildt lagt an på uppöfvandet af hans minne, hvarför de långa läxor han ordagrant måste lära sig utantill, beredde honom stora svårigheter.

Herr Patons system var ytterst enkelt. Om någon gosse, af hvad orsak det än vara må, ej kunde sin läxa, måste han skrifva af den, om han ej lyckades göra detta fullständigt, fick han skrifva af den en gång till; om han andra gången ej kunde läxan bestraffades han med ”kvarsittning”, det vill säga, han måste hålla sig inne under lektimmarne, och om detta flera gånger upprepades skickades han till rektorn för att få varning eller till och med stryk, såsom varande en oförbätterlig lätting. Herr Paton, som var en principernas man gjorde inga eftergifter för olika slags begåfning eller lynnen. Han var i grund och botten en godhjärtad människa och en sann kristen, men det system han följde var hans ”guldkalf.”

På Walter hade detta system ingen god verkan.Han kunde ej lära sina läxor, därför att de voro nya och till följd däraf alldeles för långa för honom. Han var ej van att läsa tillsammans med en sorlande skara kamrater, och gossarne måste lägga sig så tidigt, att ingen läxläsning medhanns efter aftonbönen. Följaktligen stakade han sig ofta, och de ständiga kvarsittningarna och extra arbetena gaf honom så liten tid öfrig att bli herre öfver de nya svårigheter, som följde med hvarje ny läxa, att han, innan sex veckor hunnit förflyta, sändes upp till skolföre-ståndaren för ”att varnas.” Detta gjorde, att han kände sig i ytterlig grad förnedrad, och därtill hade han att strida mot en känsla af att vara orättvist straffad, ty han visste med sig själf, att han ej af-siktligt hade felat. Det skenbart gagnlösa i alla hans försök i att hålla sig uppe, gjorde honom slutligen håglös och likgiltig, och det ständiga förminskandet af hans fritid inverkade nedsättande på hans lynne och krafter. Han greps af en brinnande hemlängtan och funderade på att antingen skrifva hem och begära att få sluta skolan eller också på eget bevåg rymma sin väg, men han visste, att föräldrarne redan voro allvarligt bekymrade öfver de ständiga bestraffningar han var utsatt för, och hvilka han aldrig hade dolt för dem, och för deras skull ville han försöka härda ut så länge, som möjligt, hur svårt det än var.

Tack vare några kamrater räddades han från att helt och hållet öfverlämna sig åt håglösheten, och förlora all aktning för sig själf.

En kväll satt han för sig själf på en af bän-karne ute på skolgården, alltför nedslagen och missmodig att ens bry sig om att läsa en ”rolig” bok. Klockan var tre, och de flesta voro samlade ute på lekplatsen, där sjätte klassen utmanat den öfriga skolan på ett bollspel.

Att sitta med nedböjdt hufvud på en bänk ute på en öfvergifven gård hade ej varit Walter Evsonssätt för två månader sedan, men i denna stund var han alltför uttröttad och ur humör att företaga sig någonting.

Kenrick och Henderson hade märkt förändringen och voro ledsna öfver den, och utan att rätt veta orsaken till all hans otur, förvånade det dem att en så begåfvad gosse skulle räknas bland lät-tingarne eller dumhufvudena.

Detta bekymrade dem dock mindre än hans dystra lynne, som alltid numera hindrande trädde i vägen, då de voro upplagda för litet skämt.

Kenrick, som denna dag förutsett hvad som skulle hända, hade föreslagit att de ej skulle deltaga i bollspelet förrän Evson var ledig, och då fråga honom om han hade lust att vara med.

Henderson var strax villig att gå in på förslaget.

När de kommo ut på gården, sedan de klädt om sig, fingo de strax syn på honom.

’’Kom med nu, gamle pojke”, ropade Kenrick. ”Du kommer naturligtvis att slåss för skolan mot sexan!”

”Är det inte för sent?”

”Nej, bevars, vi ha en kvart att vinka på.”

”Men jag hinner inte att kläda om mig.”

”Det gör detsamma; du behöfver bara mössan och bältet och kan för resten spela i skjortär-marne.”

”Det där var undanflykten nummer två, som strök”, sade Henderson. ”Spring nu efter bältet, medan vi vänta på dig härute. Kors, så bedröflig

den oföränderlige vännen ser ut”, anmärkte han till

Kenrick, då Walter sprang in.

”Ja, jag tycker inte alls om, att han blifvit så förändrad”, sade Kenrick. ”Men sak samma, spelet skall göra honom godt; jag har aldrig sett en så duktig bollspelare, som han. Se här kommer han nu.”De sprungo ner till lekplatsen, där spelet redan var i full gång, och segern lutade åt än det ena, än det andra hållet. Walter var snart midt inne i det och utmärkte sig inom kort genom sin öfver-lägsna skicklighet. I det afgörande ögonblicket var det han, som under åskådarnes bedöfvande hurrarop med ett öfverdådigt skickligt slag afgjorde segern. De besegrade själfva kunde knappt återhålla ett bra-vorop, och hvad segrarne beträffade, kände deras entusiasm ingen gräns. De skakade hand med Walter, klappade honom i ryggen och lyfte slutligen upp honom på sina skuldror för att alla skulle kunna se honom.

För de flesta var han ännu obekant, och ”Hvad heter den där duktige pojken?” ljöd det från alla håll.

”Evson, han är nykomling”, ropade Kenrick,

Henderson och alla de andra som kände honom, stolta öfver att vara bekanta med honom, och denna lilla triumf kom just i grefvens tid för att höja stackars Walter en smula i sin egen aktning.

”Tack skall du ha, Kenrick”, sade han och

tryckte varmt vännens hand, då de lämnade lekplatsen. ”De borde ha hurrat för dig i stället att göra det för mig, för om du inte i sista ögonblicket

vikit undan för att ge mig tillfälle att hålla mig

framme, hade jag aldrig fått försöka min tur.77

”Åh skräp”, ljöd svaret, ”jag hade under alla omständigheter aldrig haft någon utsikt att lyckas. I alla händelser

tycker jag det är lika roligt, att det gick bra för dig, som om det varit jag själf, som afgjort segern.”SJÄTTE KAPITLET.

Ett utbrott af egensinne.

“Nunquamne reponam Yexatus toties? Ju v.

Ehuru Walters triumf som bollspelare hindrade honom från att försjunka i full förtviflan och misströstan till sig själf, räddade den honom dock icke från de vanliga bestraffningarne och extra arbetet.

Det var hårdt att sitta lägre i klassen än många gossar, som han visste sig vara öfverlägsen i begåf-ning, och det var pröfvande för honom att bli ansedd såsom lat och trög.

Herr Paton hade fått en fullkomligt oriktig uppfattning om hans karaktär. Han gaf ibland så kloka svar, och visade så klar uppfattning och intresse för många ämnen, att läraren, som ej fastade något af-seende vid att han ej var van vid skolans undervisningssätt och ej heller hade ett uppöfvadt minne, utan vidare fälde det utslaget, att han ägde begåf-ning, men envisades att ej använda den. Detta var ett karaktärsdrag som alltid väckte Patons stora förtrytelse, och det var för gossens egen skull, som han föresatte sig att så vidt möjligt var, ändra detta.

De missförstodo alltså till en del ömsesidigt hvarandra, och för hvarje dag, som gick blef förhållandet dem emellan allt mera spändt.

Walters harm och ledsnad nådde sin höjdpunkt, då fadern återsände honom hans första skolbetyg, åtföljdt af ett bref, som om också icke precis klandrande dock hade en missnöjd och orolig ton.

Själfva betyget brydde Walter sig föga om, ty han visste, att det till en stor del grundade sig påmissuppfattning af honom, men brefvet från fadern gick honom djupt till sinnet.

Skulle han beständigt utan eget fövållande bli bannad, bestraffad och missförstådd? Om det ej tjänade något till att försöka vara hygglig, hur skulle det vara att pröfva på ett annat experiment — att kasta alla vackra beslut öfver bord, roa sig och endast göra det, som var behagligt för en själf? Det skulle ej vara svårt för honom att göra sig populär bland gossarne, och hvad lärarne angick, såg det ut, som om, hvad han än tog sig till, det vore omöjligt att de kunde få en sämre tanke om honom än de redan hade.

Brefvet hemifrån plågade honom. Han nästan afgudade sina föräldrar, och hade verkligen gjort sitt bästa för att de skulle vara nöjda med honom, men de tycktes ej förstå detta, och det kalla, förebrående brefvet gjorde honom nästan vild.

Han var i dag, som vanligt ”kvarsittare”, och när do två timmarne förflutit, gjorde han en otålig släng under de rader han skrifvit, framvisade dem med nästan utmanande min för läraren och hade knappt stängt dörren efter sig, innan han uppgaf ett trotsigt utrop.

Han sprang så fort han kunde till lekplatsen för att om möjligt återkomma i jämvikt. På en bänk såg han Kenrick och Henderson sitta och läsa för ovanlighetens skull icke en röfvarroman, men — Shakespeare!

”Vet du hvad, Henderson”, ropade han, ”nu hvarken han eller vill jag stå längre ut med det här! Jag afskyr St. Winifred, doktor Lane och Robertson, och jag hatar, hatar, hatar Paton”, tilläde han stampande i marken.

”Håhå”, sade Henderson, ”har den tålige gossen Evson ändtligen fattat eld? Tala bara inte om det för Dubbs.”

”Hur är det fatt, Walter?” frågade Kenrick.”Mitt lifs historia är inte svär att skildra”, sade Walter litet lugnare: ”grekisk grammatik, straff-skrifning, kvarsittning, prygel — prygel, kvarsitt* ning, grekisk grammatik. Jag är sjuk åt det, och jag tänker inte längre underkasta mig det. Han skall allt få betaldt för gammal ost, det kan ni lita på.”

””Eecte si possis si non qnocunqne modi”, citerade Somers, skolans primus, hvilken tagit Walter till sin tjänsteande och i detsamma gick förbi samt hörde det sista yttrandet. ”Hvad är det för uppståndelse på er, smågossar?”

”Den gamla historien om Paton”, svarade Ken* rick likgiltigt och smått föraktligt, ty han var Somers protégé och tyckte det var harmligt, att denne skulle få bevittna Walters utbrott, i all synnerhet som Somers redan frågat honom ”hvarför han säll-skapade så mycket med den där nykomne latmasken, som alltid satt bland de lägsta i klassen?”

”Hvarför bråkar han?” frågade Somers vidare.

”Förmodligen därför att han fått extra arbete igen.”

Det var någonting i tonen, som sårade Walter, ty det föreföll som om Kenrick hade god lust att vända honom ryggen inför sin store vän, skolans primus.

”Åb, ingenting annat? Botemedlet är lätt funnet, min käre vän; arbeta litet flitigare”, och Somers af-lägsnade sig, gnolande på en visa.

”Jag undrar hvad han menar med flitigare?” utbrast Walter knytande handen. ”När jag först kom hit, steg jag tidigt upp om morgnarne och läste tills jag blef alldeles yr i hufvudet. Jag kan just undra om han någonsin ansträngt sig så mycket.”

”Ja, men det tjänar i alla fall ingenting att fara ut mot Paton”, anmärkte Kenrick. ”Om du inte kandin läxa, så tror han naturligtvis, att du inte läst öfver den tillräckligt.”

”Tack skall du ha för ingenting, Kenrick”, sade Walter kort; ”kom Flip.”

Kenrick kände sig illa till mods, han visste, att

han visat sig litet kall och afvisande och såg därför

oroligt efter Henderson och Walter.

Efter ett ögonblicks tvekan sprang han efter

dem.

”Var inte förargad, Walter, min gubbe”, sade han och grep kamratens hand. ”Det var inte min mening att vara ovänlig nyss, men jag kan verkligen inte inse, bvarför du skall vara så förskräckligt ond på Paton. Hvad skall en lärare ta sig till, om

en lärjunge två, tre gånger å rad inte kan sin

läxa? Då finns det väl ingen annan utväg än bestraffning, eller hur?”

”Häng Paton”, ropade Walter och ryckte undan handen, röd af förargelse.

”Som du behagar, Evson”, svarade Kenrick, hvilkens största fel var en obändig stolthet och snar-stuckenhet, ”du kan lita på, att jag inte vidare ämnar besvära dig”, och han gick sin väg med tungt hjärta, ty han tyckte bättre om Walter än någon annan gosse i skolan och blygdes för att bli ovän med honom för en sådan småsak.

Trots sin tanklöshet var Henderson en välmenande gosse, och det var hans afsikt, när han följde med Walter, att söka skämta bort dennes funderingar på hämd, men han såg, att stackars Walter ej var upplagd för att skämta, och som han själf saknade moraliskt mod att lugnt och sansadt ge ett förståndigt råd, lämnade han kamraten snart åt sig själf.

Och inne i skolsalen träffade Walter på åtskilliga gossar, mycket sämre än han själf, hvilka funno ett nöje i att ytterligare reta upp honom mot herrPaton och med glädje hälsade hvarje tecken till, att Walter ville öfvergå till dem.

Följande morgon steg han upp med en känsla af trots och frihet från allt tvång. Morgonlektionerna gingo naturligtvis ännu sämre än vanligt, och straffet blef det samma som förr.

Då han gick tillbaka till sin plats slog han af-siktligt den ena boken efter den andra hårdt i bordet, och för hvarje bok han på detta sätt slungade från sig, gaf herr Paton honom hundra rader att skrifva, hvaråt han hånfullt

skrattade, hvilket inbringade honom ytterligare två hundra rader. Medveten om att kamraterna roade åskådade detta lilla utbrott af dåligt lynne och striden mellan de båda viljorna, tog han upp ett pappersark, skref med stora bokstäfver orden Två Hundra Eader Åt Herr Paton, samt gick åtföljd af gossarnes fnitter och lade det på herr Patons kateder.

Detta var det mest djärfva och oförskämda tilltag, som någonsin förekommit under Patons läraretid, och det blef nu hans tur att bli ond, men han behärskade sig beundransvärdt och sade endast:

”Evson, du måtte inte veta hvad du gör i dag; det är verkligen ytterst sällsynt, att en nykomling vågar förgå sig på detta sätt, och jag tvekar ej att påstå, att du är den djärfvaste och dumdristigaste gosse jag någonsin haft att göra med. Du har två timmars arrest och kommer sedan upp på mitt rum för vidare bestraffning.”

”Tack så mycket”, svarade Walter med oförskämd sangfroid, och kamraterna fnittrade åter, när han med näsan i vädret återvände till sin plats, men Paton, som såg, att gossen i denna stund var nästan otillräknelig, låtsade ej om denna nya förolämpning.

Därpå tog Walter ett nytt stort pappersark och skref med många slängar och plumpar:Från W. Evson till

Herr Paton.

För bakläxa..................100 rader

För ovarsamt handterande

af böcker................ 300 rader

För skratt.................. 200 rader

För att ha skrifvit 200 rader ....Prygel.

Arrest naturligtvis.

Tack så mycket för ingenting.

På andra sidan af arket skref han med stora bokstäfver:

— ”Lyckas inte!” hvarpå han låt papperet cirkulera i klassen ”pour encourager les autres.1'

”Evson”, sade herr Paton lugnt, ”ge mig det där papperet.”

Walter tog upp det, — denna gång litet förskräckt — men vände sidan med ”Lyckas inte” uppåt.

”Hvad står det där, Evson?”

”Det antal rader jag skulle skrifva”, svarade Walter, och kamraterna skrattade högt.

Herr Paton såg ett ögonblick forskande på gossen, innan han sade:

”Jag trodde verkligen inte, att du var så ytterligt dumdristig. Välan, du vet att hvarje nytt felsteg kräfver ett nytt straff. Lämna genast rummet och utom all öfrig bestraffning, måste jag också underrätta rektorn om hvad som händt; du förstår nog själf hvad följden blir.”

Här begick herr Paton ett misstag, ehuru det ej var afsiktligt. Om han varit människokännare, hade han genast förstått att ingen bestraffning, hur sträng den än var, kunde kväfva den känsla af orättvisa och den uppstudsighet, som i denna stund gjorde Walter alldeles utom sig. Om herr Paton endast sagt: ”Walter, du är inte tillräknelig i dag och där-för förlåter jag dig”, hade gossen inom ett ögonblick varit lydig och ödmjuk som ett litet barn, men som det nu var, lämnade han rummet med ett hånfullt leende och smälde dörren hårdt igen efter sig. Men i nästa minut, då han satt ensam ute på en bänk på skolgården, sänkte han hufvudet mot bröstet och brast i gråt.

Om någon vän sett honom i detta ögonblick och talat lugnt och förståndigt med honom, hur mycken smärta hade icke då blifvit den stackars gossen besparad! Kenrick gick händelsevis öfver gården, men i samma minut Walter fick se honom, rätade han upp sig och lade armarne i kors öfver bröstet. Kenrick lät likväl icke narra sig; han såg,

att Walter var-alldeles förgråten, och tvekade ett ögonblick. Men så kom stoltheten emellan, han påminde sig det lilla ordbytet dagen förut; tillfället gick förloradt, och han gick vidare utan att säga något.

Och Walters hjärta blef ej mjukare däraf.

SJUNDE KAPITLET.

Vogue la galère!

När herr Paton samma eftermiddag inträdde i samlingsrummet, där lärarne ofta träffades, kastade han sig i en länstol med ett ovanligt missnöjdt och trött uttryck i sitt annars så lugna ansikte.

”Hur är det fatt med dig, Paton?” frågade herr Robertson. ”Tycker du att dagens nummer af ”Times” är för liberalt i sina åsikter, eller hvad är det?”

”Nej”, sade herr Paton, ”men jag har nyss pryglat Evson, en af de nya gossarne, och den där poj-kens trots och trilskhet retar mig mer än jag kan beskrifva.”

”Ja, jag vet; han är, tyvärr, också en af mina lärjungar, och jag tror knappt han gått fri från straff en enda dag, sedan han kom hit. Hvad hade han nu gjort?”

Herr Paton berättade Walters tilltag.

”Ja, det fanns ju ingen annan utväg än att prygla upp honom”, anmärkte hans kollega, ”men hur tog han det?”

”Så besynnerligt som möjligt. Han inträdde på bestämdt klockslag, och det låg någonting utmanande i själfva hans punktlighet. När jag tog upp käppen, stod han med korslagda armar och butter uppsyn. Du vet, att kroppslig aga är det värsta jag vet, isynnerhet som det lyckligtvis så sällan be-höft förekomma. Jag gaf honom ett par rapp och släppte honom därpå. ”Får jag gå nu, herr Paton?” frågade han. ”Ja”, svarade jag, och han lämnade rummet med en bugning och ett ”Tack, herr Paton.” Det gör mig verkligen ondt om gossen, ty jag måste skicka honom till rektorn, och då får han kanske prygel på nytt.”

”Det måste vara en dålig gosse”, anmärkte Robertson.

”Nej, det tror jag ändå inte; det är någonting hos honom, som jag inte kan låta bli att tycka om, men han är alldeles ovanligt styfsint.”

”Förlåt”, inföll Percival, en annan af lärarne, som uppmärksamt åhört samtalet, ”jag tillåter mig tro, att ni båda misstagit er i fråga om gossen. Jag tycker ofantligt mycket om honom och tror, att han är lika lofvande, som någon af de bästa i skolan. Jag har aldrig sett honom iakttaga annat än ett blygsamt och artigt uppförande.”

”Hvad vet du om honom?” utbrast herr Robertson förundrad.

”Ah, jag har ett par gånger sett honom blandkvarsittarne, och som jag tyckte det var ledsamt, att en nykomling oupphörligt måste bli pä detta sätt bestraffad, frågade jag honom en dag hvarför han fick så mycket öfverarbete. Han talade om, att det var därför, att han ej kunde sina läxor, och när jag frågade hvarför han inte läste bättre öfver dem, svarade han okonstladt och uppriktigt: 77Jag har verkligen bjudit till, men alltsammans är alldeles nytt för mig, och därför så svårt.” När man ser in i den gossens ärliga ansikte, måste man tro, att han talar sanning. ”Jag fruktar”, fortsatte herr Percival, ”att ni skola tycka, att jag ej af så ringa orsak borde vara af annan mening än ni själfva, men Evsons sätt tilltalade mig, och jag föreslog, att han skulle göra mig sällskap på en promenad utefter stranden, för att jag sålunda skulle få tillfälle att lära känna honom litet bättre. Jag har aldrig haft en mer intresserad eller intelligent följeslagare; det var ett sannt nöje att ha honom med sig. Han hade aldrig förrän här sett hafvet och kände därför ej ens till de vanligaste snäckorna på stranden, och om ni sett hur hans ansikte strålade af lif och intresse, när jag berättade hvad jag visste om dem, skulle ni hvarken tro, att han vore dum eller dålig.”

77Jag förstår mig ej på dig, Percival; det finns ingen, som kan ta’ gossarne som du eller så bra locka fram det goda, som finns inom dem. Du måtte ha något slags magiskt inflytande öfver dem. Lär mig din hemlighet.”

”Försök med litet vänlighet och sympati. Någon annan hemlighet har jag inte.”

”Jag vet inte af, att jag är ovänlig”, svarade herr Epbertson torrt. ”Snarare skulle jag tro, att jag är alldeles för vänlig.”

”Ja, mot begåfvade, lifliga gossar, men — förlåt, att jag säger det — inte mot de otacksamma och trilskna. Du försöker aldrig sänka dig ner tilldem och på så sätt lära dig förstå de svårigheter de ha att bekämpa. Hör du Paton”, fortsatte han, då han såg, att herr Robertson tyckte, att samtalet tagit en obehaglig vändning, ”skulle du inte vilja försöka att göra oket litet mindre tungt för Evson?” ”Du kan vara öfvertygad om, att det aldrig varit min afsikt att plåga och förfölja gossen, men jag kan ej behandla honom på annat sätt än de andra.”

”Förlåt, käre du, om jag inte tror, att den strängaste metoden alltid är den bästa; summa lex, summa crux. Olika slags fiskar komma i våra nät, och du kan inte tvinga en gädda genom samma maska, som en aborre.”

”Jag skall tänka på hvad du sagt”, svarade herr Paton, ”men i alla händelser måste jag denna gång skicka Evson upp till rektorn.”

”Jag hoppas innerligt, att han inte ger honom prygel”, sade herr Percival.

”Hur så? Han kan knappt underlåta det.”

”Det skulle helt enkelt drifva gossen till för-tviflan, om jag känner honom rätt.”

”Det tror jag inte”, sade Paton.

Samtalet afstannade, och Percival återvände till sin tidning.

Rektorn talade allvarligt och vänligt med Walter, som var alltför rättskaffens att vilja dölja eller öfverskyla sitt fel. Om han också icke varit afsikt: ligt lat och håglös, framgick det dock af hans egen bekännelse, att han gjort sig skyldig till den största vanvördnad och uppstudsighet. Förbryllad öfver detta uppförande, som rektorn fann så svärande mot gossens karaktär, som föreföll så sann och redbar, ansåg han sig i detta fall, att det ej fanns någon annan utväg än att tillgripa kroppslig aga.

Förödmjukad och uppfyld af bitter harm återvände Walter till skolsalen, där han mottogs med vänligt deltagande af sina klasskamrater. Det var iskymningen strax före tedags, och gossarne, som sutto framför brasan voro just upplagda för allt möjligt ofog. De började med en liflig diskussion om herr Datons ”nedrighet” och gåfvo honom så många öknamn de kunde hitta på. Walter förhöll sig tyst och stilla, ty han var alltför nedslagen att finna någon lättnad i ett dylikt tankeutbyte, men hans gnistrande ögon, och det hånfulla uttrycket i hans ansikte förrådde, att en ond ande fått makt öfver alla hans goda känslor.

”Är det inte möjligt att komma åt honom på något sätt?” frågade Anthony, en af gossarne i Walters sofrum.

”Men livad skulle vi kunna göra?” frågade

flera.

”Ja, hvad?” upprepade Henderson gäckande, och trogen sin vana att citera hvad han sist läst, började han högtidligt deklamera slutmeningen af ett tal, som han sett i tidningen — ”Aristokratien tronande på maktens höjder och stark i — ”

”Du är en stor tok, Henderson”, anmärkte Franklin. ”Jag skall säga er hvad vi skola göra; vi kunna bränna upp 'den där otäcka svarta boken, i hvilken han antecknar alla kvarsittningar och andra bestraffningar.”

”Stackars bok”, sade Henderson. ”Hvilka samvetskval skall den inte lida i lågorna; förskona den från en sådan martyrdöd. Walter“, fortsatte han lägre, ”jag hoppas du inte tänker vara med om sådana dumheter?”

”Jo, det kan du lita på. Om det är meningen att jag skall ha stryk dagen i ända, så ta’r jag hellre emot prygel för någonting än för ingenting.”

”Pulpeten är stängd”, anmärkte Anthony, ”vi komma inte åt anmärkningsboken.”

”Det är lätt hjälpt”, inföll Walter. ”Ge mig eldgaffeln, Dubbs.”"Kommer aldrig på fråga”, svarade Daubeny, och hans svar hälsades med ett ogillande skrän.

”Du är en riktig pultron, Dubbs", förklarade Franklin. "Inte behöfver du vara rädd att råka i klister, bara för att du räcker fram eldgaffeln."

"Det har jag inte heller varit rädd för; och hvad det beträffar att vara pultron, så finns det ingenting så fegt, som att g.öra hvad som är dumt och orätt af rädsla för att annars bli utskrattad eller sparkad. Ja, var så god och slå mig, om du har lust”, tilläde han lugnt, då Franklin vred hans arm tillbaka och gaf honom ett slag öfver den. "Du kan i alla fall inte tvinga mig att göra hvad jag inte vill.”

"Vi få väl se", svarade Franklin och vred armen ännu mer bakåt.

"Det tjänar ingenting till", sade Daubeny, ehuru tårarna kommö honom i ögonen af den häftiga smärtan.

”Släpp på ögonblicket hans arm”, ropade Henderson harmset, ty han tyckte mycket om Daubeny, ehuru han var road af att reta honom, ”släpp armen, säger jag, annars skall du få med mig att göra. Dubbs har rätt, och ni äro ena riktiga åsnor, om ni tro, att ni göra något godt med att bränna anmärkningsboken. Jag har eldgaffeln här, och det blir ingenting af med att bryta upp låset med den. Paton har antagligen råd att offra några öre på att köpa en ny bok, och till på köpet ge er ett tjog anmärkningar."

"Men han kan inte minnas mina sex hundra rader eller fyra eller fem kvarsittningar”, sade Walter. ”Ge mig eldgaffeln."

"Var inte enfaldig Evson; det är ju klart, att han skall minnas dem. Jag skall hjälpa dig med ett par hundra rader, och resten gör du snart själf. Nej, nej”, fortsatte han lekfullt, rädd att ytterligare reta upp Walter, ”du kan inte få eldgaffeln; den,som vill ta* den irån mig måste göra det vi et armis.”

”Sak samma, det här går lika bra”, ropade Walter och grep tag i en stol. ”Så där, nu är pulpeten öppen”, tilläde han, i det han slog stolsryggen mot locket med en sådan kraft, att låset med en smäll gick sönder.

”Kors bevara mig, nu få vi allt!” utbrast Franklin med vidt uppspärrade ögon.

”Hvad som är gjordt, är gjordt, må hvar och en ta’ sitt”, sade Anthony och dök med handen ner i den öppna lådan. ”Här ha vi anmärkningsboken, och här går första sidan i elden. Du kan slita lös den nästa, om du har lust, Franklin.”

”Låt gå”, sade Franklin, ”här går nummer

två.”

”Och nummer tre följer efter”, sade Burton, en annan af gossarne.

”Skall jag också vara ett dumt får, som ni andra, och hoppa öfver häcken, därför att anföraren gjort det?” — sade Henderson föraktligt, då Burton räckte honom boken. ”Nå kör till då, fastän det är fånigt.”

Han tvekade ett ögonblick, tillräckligt förståndig att ogilla ett så gagnlöst tilltag, men rädd att kamraterna skulle tro honom vara feg.

”Gör det, som är rätt”, sade Daubeny, ”och bry dig inte om något annat. Ge mig boken. Ni ha gjort tillräckligt mycket ofog med att rycka bladen ur den. Låt mig nu Jägga ner den på sin plats och bär er inte åt som barnungar, som smälla på stängslet mot hvilket de slagit hufvudet.”

”Eller hundar, som nafsa efter käppen, hvarmed de blifvit tuktade”, inföll Henderson. ”Du har rätt, Dubbs, och du är en bra pojke. Ja, flina bäst ni vill, ni andra, men jag har inte lust att göra mig till idiot, därför att ni gjort det.”

”Stå inte och prata skräp”, sade Howard Tracymed sin vanliga långsläpiga röst, ’’jag afskyr Patofi och är med om att göra hvad som helst för att förarga honom77, hvarpå han ryckte boken från Daube-ny och slängde den i elden.

Stackars Tracy hade haft ännu fler sammandrabbningar med Paton än själfve Walter. Hans egenkära uppträdande retade läraren, som begagnade sig af hvarje tillfälle att läxa upp honom, men Tracy var tack vare sin oerhörda självbelåtenhet oåtkomlig, och mycket nöjd med sig själf, sitt vackra ansikte och förnäma släkt, föraktade han kunskaper så djupt, att han med lätthet fann sig uti att bli ansedd för ett oförbätterligt dumhufvud.

7'Finns det ingenting kvar, som jag kan bränna upp?" frågade Walter otåligt. 77Låt mig se hvad som finns kvar i lådan! Se här ha vi en trafve gamla skriföfningar, som komma att brinna så lätt som fnöske. Men det är kanske inga gamla skriföfningar. Så mycket bättre, då; adjö med dem."

"Hvad i all världen gör du, Walter?77 ropade Henderson och högg fast i hans arm, men det var redan för sent. "Du kan väl begripa, att det där inte var några gamla skriföfningar. Dem kastar Paton alltid i papperskorgen. Åh Walter, hvad har du gjort?"

"Det yttre arket är i alla fall skriföfningar", sade Walter buttert. 77Hvad det än var, så tjänar det ju ingenting till att nu försöka rädda det", (ty Henderson försökte krafsa ut papperen emellan gallret), 77det. har gått sin undergång till mötes", tilläde han och höll ner papperen med eldgaffeln, till dess de voro alldeles nerbrunna.

Dödstystnad följde, ty gossarne kände att de nu åtminstone hade "ställt bra till" åt sig.

Det ringde till teet och stickande armen under Walters, sade Henderson:

"Åh Evson, jag önskar du inte gjort det. Du är i alla fall förskräckligt häftig."**Det är eineiiertld gjordt nu", sade Waller, som redan i tysthet började ångra sig.

"Hvad kunna vi göra?" frågade Henderson ängsligt.

"Stå vårt kast, ingenting annat", sade Walter.

"Vore det inte bäst, att du genast ginge till Paton och berättade alltsammans, i stället för att vänta tills han själf kommer underfund med hvad som bändt?"

"Nej", sade Walter, "han gör ingenting annat än förföljer mig, och jag bryr mig inte om hvad jag gjort."

"Ja, men låt då mig gå", bad vännen allvarligt. "Jag känner Paton, och han förlåter dig nog, då han får höra hela sammanhanget."

"Du är en snäll pojke, Flip, men hvad är det värdt att gå nu — det är i alla händelser för sent."

"Som du vill Walter, men du skall inte tro, att jag inte också har del i det här. Jag var med bland er andra och skall dela straffet med dig, hurudant det än blir. Men jag hoppas för din skull, att det inte blir upptäckt."

Om Henderson varit mer skarpsynt, hade han i stället hoppats motsatsen, ty det finns intet i världen, som hastigare förstör en karaktär än oupptäckta felsteg. Det var lyckligt för Walter, att hans så snart blef uppdagadt och straffadt.

Inom fem minuter var det kändt öfver hela skolan att Evson, en af nykomlingarne, brutit upp Patons pulpet och bränt dess innehåll.

"Kors, hvad han skall få", var allmänna tanken. Walter hörde Kenrick, som satt bredvid honom, göra ifriga förfrågningar om sakens sammanhang, men Kenrick vände sig ej med sina frågor till honom. Ehuru de båda kamraterna fortfarande höllo af hvarandra lika mycket som förr, talade de ej längre till hvarandra, såsom det är känsliga gossars dummavana, då de råkat i tvist med hvarandra. Ingen af dem ville vara den förste att bryta isen, och Walter gick därför i sin största svårighet miste om sin bäste väns råd och hjälp.

ÅTTONDE KAPITLEF.

Det uppbrända manuskriptet.

Man kan förstå att Walter under morgonbönen

och när han gick till de första lektionerna skulle

plågas af ovisshetens alla olidliga kval, och denna ovisshet förlängdes så mycket, att han endast med största svårighet kunde tvinga sig att sitta stilla. Herr Paton märkte ej strax, att låset i hans pulpet var sönder. Han lade därför lugnt från sig böckerna och började morgonlektionen som vanligt.

Det blef slutligen Tracvs tur att bli förhörd.

Han reste sig upp med sin vanliga självbelåtna min,

såg beundrande ner på sina fina, lackerade skor och for med sina hvita fingrar genom håret. Herr Paton betraktade honom med ett visst förakt, som om han tyckte det var skada att en gosse kunde bli så narraktig. Henderson hade gifvit Tracy öknamnet ”den lilla rosenknoppen.”

”Det är femte gången du får bakläxa denna vecka, Tracy”, sade herr Paton, ”du vet hvilket straff du har att vänta”, och han tog upp nyckeln ur fickan för att öppna pulpetlocket.

”Nu kommer det”, tänkte hela klassen med stor oro.

Nyckeln gick hvarken fram eller tillbaka i det sönderbrutna låtet. Herr Paton märkte strax att något var på tok; han försökte lyfta upp locket, ochhär detta med lätthet lyckades, såg han att låset var förstördt.

”Hvem har brutit sönder låset V”

Intet svar.

Han såg allvarsam ut, men sade ingenting och började leta efter anmärkningsboken.

”Hvar är min anmärkningsbok?”

Intet svar.

”Och hvar är mitt —•”

Herr Paton tystnade och letade ifrigt i lådan.

”Hvar är det manuskript, som låg här tillsammans med anmärkningsboken?” frågade han med en röst, som darrade af oro. ”Jag vill hoppas och tro”, tilläde han bleknande, ”att ingen har varit nog elak att göra det någon skada. Om jag säger er, att det är af oersättligt värde för mig, är jag öfvertygad om, att den som möjligen gömt eller tagit det, återlämnar det till mig.”

Fortfarande dödstystnad.

”Än en gång, hvar är anmärkningsboken?” frågade han.

”Uppbränd”, svarade ett par gossar halfhögt.

”Och manuskriptet?” frågade han med höjd röst och stigande oro. ”Ingen kan väl ha varit så otroligt tanklös eller elak — ”

Walter reste sig upp med nedböjdt hufvud och dödsbleka kinder.

”Jag har bränt upp det”, sade han nästan ohörbart och darrande af fruktan.

”Kom hit”, sade herr Paton häftigt, ”jag hör inte hvad du säger. Nå?” fortsatte han, då Walter kom fram till honom.

”Jag brände upp det”, hviskade gossen.

”Du — brände upp — det”, utbrast herr Paton alldeles utom sig, rusade upp från stolen och i ett utbrott af obetvinglig vrede gaf han Walter en smällande örfil. I nästa ögonblick var han åter herre

Läsning för gossar. 3öfver sig och skyndade ur salen för att i ensamheten åter söka komma i jämvikt.

Herr Percival, som undervisade sin klass i andra ändan af rummet, såg den våldsamma örfil Paton gaf Walter, och förstående att någonting var alldeles på tok, ty det hörde ej till Patons system att i häftighet aga en gosse,

gick han fram till klassen i det samma Paton stängde dörren efter sig.

”Hvad står på?” frågade han.

Ett mummel af röster hördes, hvarur han uppfångade någonting om att Patons papper blifvit uppbrända.

Percival, som anade oråd, sökte upp kamraten, där han spatserade fram och tillbaka i den del af trädgården, som var anslagen åt lärarne.

”Jag hoppas ingenting obehagligt händt”, sade

han.

”Nej, för all del”, svarade Paton med darrande röst och vände sig bort. Med en våldsam ansträngning att återvinna sitt lugn, tilläde han: ”Det är endast det, att af femton års ihärdigt arbete nu endast återstår en liten askhög i kaminen i skolsalen.”

”Du menar väl inte, att ditt hebriska manuskript är uppbrändt?” utbrast Percival bestört.

”Du vet, Percival, hur jag egnat hvarje ledig timme under alla dessa år åt detta arbete, som jag började redan innan jag fick anställning här. Det har varit mitt lifs största nöje och förströelse, och det återstod nu endast att genomse manuskriptet, innan det trycktes. Inom en månad hade detta varit gjordt, och mitt lifs arbete fullbordadt — nu återstår blott en handfull aska af mina vackraste förhoppningar.”

Percival visste mycket väl, att hans kollega under åratal arbetat på en kommentar till den hebreiska texten öfver de fyra stora profeterna samt nedlagt all sin stora lärdom och arbetsförmåga på detta arbeteBi

i hopp om att med detta verk göra kyrkan, hvars vigde tjänare han var, en verklig tjänst. Inom fem minuter hade en uppretad gosse krossat alla hans förhoppningar.

”De kunde ha valt ett annat sätt, hvilket annat sätt som helst, om de nödvändigt velat ge uttryck åt det hat, jag vet de hysa mot mig”, sade Paton bittert. ”De kunde åtminstone skonat det som var mitt enda nöje — det enda, som ej hade något samband med dem och deras intressen. Jag skulle hellre vilja mista hvad annat jag eger här i världen än just detta manuskript”, tilläde han långsamt och djupt upprörd.

”Var det verkligen Evson, som gjorde det?” frågade Percival med varmt deltagande.

”Det betyder så litet hvem som gjorde det, men det var verkligen din vän Evson.”

”Den lille gemene, otacksamme uslingen!” utbrast Percival uppbragt. ”Det är inte för mycket, att han blir relegerad! Men kan du inte börja ditt arbete på nytt?”

”Börja på nytt?” upprepade Paton tonlöst. ”Hvem kan återge mig de sista femton årens hopp och kraft? Hur skall jag ha tålamod att åter börja alla dessa mödosamma forskningar? Blotta tanken därpå äcklar mig. Ungdom och förtröstan äro försvunna, mitt lifs arbete är förstördt. Gå nu, käre vän, och låt mig vara ensam en stund, till dess jag lärt mig med mindre bitterhet säga: ”Ske Guds vilje!”

— «Ej behöfver han

Människoarbete eller deras gåfvor; bäst

Behagar honom den, som tåligt bär hans ok»,

sade Percival vänligt och deltagande, i det han återvände till skolsalen.

Vid åsynen af Patons öppna pulpet, kunde den unge mannen ej längre beherska sin förtrytelse ochstannande vid kamratens stol ropade han med dundrande röst:

"Ni vet inte gossar, hvilken omätlig skada ert tanklösa okynne förorsakat! Jag säger gossar, men jag tror och hoppas, att endast en af eder är skyldig, och det gläder mig, att denne är en nykomling, ty hans obändiga lynne passar bättre för en- illa uppfostrad och okunnig dräng än för en lärjunge i St. Winifred.77

”Åh, herr PercivaP, afbröt honom Henderson och reste sig upp, ”vi andra voro nästan lika stygga. Det var vi, som brände upp anmärkningsboken; Evson rådde inte alls för det.”

I sin ifver att försvara sin stackars vän glömde Henderson, att han för sin del, ej heller hade varit med om att bränna upp boken.

Men hans ädelmodiga inkast tjänade till ingenting. Percival märkte det knappt.

”Anmärkningsboken?” upprepade han. ”Det är något, som jag inte känner till. Det var dumt och obetänksamt gjordt, ifall ni verkligen bränt den, och ni förtjena naturligtvis bestraffning, men detta var likväl jämförelsevis en bagatell. Men du, elake gosse”, fortsatte han vändande sig till Walter, ”vet du, hvad du har gjort? Vet du, att du förstört ett arbete åt hvilket många år egnats, och hvars förlust är oersättlig? Din lärare har aldrig visat dig någon orättvisa och aldrig straffat dig annat än då du förtjenat straff, och han ansett det vara till din nytta, men likväl har du på ett lömskt sätt tillegnat dig och förstört hans käraste tillhörighet. Ja Evson, du har orsak att dölja ditt ansikte —”ty utom sig af samvetskval och ånger, gömde Walter ansiktet i båda händerna, — ”du har orsak att blygas öfver att möta miri- eller någon af dina rättänkande kamraters blick. Den förlust du åsamkat herr Paton är oersättlig, och åratal härefter skall du med skam och blygsel minnas, att du aldrig kan godtgöra den. Jagkänner ej hvilket annat straff väntar dig, men hoppas uppriktigt, att du ej skall tillåtas kvarstanna bland oss, men skulle detta bli händelsen, är jag öfvertygad om att hvar och en af dina kamrater, som eger en gnista hederskänsla, skall visa dig det förakt och ogillande, du så rikligt förtjenar.” Hvarje ord af den uppretade läraren träffade Walter som ett knifstygn, och han satt orörlig och förkrossad vid tanken på den grymt orättvisa och lågsinnade handling, hvartill han förledts af sitt häftiga lynne.

När Percival blef uppbragt låg det en sådan kraft och styrka i hvarje tillrättavisning han gaf, att gossarne för länge sedan gifvit sin mest omtyckte lärare det halft smickrande binamnet ”Blixt-och-Dunder.” Men ingen af dem hade förr hört honom tala med så mycken sjudande harm och alla, med undantag af den ädelmodige Henderson, skrämdes till tystnad däraf, som om de varit utsatta för ett starkt åskväder. Men Henderson tänkte i denna stund endast på Walter.

”Säg honom”, hviskade han till kamraten, ”säg honom, att det berodde på ett misstag, och att du trodde det endast var en hög gamla skriföfningar. Gör det, käre Walter, innan han hinner gå.”

Men Walter satt fortfarande tyst och orörlig med nedlutadt hufvud, och med ännu en blick af förkrossande förakt, svängde läraren sig om på klacken och gick tillbaka till sin klass.

”Lägg det inte så hårdt på sinnet, käre Walter”, sade Henderson och lade armen kring hans hals. ”Du rådde ju inte för det. Gå och säg Paton, att det berodde på ett misstag, och jag är säker på att han förlåter dig.”

Henderson önskade att Walter kunde finna lättnad i tårar, men inga tårar kommo, och blott en lätt darrning visade att gossen hört hans ord.Slutligen kände ftan ett lätt vidrörande, och en af monitörerna sade till honom:

”Stig upp Evson, jag skall följa med dig till rektorn, till hvilken jag har en biljett från herr Per-mal.”

Han följde mekaniskt och väntade utanför rektorns dörr, medan kamraten gick in.

”Doktor Lane vill inte tala vid dig nu”, sade So-mers, då han kom ut. ”Croft”, (det var skolans Fa-mulus) ”rektorn säger, att ni skall stänga in Evson i arresten.”

Walter följde Famulus upp till ”arresten”, ett litet vindsrum, där han visste, att gossarne plägade stängas in för att ej hinna göra något ofog, innan de relegerades.

Famulus lämnade honom där och återkom efter en stund med en skål mjölk och bröd, som han stälde på furubordet, hvilket jämte en stol utgjorde rummets hela möblering. Därefter reglade han dörren utifrån och lämnade Walter åt sina egna reflek-tioner.

Då kommo tårarne ändtligen till den stackars gossens hjälp; han kastade sig framstupa på golfvet, och vid tanken på det onda han gjort en man, som visserligen varit sträng, men aldrig afsiktligt orättvis mot honom, grät han,

som om hans hjärta ville brista.

Klockan ett återkom Famulus med litet middag. Walter satt hopkrupen i ett hörn af rummet med hufvudet lutadt mot väggen och svullna och förgråtna ögon. Frukosten stod fortfarande orörd.

Famulus gaf honom en medlidsam blick.

”Hör nu, det duger inte att ge tappt så där”, sade han. ”Om ni gjort något orätt, så är det gjordt och hjälps inte af att hänga hufvudet. Om ni bara vill komma ihåg det, så finns det någon, som förlåter er och hjälper er till rätta en annangång. Se här, ät er middag nu och sluta upp att gråta så där; tårar tjena ingenting till."

Han stannade kvar hos Walter tills denne med stor svårighet lyckats svälja några munsbitar och lämnade honom sedan med några vänliga ord.

Walter satt ensam hela den långa kvällen utan annat sällskap än sina egna bedröfliga tankar. I skymningen hörde han lätta fotsteg utanför rummet och en svag knackning på dörren. Han satt tyst,

ty han trodde sig yeta hvem det var som knackade,

och han visste, att hans röst skulle darra, om han försökte tala. Han märkte att någon böjde sig ned och stoppade ett sammanviket papper under dörrspringan.

När fotstegen dogo bort, tog han upp papperslappen och läste i det tilltagande mörkret med svårighet följande ord:

”Käre Walter!

Du kan inte tro hur rysligt ledsen jag är för

din skull. Jag önskar jag kunde få vara hos dig och dela straffet med dig. Förlåt, att jag varit kall och ovänlig mot dig; jag har hela tiden längtat att

komma och tala med dig, men varit för stolt. Det var mitt fel alltsammans, och jag skall aldrig mer bli ovän med dig. Adjö nu, käre Walter.

Din uppriktigt tillgifne Harry Kenrick.”

”Han skall aldrig mer bli ovän med mig?, tänkte Walter. ”Nej, det lär han väl inte få tillfälle till, om jag reser härifrån i morgon.”

Och hans sorgsna tankar återvände till hemmet, som han så nyligen lämnat och till hvilket han med skam och blygsel nu måste återvända.

Klockan sex kom den väl villige Famulus in med en lampa, te, och ett par böcker, men Walter var alltför nedslagen att ha lust att läsa. Det var vidsträngt straff alla förbjudet att besöka ”arresten”, och Walter satt ensam till klockan åtta, då Somers gläntade på dörren.

”Evson, du skall sofva i sjuksalen i natt”, sade han i iskall ton; ”följ med mig.”

”Är jag relegerad?” frågade Walter andlöst.

”Det vet jag inte; du förtjenar åtminstone att bli det.”

Sannt, o, dygdige och kallhjärtade Somers! Men är detta allt du har att säga den stackars gossen i hans nöd?

”1 alla händelser”, tilläde Somers, ”vill åtminstone inte jag längre ha dig till min uppassare, och inte tror jag någon annan heller vill det.”

Med hvilken bitande anmärkning han lämnade Walter åt sitt öde.

NIONDE KAPITLET.

Botgörelse.

Följande morgon återfördes Walter till arresten och afvaktade där med tungt hjärta sin dom. I inbillningen hade han redan lämnat St. Winifred, och hans tankar kretsade oaflåtligt kring hemmet. Hvad skulle han säga sin far? Hur skulle han kunna trösta modern och skulle han någonsin mer våga se någon därhemma i ansiktet?

Någon kom hastigt springande uppför trappan och åter stacks en biljett genom dörrspringan. Han ryckte den hastigt till sig och läste:

”Käre Walter!

Det gläder mig att vara den förste, som berättar dig, att du ej blir relegerad. Paton har bedt fördig. Hinner ej mer. Jag har smugit mig från lektionen för att skrifva detta och måste skynda tillbaka, innan det blir upptäckt.

Din tillgifne H. K.”

Gossens ansikte strålade af glädje. Om han endast finge stanna kvar i skolan skulle han ödmjukt underkasta sig hvilken bestraffning som helst.

Han knäböjde och tackade Gud för detta svar på hans upprepade och innerliga bön, och därpå läste han ånyo Kenricks biljett.

”Paton har bedt för dig.”

Han upprepade oupphörligt denna mening, som om han ej kunnat fatta den. Paton, den man, som han så djupt förorättat — hade med sina böner af-vändt den bestraffning, som ingen annan ansett vara för sträng. Ung och oerfaren, som Walter Evson var, kunde han naturligtvis icke till fullo fatta den skada han anställt, men han förstod likväl, att han gjort något, som orsakat hans lärare större smärta än till och med ett svårt kroppsligt lidande kunnat göra, och han glömde aldrig i sina böner att äfven bedja att hans illdåd i någon mån måtte kunna försonas och godtgöras.

Det kan tyckas underligt att Walter så strängt fördömde sig själf, ty om han trott att manuskriptet endast var gamla skriföfningar, så var hans tilltag jämförelsevis oskyldigt. Jämförelsevis — ja, ty ehuru det under alla omständigheter måste anses klandervärdt att öppna en annans låda och kasta dess innehåll i elden, vore det dock en långt större synd att i vredesmod och af hämdlystnad anställa afsiktlig skada.

Men häri låg Walters största skuld; ehuru han ej ville erkänna det, visste han dock, att paketet omöjligt kunnat innehålla endast gamla skrifupp-satser, ehuru det yttre omslaget var en sådan, ochnär han kastade det i elden, trodde han, — och i sin upphetsning var han då glad däröfver — att han förstörde någonting af verkligt värde. Henderson hade väckt hans slumrande samvete, men då var det redan för sent.

Och ”Paton hade bedt för honom.” Han var så mycket mer tacksam och förundrad däröfver, som han visste, att enligt Patons åsikt var straff en [-oundviklig-] {+ound- viklig+} följd af hvarje förseelse.

Tvekande fotsteg — ljudet af nyckelns omvridande i låset, — och Paton stod framför honom.

I nästa ögonblick låg Walter på knä vid hans fötter med nedböjdt hufvud och hopknäppta händer.

”0, förlåt mig, snälle herr Paton, förlåt mig”,

bad han. ”Jag har längtat så mycket att få be er

om förlåtelse, ty om ni förlåter mig, bryr jag mig inte om något annat.”

“Vet du hur mycket ondt du gjort?” frågade Paton med darrande röst.

”Ja, det vet jag”, sade gossen och brast på nytt i tårar, ”herr Percival sade, att jag förstört åratals träget arbete, och att jag aldrig, aldrig kan ersätta skadan. Men jag visste verkligen inte förut hur illa jag gjort. Jag var alldeles utom mig af ursinne, men nu ville jag ge allt i världen för att det vore ogjordt. Kan ni någonsin förlåta mig?”

”Har du bedt Gud om förlåtelse för ditt häftiga och hämdlystna sinne?” frågade läraren.

”Ja herr Paton, och jag tror, att Gud förlåtit mig. Jag vet inte, att jag någonsin förut varit så elak. Ack herr Paton,

om ni kunde förlåta mig, skulle jag nästan vara lika lycklig igen”, och han snyftade högt.

Under hela tiden hade Walter ej vågat höja sin blick mot Patons ansikte, ty han uthärdade ej att möta det iskalla förakt, som han väntade finna uttryckt där.

Han öfverraskades därför så mycket mer, då lä-raren lade handen på hans hufvud, så mildt och vänligt, som om han ville välsigna honom, och sedan lyfte upp honom från hans knäböjande ställning. Och då han blygt såg upp, mötte han en blick ur lärarens fuktiga ögon, så kärleksfull och deltagande, att han förkrossades däraf. Det hade varit lättare att uthärda, om Paton slagit honom, liksom i första ögonblicket af sin öfversvallande vrede, men denna beredvilliga tillgift af den svåraste och mest oförtjänta olycka, som drabbat honom, var mer än Walter kunde bära, och han grät, som om hans hjärta ville brista.

Ett ögonblick strök Paton sakta det mörklockiga hufvudet, under det han kämpade med sin egen rörelse.

”Jag förlåter dig, Walter”, sade han därpå, ”jag förlåter dig villigt och af hela mitt hjärta. Till att börja med hade jag svårt att göra det, ty jag vill ej dölja för dig, att förlusten af mitt manuskript varit mig mycket bitter. Och dock är det ej en för-, lust, som jag med ens kan fatta, utan hvilken skall göra sig känbar under många långa dagar, då jag åter får kraft att börja mitt årslånga arbete på nytt. Men jag har också fått lära mig en läxa, Walter, och när du hunnit till min ålder, hoppas jag att äfven du, min gosse, har lärt dig att beherska ditt lynne och ödmjukt mottaga hvad helst Gud sänder dig. Du sade nyss, att du ville ge hvad som helst, göra hvad som helst för att försona och godtgöra din förseelse, men det finns dock ingenting, som kan göra det gjorda ogjordt. Låt denna maktlöshet lära dig att betvinga ditt häftiga lynne. Du kan under åratal få ångra en timmes eller ett ögonblicks förhastade handling, och aldrig lyckas undvika dess följder, äfven om självfva handlingen blifvit glömd af den ädelmodige och förlåten af den rättvise.”

Han talade mildt och lugnt, och hans ord glöm-des aldrig af Walter, hvilkens tårar nu runno mindre häftigt.

”Ja, Walter”, tilläde Paton sakta, ”denna händelse skall göra oss båda godt, hur plågsam den än varit, och jag vill ej vidare tala därom, annat än säga, att jag förlåtit dig. Alltsammans skall vara glömdt, och jag vill inte, att hvarken du eller någon af de andra, som varit inblandade i denna sak, skola bestraffas, ty jag tycker inte om att förlåta bara till hälften. Jag är öfvertygad om, att du från denna dag skali göra märkbara framsteg, och jag vill försöka att alltid hädanefter vara din vän.“

Hvad kunde Walter göra annat än fatta hans hand och framsnyfta sina osammanhängande tacksägelser.

”Du är fri nu, Walter”, sade Paton, ”och från oss skall du ej höra ett ord vidare om din förseelse. Det är strax middag, och jag skall följa med dig ner i salen.”

Han lade handen på gossens skuldra, och de gingo tillsammans utför trappan och öfver gården. Walter var djupt tacksam öfver denna lärarens grann-lagenhet, ty Croft hade berättat om den harm och förtrytelse, hvarmed de äldre och mer inflytelserika gossarne hört talas om hans uppförande, och han hade med förskräckelse tänkt på det första sammanträffandet med dem. Det var mer än han vågat hoppas, att just den han förfördelat skulle vara den förste att förlåta och taga honom under sitt eget beskydd.

I korridoren väntade flera gossar på middags-ringningen, och de gåfvo vördnadsfullt plats för herr Paton, då han gick förbi med handen fortfarande stödd mot Walters skuldra, medan den ångerfulle gossen gick vid hans sida utan att våga se upp.

Det var ingen, som hyste medlidande med Walter, där han blek och förgråten satt vid middagsbordet, ty alla gossarne ansågo att han handlat sim-pelt så väl som orätt, och den ene efter den andre, som efter middagen passerade förbi honom, vände honom föraktligt ryggen. Flere bland lärarne, däribland Percival, som Walter hittills beundrat och tyckt mer om än alla de andre, emedan han behandlat honom med särskild vänlighet, gjorde på samma sätt.

Walter mötte Percival på lekplatsen och lyfte vördnadsfullt på mössan, men läraren såg honom ett ögonblick i ansiktet och vände sedan bort hufvudet utan att låtsa se hälsningen. Detta kan förefalla klandervärdt, men vi

måste minnas att alla de, som endast ryktesvis höra en förseelse berättas, blott känna till själfva handlingen utan att veta något om de frestelser eller det vredesutbrott som föranledt den. Allt hvad de brydde sig om eller togo reda på, var att Walter med våld öppnat en lärares enskilda skiifpulpet, och för att hämnas en uppdiktad orättvisa bränt upp ett ytterst dyrbart manuskript, och för detta tyckte de, att domen öfver honom ej kunde vara nog sträng.

Stackars Walter, det var mörka dagar, som nu följde, men Henderson och Kenrick sveko honom ej, och lille Arthur Eden såg fortfarande med beundran och tillgifvenbet upp till honom. Kenrick tycktes tveka ett par gånger. Han sökte genast upp Walter och skakade hand med honom, men Walter inbillade sig, att han undvek honom litet, till dess efter en kort tid hans ädelmodiga natur afgick med segern. Hvad Henderson beträffade, tyckte Walter att han kunde dö för honom, så tacksam var han öfver kamratens trofasta vänskap i nödens stund.

Gossarne voro uppriktigt ledsna öfver herr Patons stora förlust, som väckt allt deras deltagande till lif.

När de denna kväll kommo ut från aftonbönen, skockade de sig vid grindarne i afsikt att offentligt visa Walter sitt förakt. Henderson hade förberedt honom därpå och bedt att få gå i hans sällskap.Den stackars gossens hjärta sammansnördes af ångest, men han blef besparad denna bittra förödmjukelse, ty gossarne läste i hans bleka och upprörda ansikte, att han redan lidit tillräckligt, och de hade ej hjärta att ytterligare plåga honom. Deras känslor påverkades äfven däraf, att Paton själf så öppet visat sitt förlåtande sinnelag, och de läto därför Walter oantastad passera, samt väntade under tystnad på Paton, hvilken hälsades med ljudliga hurrarop, då han gick förbi dem.

Läraren tyckte ej om denna demonstration, ehuru han förstod hur välmenad den var. Han var icke den, som jagade efter popularitet, och förstod mycket väl detta yttre bevis på att han var omtyckt endast berodde på ögonblickets stämning. Han låtsade därför ej vidare om gossarnes hurrarop annat än med en lätt böjning på hufvudet. Men efter denna dag sågs han rätt ofta i Walters sällskap, och nästan hvar söndag kunde man efter morgonbönen se honom promenera fram och tillbaka i lärarnes trädgård med den unge gossen, som förgäfves bemödade sig att hålla jämna steg med honom.

Walters far, till hvilken doktor Lane skrifvit, kom följande dag till skolan. Den plågsamma anledningen till detta besök glömdes snart under faderns och sonens förtroliga och öppenhjärtiga samtal med hvarandra. De gjorde en lång promenad utefter stranden, och med hvarje steg tycktes Walter hämta ny styrka och förtröstan, och herr Evson nytt förtroende till sin son. Och när de på kvällen togo afsked af hvarandra uppe på samma backe, som förra gången, var herr Evson lugnare och vissare om att hans son skulle förkofra sig och göra goda framsteg, än när han första gången lämnade honom där, opröfvad och öfvermodig.

Många år senare, när Walter för länge sedan var fullvuxen och all förbindelse med herr Paton var afbruten utgick från ett aflägset litet landspasto-rat en Utläggning af de stora profeterna, ett verk som gjorde sin författare ryktbar och förskaffade honom befattning såsom domprost i — Och i företalet kan läsas följande ord, hvilka Walter ännu efter så många år ej kan se utan glad tacksamhet:

* — Författaren blygs nästan att säga hur många af hans lefnadsår blifvit egnade åt detta verk. En sällsam tilldragelse var anledningen därtill. För många år sedan var det färdigskrifvet och i ordning att tryckas, men uppbrändes — de omständigheter hvarunder det skedde hör ej hit — af en ung gosse. Till att börja med misströstade författaren att få mod eller styrka att börja sitt mödosamma arbete på nytt, men det behagade Gud, som sände honom denna pröfning, att äfven gifva honom tillfälle och energi därtill. Det är uteslutande för en enda persons skull, som dessa enskilda förhållanden framläggas för allmänhetens ögon, och jag vill äfven i all vänlighet säga honom, att hans barnsligt obetänksamma handling endast medfört goda följder. Det är min ödmjuka förtröstan att följande utläggning är mer värdig sitt höga ämne, mer genomtänkt och till följd af min mognare erfarenhet mer lärorik, än den, som för många år tillbaka skrefs i St. Winifred. Jag säger detta med tanke på den gosse, som grät öfver den skenbart oersättliga förlust han åsamkat mig, och jag tillägger att jag aldrig ett ögonblick ångrat, att jag af hjärtat förlät honom, att jag med tillgifvenhet och deltagande tänker på de goda framsteg han gjort, och att jag nu och allt framgent ber för hans välfärd.

H. Paton.”>

TIONDE KAPITLEF.

Uppför backen.

”Qui s’excuse s’accuse.” ”Om en karaktär ej kan försvara sig själf, är den ej värd försvar.” Dessa och liknande ordspråk uttrycka den nästan instinktlika känslan af, att självförsvar i motgångens stund vanligtvis misslyckas och nästan alltid är förnedrande. Detta medvetande, såväl som verklig ånger och jämväl en god portion förakt för kamraternas hårdnackade ovänlighet gjorde, att Walter ej sade ett ord för att ursäkta sitt uppförande eller skydda sig för den tysta halft verkliga halft låtsade ringaktning, som visades honom.

Det var dock vackert att se hur modigt och ihärdigt han försökte återvinna kamraternas aktning, hur undergifvet han underkastade sig deras hån, hur tacksam han var för den minsta vänlighet. Under dessa dagar lärde han sig ödmjukhet och tålamod, och det var med tacksamhet han sedan kunde se tillbaka på dem.

Om Walter varit tillräckligt gammal för att vara människokännare, hade han kunnat göra många sällsamma iakttagelser rörande gossarnes olika uppförande mot honom. Sådana som Harpour och Cra-dock behandlade honom som förr, emedan de ej brydde sig om andras affärer, likaså Anthony och Franklin, hvilka gjort sig skyldiga till en nästan lika stor förseelse, som han själf. Men det fanns många gossar sådana som Jones, som hånade eller vände honom ryggen, icke därför att de voro upprörda öf-ver ett fel, som i själfva verket var mindre brottsligt än många, som de själfva gjort sig skyldiga till, utan därför att han för tillfället ej var populär och de icke vilie bli sedda tillsammans med en sådan gosse.Några af de förståndigaste och mest rättänkande gossarne drogos däremot under denna tid till honom, ehuru de själfva knappt kunnat förklara orsaken, och inom kort fann han vänner bland dem i hvilkas väg han svårligen annars kommit.

Daubeny, till exempel, som var en af de samvetsgrannaste gossarne i hela skolan, sökte upp Walter så ofta han kunde, och en annan vän af samma slag var en gosse, som hette Power, och som Walter redan kände litet till genom Kenrick, som satt i klassen under honom.

Det var någonting mycket tilldragande hos Power; hans ärliga ögon och lugna och tillbakadragna sätt, som höll honom på afstånd från de flesta gossarna, hvilka det oaktadt sågo upp till honom, gjorde att man satte värde på hans vänskap. Walter, med hvilken han knappast utbytt ett par ord, tyckte att han var stram och öfverlägsen, men kände sig likväl dragen till honom, ehuru han satt flera klasser högre, och därför förmodligen aldrig skulle sänka sin blick så lågt ner, som till Walter. Men under dennes pröfvotid visade Power honom så tydligt sin aktning och kom honom så vänligt till mötes, att han med glädje och tacksamhet mottog den erbjudna vänskapen.

Det tillgick sålunda:

Omkring en månad efter Walters bestraffning ströf-vade han som vanligt ensam omkring på stranden. Det var just när floden kom, och han roade sig med att stående på en af de stora stenarne vid stranden se hur vågorna skummande närmade sig, till dess vattnet slutligen omslöt hela hans lilla ö. Han var så upptagen af detta skådespel och den vackra solnedgången, att han ej märkte, att någon närmade sig, förrän en behaglig röst bakom honom sade:

”Kors Evson, jag tror du ämnar praktisera de gamla martyrernas sätt — binda fast dig vid en stång och stå orörlig tills tidvattnet dränker dig?”Walter vände på hufvudet och såg till sin öfver-raskning Power stå på sandbanken samt att afstån-det från den lilla klippön upp till stranden nu var så stort, att han ej kunde komma i land utan att vada i vattnet upp till knäna.

”Jaså, vattnet har redan stigit så högt”, utbrast han. ”Då måste jag ta af mig skor och strumpor och vada i land.”

Men det var så slipprigt där han stod och utrymmet så förminskadt, att detta ej längre var tänkbart, och Power vadade i stället ut till honom.

”Jag skall ta’ dig på ryggen och bära dig i land, så slipper du bli våt”, sade han.

”Tack Power”, sade Walter, då kamraten satte ner honom på sanden, ”det var hyggligt gjordt.”

Då han ej visste, om Power ville ha hans sällskap eller ej, gick han några steg i en annan riktning, men Power, som höll på att sätta på sig strumporna, ropade skämtande efter honom:

”Hvad nu Walter, är du inte så artig, att du väntar på mig, sedan jag räddat dig från att bli våt om fötterna? Förlåt att jag säger Walter, jag har hört Kenrick och Henderson göra det, och du hör till dem, som man träffar emellanåt, hvilkas förnamn passa dem bättre än det andra.”

”Med största nöje får du säga Walter, och jag skall gärna vänta på dig”, sade Walter och tilläde rodnande, ”jag trodde, att du kanske inte skulle tycka om att gå i mitt sällskap.”

”Inte tycka om? Prat. Jag skulle tvärtom tycka mycket om det. Kom, ska vi göra ett slag utefter stranden, innan det ringer.”

Under det att de stodo och skrattade åt ett par delfiner, som tumlade om i den lilla viken, kom Henderson gående, och slående Walter i ryggen, deklamerade han:«Hvi är ditt unga hjärta sorgset du morgonrod-

nan’s sköna barn,

Hvi blicka dina blåa ögon så tankfullt öfver mörkblå våg?»

”Hvar har du nu hittat det där citatet, Flip?” frågade Power skrattande, ”du påminner om en genomskinlig bäck, hvars vatten hastigt skiftar färg.” ”Hvad för något, en genomskinlig bäck?” utbrast Henderson. ”En djup och mäktig flod, om jag får be, hvars lopp ingen kraft kan ändra.”

”Åh, tig med dig! Hvarför beskärdes jag ett namn, som man kan använda vid ordlekar?” sade Power*) med låtsad förtrytelse.

”Jag skall säga dig, Walter, att du har fått en vän, som du kan vara stolt öfver”, anmärkte Henderson när den äldre kamraten lämnat dem. ”Han blir minsann inte vän med hvem som helst, och om han och Dubbs ta hand om dig, så tror jag ingen af de andra har lust att vidare vända dig ryggen.” ”Jag är nöjd med som det är”, svarade Walter, ”så länge Power, Kenrick och du äro mina vänner, få de andra göra som de behaga. Jag kan just undra hvarför han tycker om mig?”

”Åh, han tycker nog att pojkarne varit gemena mot dig, det är en sak, och så har du verkligen varit bra hygglig och tålig under den här tiden.” ”Det har varit svårt emellanåt, Flip, men det är inte mer än jag förtjenar. Jag har så få att vara tillsammans med, och jag har ibland varit rädd, att du och Kenrick skulle tröttna på mig. Harpour och hans anhang ville nog gärna att jag skulle sluta mig till dem, och om inte du och Kenrick varitf hade det väl gått därhän.”

”Bry dig inte om det, min gubbe; det blir nog bra igen.”

*) Power betyder kraft.

of vers.Tack vare dessa gossars vänskap och sin skicklighet i alla lekar lyckades Walter så småningom återvinna kamraternas bevågenhet, men redan dessförinnan lyckades han tilltvinga sig deras aktning.

Det var en tilldragelse under denna tid, som fästade sig i hans minne och som mer än vanligt pröfvade hans fördragsam het.

En vacker eftermiddag anstäldes täflan om gos-sarnes pris åt den, som hoppade bäst, och hela skolan, som var lifligt intresserad däraf, samlade sig på lekplatsen. Det vackra vädret hade lockat de flesta af köpingens invånare att åse täflingen och flera damer voro äfven närvarande och blefvo artigt anvisade platser innanför den cirkel, som bildades kring de täflande.

Sedan en gosse i sjätte klassen vunnit högsta priset, utsattes ett annat för gossar under femton år.

Bliss, Franklin och två andra gossar stego genast fram och kastade af sig jackorna.

”Du måste vara med, Walter”, sade Henderson. ”Jag är säker på, att du tar priset.7’

”Nej, det är inte värdt, Flip”, svarade Walter, som helt naturligt kände sig nedslagen, då han, hvart han vände sig, ej mötte en enda deltagande blick från kamraterna. ”Gå du i stället och vinn priset. Och bry dig inte om att tala med mig härute, det är klart, att det inte kan vara trefligt för dig, så länge alla de andra undvika mig.”

”Åh, skräp. Det är de, som hoppat i galen tunna, och inte du och jag. ”Athanasius contra mundum”, som Power säger. Skynda dig nu.” Walter skakade missmodigt på hufvudet.

”Nej, jag tycker inte om att uppträda så där

inför alla gossarne. De komma att hvissla ut mig

eller något dylikt.”

”Nå, som du behagar; om inte du gör det, så

gör inte heller jag det, och därmed punkt.”é§

^Krångla inte nu, så är du hygglig, Henderson. Jag vill helst slippa.”

”Ar det bara de där fyra, som skola hoppa?” utbrast en af de unge atleter, som hade hand om anordningarne vid hoppningen. ”Kom hit några fler!”

”Här äro två till”, sade Henderson. ”Anteckna våra namn — Henderson och Walter”, och dragande Walter med sig in på den öppna platsen, satte han sig ner och tog af sig skorna för att kunna springa med större lätthet.

Walter kunde svårligen nu draga sig tillbaka, och med så obesvärad min som möjligt, tog också han af sig skor och jacka.

Den på en ställning hvilande stången höjdes till att börja med endast tre fot öfver marken, och alla sex gossarne togo den utan minsta svårighet. Men redan då kunde åskådarne se hvilken af dem som hoppade bäst, och kännarne på platsen förklarade att antingen Henderson eller Walter skulle taga priset. Walter var lättare och smidigare, men Henderson hade fördelen att vara litet längre.

Stången höjdes för hvarje gång en half tum, och när afståndet från marken var tre och en half fot, måste två af de täflande ge tappt efter ett par fruktlösa försök.

Bliss var den, som kom därnäst. Hans klumpiga hopp väckte allmänt löje, och när han slutligen måste gå ur täflingen hann Henderson citera ett par strofer ur sitt sorgekväde öfver Blissidis, hvilket var ett stående skämt gentemot stackars Bliss och af honom alltid mottogs med ett oföränderligt ”det där skall du allt få igen, Flip.”

Endast tre täflande voro nu kvar. Franklin, Henderson och Walter — och de fortsatte att hoppa utan afbrott, till dess de nått en höjd af fyra fot och en tum, då Franklin misslyckades.

Nästa gång gick det dock bättre för honom, ochiö

kampen blef nu spännande. Då Henderson ocb Franklin togo fyra fot fyra tum utan missöde, hälsades de med dånande applåder, men när Walter, som alltid hoppade sist, emedan han var den sist anmälde, utan svårighet gjorde detsamma, märktes intet tecken till uppmuntran af någon bland gossarne. Den ljudlösa tystnaden bröts endast af herr Paton, som till-ropade honom ett: ”Bravo Evson!”

Stången höjdes åter en tum och åter hoppade de tre gossarne öfver den, de två första under de kringståendes lifliga bifallsrop. Ingen brydde sig om att uppmuntra Walter mer än Power och Ken-rick, som af alla krafter applåderade.

De sågo, att Walter var mycket upprörd. Det sårade honom djupt, att inför en stor skara främlingar bli så offentligt förödmjukad, och kamraternas illvilja smärtade honom mer än han ville visa.

Stången höjdes ånyo en tum.

De två andra hoppade öfver den under kamraternas applåder, men Walter, hvars sinnesrörelse började få herravälde öfver honom, knuffade vid språnget till stången så att den ramlade ner. Den sattes åter upp, och vid

hans andra försök (tre å rad voro tillåtna) hoppade han med lätthet öfver den. Vid en dylik triumf efter ett misslyckadt försök, plägade gossarne hälsas med dubbla hurrarop, men nu var det dödstyst, och Walter kunde ej undgå att höra några hviskningar om denna oförklarliga händelse.

”Hvarför hurra de inte för honom, så väl som för de andre?” frågade en vacker ung flicka sin bror. ”Han ser så treflig ut.”

”Därför, att han gjorde någonting vanhederligt för en tid sedan”, ljöd svaret.

Walter uthärdade ej längre. Han kastade en förebrående blick på den unge mannen, och hastigt vändande sig åt sidan banade han sig väg in i den tätaste folkhopen.^Evson har afstått! Det var skada”, anmärkte flera gossar.

”Det är inte underligt, så som ni alla behandla honom”, inföll Power förtrytsamt. ”Bry dig inte om dem, Walter”, tilläde han, tagande honom i armen, ”de skola snart nog blygas öfver sig själfva.” • ”Du ämnar väl inte draga dig tillbaka, eller hur Evson?” sade en af de unge ordningsmännen vänligt.

”Jo”, svarade Walter och drog sig ännu längre undan.

”Dumheter”, sade Henderson, som hört svaret, ”kom nu, Walter, du förstör hela nöjet, om du inte vill vara med.”

”Jag kan inte, Flip”, sade Walter och vände sig bort för att torka tårarna, som fylde hans ögon trots alla ansträngningar att hålla dem tillbaka.

”Kom nu Walter, alla önska det”, hviskade Henderson; ”håll modet uppe och tag priset. Se här kommer Paton, jag är säker på, att han vill lifva upp dig.”

”Jag skall väl göra det då, efter som. du viil det Flip, men det är svårt”, svarade han med darrande röst.

”Fortsätt Walter — håll i dig”, sade Paton högt i vänligt uppmuntrande ton, då gossen hastigt återtog sin plats. —

Denna gång misslyckades Franklin alldeles, Henderson kom endast med nätt nöd öfver, men Walter, som eggades af sin stolthet tog med lätthet språnget öfver stången. Nu läto applåderna icke vänta på sig. Gossarne hade märkt hur djupt deras köld gått kamraten till sinnes, den raskhet han visade trots sin nedslagna min, rörde dem, och de applåderade honom lika lifligt, som någonsin de andra.

Och nu började en spännande täflan mellan Henderson och Walter. Båda togo fyra fot, sex och enM

half tum — Walter vid första försöket, Hendersoti vid det tredje.

Då Henderson med nätt nöd kom ned på andra sidan, höjdes ett stormande jubelrop, som visade, att han hade kamraterna på sin sida. Detta var afgö-rande för Walter, som själf var ifrig, att Henderson, som gärna ville ha priset, skulle bli segervinnaren. Han beslöt därför att ge tappt, så snart de hunnit till en höjd af fyra fot, sju tum, men att dessförinnan vid hvarje försök så nätt och jämt komma öfver stången, att ingen kunde misstänka, att han ej använde hela sin styrka. Första gången hoppade han dock så vårdslöst, att Henderson anade oråd, hvarför han andra gången ansträngde sig litet mer, och kom utan att vilja det åter öfver stången. Detta lyckades äfven för Henderson, och då Walter vägrade att försöka på nytt, när höjden åter ökades med en half tum, bestämdes det, under höga hurrarop, att priset skulle delas mellan dem efter den vackraste täflan, som skolan någonsin bevittnat.

Gossarne och åskådarne gingo nu till en paviljong, där fru Lane utdelade prisen. Men när Walter uppropades samtidigt med Henderson, var det blott den sistnämnde, som trädde fram. Walter hade försvunnit, och gossarne förstodo åter hur ondt deras ovänlighet gjort honom.

Henderson mottog vännens pris på samma gång, som sitt eget. De utgjordes af en silfverbeslagen ridpiska och ett bälte med silfverspänne, och fru Lane sade Henderson, att hon var ledsen öfver den andre unge pristagarens frånvaro, och att de själfva kunde dela prisen, såsom de behagade.

Henderson, som kände till Walters favoritplatser, gick i sällskap med Kenrick till en liten skogsdunge på sluttningen af Bardlynkullen icke långt från hafvet. Här funno de, som de väntade, sin unge vän, hvilken spratt till vid ljudet af deras steg.u

hJo, du år en god gynnare du, som rymmer på detta sätt!” ropade Henderson muntert. ”För dina fötter nedlägger jag nu en berömlig idrotts välförtjänta pris”, tilläde han högtidligt deklamerande.

Walter kunde ej låta bli att småle, men svarade utan betänkande:

”Du måste behålla båda prisen, Flip; jag har inte haft en tanke på att förvärfva något af dem och hade aldrig deltagit i täflingen, om inte du öfverta-lat mig.”

”Äh, tag mot det ena”, sade Kenrick öfverta-lande; ”kamraterna skola tycka, att du är stursk, om du inte gör det.”

Det bryr jag mig inte om; du såg hur de be-handlade mig. Om du nödvändigt vill det, Flip, ta’r jag naturligtvis mot det ena priset, men jag ville mycket hellre slippa, för att ej behöfva bli påmind om den där afskyvärda täflingen.”

”Ja, men du förstår, att jag inte kan ta båda prisen”, invände Henderson.

”Jag vet — ge det ena åt Franklin; han hoppade ju riktigt bra och är på det hela taget en hygglig pojke. Försök inte öfvertala mig, så är du snäll. Jag vill inte göra dig emot Flip, ty du har varit så vänlig mot mig, men du vet inte, hur tråkigt jag tycker det är.”

Henderson, som sett smått förnärmad ut, klarnade åter upp.

”Nå, som du vill Walter; Franklin skall få det. Du har haft tillräckligt många ledsamheter. Krya upp dig nu och följ med oss.”

Det blef snart kändt inom skolan, att Walter afstått sitt pris åt Franklin, äfvenså att när han dagen därefter roade sig med hoppning tillsammans med Henderson, Franklin och några andra, hade han hoppat högre än någon af dem, Gossarne beundrade hans uppförande, och från den dagen voro många Läsning för gossar. 4lika angelägna att åter förnya bekantskapen med honom, som de förut varit att afbryta den.

Det behöfver knappt nämnas, att Walter af all makt bemödade sig att göra framsteg inom sin plats och bespara herr Paton alla bekymmer. Han arbetade med verklig beundransvärd energi, och trots sin naturliga liflighet, satt han under lektionerna lika stilla och uppmärksam som någonsin självfva Dau-beny. För att vara riktigt förvissad om, att han kunde sina läxor, gick han genom dem tillsammans med Henderson, (som alltid var villig att hjälpa honom) och båda öfverraskade sig självfva med att göra snabba framsteg. Om svårigheterna blefvo oöfver-vinnerliga fingo de villigt hjälp af Kenrick eller Power, och för hvarje dag som gick, blef Walters minne allt mer uppöfvadt, bestraffningar förekommo ej méra, och den unge gossen kände sig åter glad och lätt om hjärtat.

Ett litet moln återstod ännu — herr Robertsons fortsatta missnöje, som delades af ett par andra af Patons bästa vänner bland lärarne. En af dem var herr Edwards, som bland annat äfven ledde kyrk-sången. Men en vacker dag gaf denne lärare Walter ett tydligt bevis på sin aktning. Under en af andaktsstunderna sjöngs en psalm, som särskildt tilltalade Walter, och han deltog med värme i sången. Edwards fäste sig vid hans klara röst, och när de lämnade skolkyrkan, gick han fram till honom.

”Det är en plats ledig i kören”, sade han. ”Jag hörde dig sjunga i dag, och jag tror, att du är lämplig för den. Har du lust att deltaga i körsången?”

Walter mottog anbudet med glädje, dels därför, att han var glad öfver att få öfva sig i sång, dels därför att körsångarne tillätos åtskilliga högt värderade privilegier, men förnämligast därför att det vid valet af dem alltid togs hänsyn till deras karaktär,%

Och det väniiga anbudet alltså Var ett tydligt bevis på, att det förflutna var glömdt.

Den sista, som erbjöd lionom sin band till försoning, men som sedan blef hans bästa vän bland lärarne, var Percival, som fortfarande visade honom en i ögonen fallande köld. Den unge läraren var icke allenast ledsen öfver den förlust Paton lidit, men också förargad öfver att en gosse, hvars parti han så öppet tagit, visat sig så ovärdig hans aktning.

Den enda gång det vidare hände att Walter blef kvarsittare för en lång läxa, som de andra till största delen inlärt den morgon han ej deltog i lektionen, och som han sedan trots alla försök, ej hann lära sig, märkte Paton hans nedslagna min, och ropade honom till sig. Han sade gossen att han förstod orsaken, hvarför denne ej kunnat läxan och därför ej var det ringaste missnöjd med honom, men måste bestraffa honom på samma sätt, som de andra gos-sarne blifvit bestraffade under liknande omständigheter. Händelsen gjorde, att det var Percivals tur att ha surveillansen öfver kvarsittarne, och seende Walter bland dem, drog han den förhastade slutsatsen, att denne fortfarande var liknöjd och håglös.

”Hvad för något, är du här igen?” sade han med iskallt förakt, i det han gick förbi Walter. ”Efter hvad som händt, skulle jag skämmas att bli hit-skickad, om jag vore i ditt ställe.”

Efter så mycket ihärdigt arbete och så många allvarliga försök att visa sin uppriktiga ånger var det hårdt att bli så tilltalad af en, på hvilken han satte stort värde, och det inför de lataste i hela skolan, bland hvilka han till följd af ett missöde, som han knappt kunde rå för, för tillfället befann sig. Han såg upp med en bedjande blick i sina mörkblå ögon, men Percival gick vidare, och han såg åter ned i boken med den gamla känslan af att det förflutna aldrig skulle glömmas eller godtgöras.Ingen gaf akt på honotn, och den ena tåren eftel1 den andra droppade ned i hans skrifbok, ty Percival var den lärare, hvars vänskap han var mest angelägen att vinna.

När den unge mannen härnäst stannade bredvid Walter, såg han, att hans ord smärtat honom och förstod hvarför det var så många plumpar i den skriföfning gossen skyggt och med nedslagna ögon räckte honom.

Han kände sig rörd.

”Jag har varit för sträng mot dig, Evson”, sade han, ”och jag inser det nu. Kom och drick te hos mig efter bönen i kväll, så får jag tala med dig.”

ELFTE KAPITLET.

Lyckliga timmar.

Efter aftonbönens slut borstade Walter håret och gick till herr Percivals rum. Denne hade ännu ej kommit in, men Henderson, Kenrick och Power, som också blifvit bjudna på te, voro redan där, och Henderson var som vanligt i full fart att roa de andra med sitt skämt.

”Ni känner ju den där lille upptågsmakaren Penkridge?” sade Kenrick. ”Han höll på att råka ut för ett missöde i morse. Yi voro just i klassrummet, och Edwards anmärkte, att det luktade så illa där inne —”

”Luktade illa?” afbröt Henderson. ”Jag kan slå vad om att Edwards inte uttryckte sig så. Han är inte den, som kallar en katt en katt.”

”Ja, men hvad skulle han kunna säga annat än att det ”luktade illa”, när det gjorde det?” sade Kenrick.”Åh, något i den här stilen: ”h vilken obehaglig odör”, sade Henderson, förträffligt härmande lärarens släpande röst; ”hvilken kon-cen-tr re-radt för-pestad luft, hvilken outhärdlig — ” hör du Power, låt oss höra hvad "lukt" heter på grekiska, hebreiska eller kamschatkiska?”

”Ooo)dy”, föreslog Power.

”Det är bra”, sade Henderson, ”jag håller tio mot ett, att han anmärkte: ”hvilken out-här-rdlig ”oowåy.” Inte sant, bekänn bara.”

”Jag tror nästan han sade någonting dylikt”, svarade Kenrick skrattande. ”Men hur som helst lät han Penkridge undersöka väggskåpen i händelse någon olycklig råtta legat och dött därinne. I ett af dem var golfvet alldeles murket, och Penkridge, som trefvade omkring med foten därinne höll på att köra ner den i ett stort hål i taket till skolsalen.” ”Tänk, så förvånade vi blifvit, om han kommit nerramlande till oss”, sade Walter.

”Henderson, hvad tror du Paton då hade sagt?77 ”Åh Paton”, sade Henderson, förtjust öfver tillfället att få härmas, ”han hade hviskat med låg och entonig röst: ”Penkridge, kom hit Penkridge. Det där är ett högst besynnerligt sätt att göra sitt inträde i ett rum Penkridge, högst besynnerligt. Om du inte brutit af dig armen eller

någon annan lem, så måste du sätta dig ned och skrifva två hundra rader, Penkridge.”

770ch Robertson?” frågade Kenrick.

”Robertson hade satt på sig glasögonen”, fortsatte Henderson, ”och anmärkt: ”Jaså, Penkridge har fallit tvärs genom golfvet och förmodligen krossat något ben; drumlige pojke, nu kan han då åtminstone inte i kväll vara med om något slagsmål.” Hvarpå Stevens hade gått fram till Penkridge och ytterst deltagande frågat, om han gjort sig illa, och kraflande sig upp hade Penkridge såsom bevis på sin tacksamhet flinat honom midt upp i ansiktet.””Och hvad tror du Percival sagt?” frågade Power leende.

”Blixt'Och-dunder? Åh, det är inte svårt att säga; han hade kommit med ett par citat och fäst hela klassens uppmärksamhet på att ”vredgad Jupiter

«Slungat honom, en fallande stjärna lik Från taket ner på skolsalens oprydda golf.»

”Jaså, han skulle ha gjort det?” sade Percival, som i detsamma inträdde och deltog i de andras skratt, i det han nöp Henderson i örat.

Det var få kvällar, som icke lärarne inbjödo en och annan af gossarne att dricka te hos dem, hvar« vid de också fingo njuta af privilegiet att sitta uppe halfannan timme längre än vanligt. De satte städse stort värde på dessa små bjudningar, hvarunder de lärde sig många goda och nyttiga saker.

Denna afton kommo de bland annat att tala om sina hem. Walters ansikte strålade, då han beskref Semlyn, och herr Percival som såg detta, förvånade sig mer än någonsin öfver, att gossen kunnat komma på villovägar och stärktes i öfvertygelsen om att hans första uppfattning af Walters karaktär varit den rätta.

Powers far, sir Lawrence Power var baron och egde en präktig egendom. Det ståtliga boningshuset stod i en gammal vacker park, som genomflöts af en fiskrik å. Power var arftagare till egendomen och titeln, men detta sade han naturligtvis icke, dä han beskref det gamla herresätet, som så länge gått i arf inom hans släkt.

Henderson var son till en rik köpman, som egde två hus, ett i staden och ett ute på landet, och hans son hade redan fått smaka på en hel del af stads-lifvets olikartade nöjen och var redan en riktig liten världsman.

Kenrick var mycket fåordig under det de andratalade om sina hem och nöjena under ferierna, och förundrad öfver denna tystlåtenhet, frågade Percival i hvilken trakt han bodde.

”Jag?” sade han och spratt till, som om han vaknat ur en dröm. ”Jag bor i Fusby, en by alldeles vid kanten af en stor mosse.” Och han vände sig bort.

”Tala inte i så föraktande ton om mossar”, sade Walter glädtigt, ”jag tycker om dem, för att där brukar alltid vara så god t om bär.”

”Klockan är half elfva, mina unge herrar”, sade Percival och höll upp sitt ur, ”marsch i säng. Här är nyckeln till gårdsgrinden. God natt med er. Ni andra kunna vänta därute ett ögonblick, medan jag säger ett par ord till Walter. Jag ville endast säga dig”, tilläde han, då de blefvo ensamma, ”att ehuru jag kanske förefallit dig hårdhjärtad, har jag likväl lagt märke till ditt goda uppförande och fullkomligt glömt hvad som varit. Du har återvunnit min aktning, Walter, och närhelst du vill i lugn och ro läsa dina läxor, kan du göra det härinne hos mig.”

Herr Percival var icke den ende af lärarne i St. Winifred, som så ädelmodigt uppoffrade sin bekvämlighet för de gossar, som intresserade honom. Walter tackade honom gladt och gick därpå ut till kamraterna.

”Jag har fått tillåtelse att läsa mina läxor i herr Percivals rum”, sade han.

”Skönt, det har jag också”, sade Henderson. ”Nu kommer det att gä dubbelt så bra för oss.”

”Hvad var det där?” frågade Power, då de närmade sig skolbyggningen och pekade uppåt ett af fönsterna.

Walter tittade upp och såg ett ljus släckas inne i hans sofrum samt något som såg ut som ett stort bylte halas in genom fönstret, hvilket därpå stängdes.

”Jag skall gå och se efter”, sade han. ”God natt med er.”Det var alldeles tyst i hans rum, men ett nyss utsläckt ljus rökte ännu, och vid gasskenet, som lyste in genom den öppna dörren, såg han att Eden låg och grät i sin säng.

”Hur är det fatt, Eden?” frågade han vänligt och satte sig på sängkanten.

”Du vet hvad du får, om du skvallrar”, sade Harpour och Jones på en gång.

”Ha ni nu igen retat stackars lille Eden?” frågade Walter förtrytsamt.

”Inte jag”, och ”inte jag”, sade Anthony och Franklin, som voro hyggligare än de andre.

”Jag för min del, har inte heller rört pojken”, sade Cradock, som på det hela taget var en god-hjärtad gosse och allt sedan första natten låtit Ederi vara i fred.

”Stackars Eden - stackars lille Eden”, härmade Jones; “det gör den lille kycklingen godt.” ”Skicka hem honom till hans mormor, så att hon får sätta haklapp på honom”, inföll Harpour. ”Är han gjord af smör, så att du är rädd att han skall smälta bort, eller hvarför håller du så’nt väsen om honom, Evson? Du behöfver en kringklappning själf, och den skall du få, om du inte aktar dig.” ”Jag bryr mig inte om hvad du gör med mig”, sade Walter, ”och för öfrigt tror jag inte det skulle vara så mycket du kunde göra, men det är skamligt af en stor, grof pojke som du, att inte låta en liten stackare som Eden vara i fred. Det blir inte något af, att du plågar honom längre.”

”Jaså, verkligen, jag kan just undra hvilken skulle kunna hindra mig?”

”Det är bäst att vara försiktig, för den där är i stånd både att spionera och skvallra”, sade Jones; ”vi veta alla, att han inte är rädd för att bära sig tarf-ligt ät.”

Walter var numera beredd på att få höra dylika hänsyftningar. Det hade gjort honom ondt, om dekommit från någon annan gosse, men hvad Jones sade var ingenting att fästa sig vid.

”Tig Jones”, sade han förargad, ”du åtminstone skall inte vidare röra Eden, så mycket kan jag säga dig, och Harpour gjorde också klokast i att ta sig i akt.”

”Akta dig själf du”, svarade Harpour och slängde sin smertingssko i hufvudet på Walter.

”Du hittar den i gräset i morgon”, sade Walter, trankilt öppnande fönstret och kastande ut skon. Han var icke det minsta rädd, ty han hade en im stinktlik förnimmelse af att öfversittare i grund och botten äro pultroner.

”Det vore väl katten, om jag inte i morgon skulle betala dig för det där”, skrek Harpour.

”Ja visst, i morgonl” sade Walter föraktligt. ”Åh, snälle Walter, reta honom inte”, hviskade Eden. ”Du vet hur stark han är”, (gossen ryste, som om han själf kommit underfund därmed) ”och du kan inte slåss med honom, och inte heller får du komma i några obehag för min skull, det är jag inte värd. Jag vill helst hjälpa mig själf, — ja, det vill jag verkligen.”

”Godnatt stackars lille Eden”, sade Walter, ”du kan åtminstone sofva i lugn och ro i natt. Åh, så kall du är! Hvad ha de gjort med dig?”

”Det törs jag inte säga i kväll, men i morgon skall jag tala om det”, hviskade han darrande.

”Försök i alla fall att sofva nu och var inte rädd för Harpour eller någon annan. De skola inte vidare plåga dig, om jag kan hjälpa det.”

Eden tryckte snyftande kamratens hand, och Walter stoppade vänligt om honom, innan han själf lade sig.TOLFTE KAPITLET.

“Skall jag taga vara pä min broder?“

Stackars lille Eden, han hade hittills ej stor orsak att glädjas öfver sin vistelse i St. Winifred, där han från morgon till kväll blef retad och förföljd af de gossar i hvilkas sällskap han händelsevis från första stunden råkade komma. De andra trodde, att han trifdes bäst bland de stygga gossarne och undveko honom därför. Sex veckor efter hans ankomst till skolan kunde man knappt igenkänna den glada, klarögda gossen i den lilla bleka stackare, som

föreföll så skygg och rädd för alla han mötte. Om ej Walter varit, hade han inom kort blifvit fullkomligt förslöad af den ständiga förskräckelse, som bemäkti-gat sig honom, men från denna afton, då Walter åter fått en aning om den lille stackarens bedröfliga tillvaro, föresatte han sig, att så mycket som möjligt taga honom under sitt beskydd, och den tid kom, då han ännu många år senare kände sig rikligt belönad för all vänlighet mot kamraten.

”Kom, skola vi göra ett slag ner åt stranden, innan det ringer till lektionen”, sade han följande dag till Eden, då de slutat middagen.

Denne såg förtjust ut och kände sig stolt öfver att inför alla kamraterna bli sedd i Walters sällskap.

De satte sig ner på ett par stenar vid stranden och betraktade de glittrande små vågorna.

”Eden”, sade Walter efter några ögonblicks tystnad, ”du har bestämdt inte känt dig lycklig på sista tiden?”

”Nej, det är ingen, som bryr sig om mig här”, svarade det stackars barnet; ”alla se ner på mig, och jag har inte en enda vän.”

”Jaså, räknar du inte mig såsom din vän?””Jo, Walter, jag hade bestämdt inte kunnat stå ut här, om inte du varit så vänlig mot mig, men du står så mycket öfver mig, och — och —"

”Ja, jag förstår”, sade Walter, ”men hädanefter vill jag emellertid vara din vän."

"Tack käre, käre Walter", sade Eden med tår* fylda ögon. "Ack, om du ville vara snäll —”

”Hvad då?"

”Jo, om du ville kalla mig Arthur, som de göra därhemma?”

Walter smålog.

"Det går väl an", sade han. "Tala nu om hvad de gjorde med dig i går afton?"

”Du säger ju ingenting till dem, ifall jag berättar det?" svarade gossen och såg sig omkring med

sin gamla vanliga rädsla.

"Nej, nej”, sade Walter otåligt. "Eden, du är

ändå en riktig liten kruka.”

Gossen ryckte till, som om han fått ett slag och släppte kamratens hand. Walter ångrade strax sina ovänliga ord och sade hastigt:

”Bry dig inte om hvad jag sade, Arty. Jag menade inte så illa. Men var inte rädd nu utan tala om alltsammans. Jag såg att det lyste uppe i vårt sofrum, då jag kom hem från herr Percival, och att någonting halades in genom fönstret. Hvad kunde det vara?"

”Det var jag, det”, svarade Eden naivt.

”Du?"

"Ja, just jag. De halar ned mig med ett lakan, som de binder fast kring lifvet på mig.”

"Erån en sådan höjd? Då måtte de väl göra knuten säker?”

"De göra bara en enkel knut, och jag hade så när ramlat ner i går afse, och det var därför jag var så rädd.” #

"Så förskräckligt dumdristigt”, mumlade Walter upprörd.”Ja, jag vet, att det är farligt”, sade Eden i ett af de lidelsefulla utbrott af förtrytelse, som så mycket roade hans plågoandar, ”och jag drömmer om det alla nätter, och jag vet, att jag till slut kommer att ramla ner och slå ihjäl mig. Men hvad skulle de bry sig om det. Ibland önskar jag själf, att jag vore död och alltsammans öfver.”

”Tyst Arty, tala inte så”, sade Walter lugnande, då han såg gossens skälfvande läppar. ”Men hvarför i all världen släppa de ner dig genom fönstret?”

”För att gå till — till Dan’s.”

”Dan's? Den där fiskarstugan nere vid stranden?”

”Ja, just den.”

”Men vet du inte, Arty, att Dan är smugglare och en dålig karl, och att du blefve relegerad, om de finge se dig besöka honom?”

”Jo, och du kan inte tro hur jag afshyr att gå dit, och hur rädd jag är. Först är det Dan och så hans stora, otäcka son, och alltid äro de druckna, och stugan är så rysligt snuskig och i går afse högg Dan tag i mig och ville tvinga mig att dricka brän-vin, men jag bara gallskrek.” Han ryste vid blotta minnet däraf.

”Och när jag sedan skulle gå hem, höll jag på att bli fast”, fortsatte han. ”Jag tror, att till och med du, Walter, blefve en kruka, om du jämt och ständigt behöfde vara så rädd. Sedan grindarne äro stängda måste man klättra öfver staketet in i rektorns trädgård, och jag är alltid så rädd, att hans stora hund skall vara lös och rusa på mig. Du minns, att det var litet månljust i går, och just när jag sprang genom trädgården, fick jag se rektorn promenera fram och tillbaka i en af gångarne. Jag kröp bakom ett stort träd, men gjordg förmodligen något buller, ty rektorn stannade och ruskade i trädet och ropade ”schas”, som om han trodde det varen katt uppe i grenarne. Jag var nästan ihjälskrämd fastän jag knappt haft något emot, att han fått tag

i mig och skickat mig från detta rysliga ställe. Så

snart han gick därifrån, smög jag mig fram och gaf signalen, de släppte ner lakanet och höllo på att hala upp mig, när jag hörde din och Kenricks röst. De trodde, att det var någon lärare och gjorde en så häftig knyck, att jag höll på att ramla ner. Jag

kunde verkligen inte rå för, att jag låg och grät af

rädsla, då du sedan kom upp, och du får inte vara ond på mig för det.”

”Stackars liten”, sade Walter deltagande. ”Ha de gjort så där någon gång förut?”

”Ja, en gång, då körsångarne voro borta på supé.”

”Det skall inte hända vidare, det skall jag bli man för”, sade Walter häftigt. ”Men hvarför gjorde de det?”

”Första gången skickade de mig efter litet öl”, sade han, ”och likaså andra gången.”

Walter såg allvarsam ut.

”Ja, men Arty, vet du inte, att det är mycket orätt att skaffa hem sådant åt dem? Om de vilja ha några affärer med den där skälmen Dan, så låt dem sköta sig själfva. Arty, du får inte göra om det.”

”Men hur kan jag låta bli?” frågade gossen, med en både rädd och förlägen uppsyn. ”Alltid skola alla banna mig”, tilläde han i ömklig ton. ”Det är inte mitt fel, Walter, utan deras. De tvingade mig.”

”Ingen kan tvinga en annan att göra det som är orätt.”

”Ja, det är lätt att säga för dig Walter, som kan slåss med hvem som helst och är stark och god, och som ingen törs reta eller gyckla med.”

”Se bara på Power eller Dubbs”, sade Walter. ”De voro lika unga som du, Arty, när de kommohit, men ingen narrade någonsin dem att göra orätt. Power ser ut, som om han kan reda sig mot hvem som helst; de äro rädda för honom, fast jag inte vet hvarför. Men så är det inte med Dubbs, och ändå tror jag inte att all världens Harpourar kunde förmå honom att besöka en sådan karl som Dan.” ”Ja, men de höllo rakt på att ta lifvet af mig”, sade Eden liksom till försvar, ty han tyckte det var orättvist, att skulden sköts på honom.

”De kunna mycket lättare ta lifvet af dig, som det nu är”, invände Walter. ”Förmodligen komina de att prygla upp dig, men sedan högakta de dig så mycket mer. Och det är väl ändå bra mycket bättre att få smörj en gång utan att ha gjort något ondt, än att göra det som är orätt, utsätta sig för sådana där farliga färder genom fönstret

och till på köpet få smörj ändå, eller hur, Arty?”

”Jo Walter”, svarade denne med nedslagna ögon.

”Välan, nästa gång Harpour eller någon annan försöker narra dig till något som är orätt, så kom ihåg, att de inte kunna det, om du inte själf vill, och säg rent ut nej och stå på dig, som en hel karl. Vill du inte det?"

”Jag sade nej till att börja med, men de hotade att skrämma mig. De veta, att jag inte törs hålla ut mot dem.“

Ja, däri låg hemligheten, och Walter förstod att de med raffinerad grymhet begagnat sig af barnets lättskrämdhet.

Det var endast underligt, att den ständiga förskräckelse i hvilken han lefvat ej lyckats göra honom ännu mer slö, håglös, men på samma gång listig, som han blifvit under sista tiden. Och allt detta hade försiggått under ögonen på verkligt rättänkande gossar och samvetsgranne lärare, utan att någon hade en aning därom!

”Jag klandrar inte så mycket dig, Arthur, somde andre”, sade Walter, ”men jag håller af dig och vill inte att du skall råka i dåligt sällskap. Du ber väl Gud om hjälp, Arthur?”

Eden såg på honom utan att svara. Han visste så litet om den vän, som alltid är redo att hjälpa.

”Hör du Arthur — så där, nu ringde det, och vi måste gå in, men jag ville bara säga, att jag vill vara din vän och försöka skydda dig mot all slags förföljelse. Vill du ha förtroende till mig?”

Edens blick var vältaligare än ord.

”Och så måste du lofva mig att be Gud göra dig god och modig.”

Den lille gossens hjärta öfverflödade af tacksamhet, men han tryckte blott under tystnad kamratens hand.

TRETTONDE KAPITLET.

Daubeny.

La Génie c’est la Patience. — Buffon.

Jag tror ej, att några dagar i lifvet kunna vara lyckligare än de som följa efter nyss öfverståndna ledsamheter och pröfningar.

Och för hvarje dag som nu gick blef Walter allt gladare och lättare om hjärtat. Att med lätthet läsa läxorna, höra herr Patons lugnt uppmuntrande beröm, skratta åt Hendersons alla tokroligheter, hjälpa lille Eden med läxorna, ströfva omkring i skogen med Kenrick eller i lugn och ro sitta uppe hos Power och språka med honom, tillbringa sin lediga tid med en rolig bok inne hos herr Percival eller deltaga i de lekar som anstäldes ute i det fria— allt detta var för Walter endast ett enda långt oafbrutet glädjeämne. Och vid denna tid fanns det i hela England ingen gladare och lyckligare gosse än han.

Han satte stort värde på tillåtelsen att när han ville sitta och läsa inne i herr Percivals rum, där han också oftast sammanträffade med Henderson och några andra gossar, som fått samma tillstånd. Det dröjde ej länge innan han satt öfverst i sin klass. Ett bifallssorl hälsade hans namn, den första söndag det nämndes såsom nummer ett i klassen, men Walter själf var nästan lika glad, då han samma dag fick veta, att Henderson flyttats upp till den sjätte i ordningen. Förut hade Henderson ej brytt sig. om hvilken i ordningen han satt och tillbragt större delen af sin tid med att karrikera lärarne, skrifva parodier på lektionerna eller epigram om gossarne.

Hittills hade Daubeny alltid varit den förste i klassen, och han hade gjort sig väl förtjänt däraf. Han var icke begåfvad, men hans flit och energi voro beundransvärda, och det var nästan rörande att se hur plikttroget och stilla han skötte sitt arbete.

Första tiden Daubeny tillbragte i St. Winifred, fick han aldrig läsa sina läxor i fred. Kamraterna bombarderade honom med apelsinskal, hvälfde om bänken på hvilken han satt, gjorde narr af honom och jagade honom till och med ibland ur rummet. Hans godlynthet och tålamod voro dock så orubbliga, att alla gossar med någon gnista af hederskänsla slutade upp att reta honom, och visade honom i stället både aktning och vänskap, ehuru alltid under

en mer eller mindre skämtsam form. Ingenting kunde nedslå denne unge gosses mod — om kamraterna ej lämnade honom i fred på kvällen, steg han upp klockan fem morgonen därpå för att få arbeta ostördt. Utan att vara direkt dum, varhan dock trögtänkt, och då därtill kom, att han var blyg och tafatt i sitt sätt, hade ingen lärare brytt sig om att särskildt taga honom om hand.

Under första halfåret, medan han ännu tillhörde herr Robertsons klass, hände det därför ganska ofta till hans bittra sorg, att han trots allt sitt arbete, till och med blef kvarsittare, och att läraren, som var häftig och hade en skarp tunga, sade honom åtskilliga spetsiga saker.

För första gången misströstade han om att någonsin kunna arbeta sig upp igen, men Power, som bodde i samma rum och visste hur flitigt gossen arbetade, tog honom om hand.

Det missöde för hvilket Daubeny råkade ut, inträffade just under den tid, då Power var sängliggande till följd af en häftig förkylning. Han fick komma ner i klassen samma morgon, som Robertson, då Daubeny åter stakade sig i sin läxa, kallade denna trög och lat och efter några andra mindre smickrande anmärkningar, rent ut förklarade honom vara ”omöjlig.”

Ehuru Power visste att dessa omdömen fäldes på grund af bristande kännedom om gossens karaktär, kände han sig uppretad på vännens vägnar och gjorde fruktlösa försök att förmå honom att berätta för Robertson hur många timmar han arbetat just på denna läxa.

Efter strafftidens slut sökte Power upp kamraten, som han påträffade på sluttningen af en liten kulle. Power såg, att han var alldeles förgråten, men var nog taktfull att ej göra någon anmärkning.

”Nå Power, nu har du hört min meritförteckning, och ändå har jag bjudit till så mycket. Det tycks, som om jag vore ”lat och håglös”, knappt ”värd att få gå i skolan”, och att jag måste ”flyttas ner i en lägre klass, om jag inte försöker bättramig”, och jag vet inte allt hvad. Du hörde det själf, för resten.”

”Bry dig inte om det, min gubbe. Du har gjort ditt bästa, och ingen af oss kan göra mer. Du minns soldatens grafskrift — ”Här hvilar en, som försökte göra sin plikt”, — och samma beröm kan man ge dig.”

”Jag önskar, att jag vore i ditt ställe, Power; du har så godt hufvud och lär dina läxor som ingenting. Alla tycker om dig, och du får beröm från alla håll och kanter, medan jag står och stampar på samma fläck, hur mycket jag än bjuder till.”

”Dumheter, Dubbs”, sade Power och lade vänligt armen om hans hals, ”det är inte värdt du pratar så där, ty en sådan gosse som du kan inte vara afundsjuk, och jag vet, att du är lika glad, när det går bra för mig, som för dig själf. Men jag skall säga hur det är. Du arbetar alldeles för mycket — du behöfver motion — det duger inte att sitta timtals med näsan öfver boken. Det går bestämdt bättre, om du inte öfveranstränger dig så där. Och så vill jag säga dig något, som jag inte kunde säga till någon annan gosse i hela skolan —, men jag har funnit, att det är så sant, och det kommer nog också du att göra, nämligen att Bene orasse est bene studuisse.”

När Daubeny gick tillbaka till skolan i Powers sällskap, kände han sig lättare om hjärtat än på länge, och från den dagen besegrade han den ena svårigheten efter den andra och arbetade sig så småningom upp till att bli en af de inflytelserikaste gos-sarne, därför att alla visste, att han var ärlig, uppriktig och plikttrogen. Han var måhända utsatt för mindre frestelser än vackrare och mer begåfvade gossar, men det låg likväl något vackert i hans omutliga rättrådighet.

Walter satte, liksom så många andra, stort värde på Daubeny och var nästan ledsen öfver, attdenne för hans skull blef den andre i klassen. Men under närvarande omständigheter var Daubeny själf rätt belåten med att ej längre vara primus, <5ch det låg ingen afund i hans blick eller röst, då han hjärtligt gratulerade Walter.

Det var, som om hela klassen på sista tiden kände sig sporrad att göra framsteg. Ilenderson förvånade alla med sin flit, och själfve Howard Tracy föreföll mindre håglös än vanligt. Gossarne skötte sig så ordentligt, att Paton endast hälften så ofta som förr behöfde bestraffa någon, och för egen del hade han nog blifvit mildare och mer öfverseende efter det stora missöde för hvilket han varit utsatt.

Men oaktadt sina fördubblade ansträngningar blef Daubeny oupphörligt nedflyttad. Yid slutet af den följande veckan satt han den femte i ordningen, och när Percival, som alltid varit hans vän, skämtade öfver detta tillbakagående, suckade han djupt och klagade öfver att han på sista tiden ofta haft hufvudvärk, och att detta kanske varit orsaken till att han arbetat med mindre framgång än vanligt.

Denna anmärkning oroade läraren, som följande söndag tog gossen med sig ut på en promenad för att därunder försöka öfvertala honom att ej längre öfveranstränga sig.

”Du arbetar för mycket, Daubeny”, sade han vänligt. ”Det är ej svårt att se, att du är nervös och öfveransträngd. Om du inte spar dina krafter, tänker jag förbjuda dig att sitta högre än den tjugonde i ordningen eller också öfvertala doktor Keith att skicka hem dig före examen.”

”Det får ni verkligen inte göra, snälle herr Percival. Jag försäkrar er, att jag tycker om att arbeta och mycket väl tål vid det. Jag var sjuk som barn och kom därigenom så mycket på efterkälken, att jag är angelägen att ta igen den förlorade-tiden.” ”Följ du mitt råd min gosse och afstå från all sträfvan efter att sitta högt i klassen till dess du ärriktigt frisk igen. Kom ihåg att i jämförelse med hälsa äro kunskaper värdelösa.”

Daubeny insåg lärarens välmening, men kunde ej förmås att afstå från sina trägna studier. Han hade dukat under ännu förr, om ej Walter och Power nästan med våld släpat honom med sig ut för att deltaga i deras långa promenader eller lekar. Men ehuru han hade en af naturen stark kropp började han dock se sjuk och blek ut, och hans vänner försökte öfvertala honom att resa hem och hvila upp sig.

Ack, om han följt detta vänliga och förståndiga råd!

FJORTONDE KAPITLEF.

Appenfell.

’\Jetzo auf den Schroffen Zinken Hängt sie, auf dem höchsten Grat,

Wo die Felsen jah versinken Und verschwunden ist der Pfad. — Schüler.

Några veckor före terminens slut rusade Walter under tolflofvet strålande af glädje in i skolsalen för att berätta Kenrick att det nyss meddelats att skolan följande dag skulle få en hel fridag.

”Hurra!” ropade Kenrick. ”Men hur kommer det sig?”

”Jo, Somers har fått ett Cambridge-stipendium, och så snart doktor Lane fick telegram därom, förklarade han, att vi få lof i morgon.”

”Bravo, gamle Somers!” sade Kenrick. ”Hvad ska vi ha för roligt för oss?”* jag har för långe sedan gjort upp en plan, må du tro, Ken. Jag vill, att du skall följa med mig upp på toppen af Appenfell.”

”H—m; men det är så förskräckligt långt dit, och ingen brukar göra berg vandringar på vintern.”

”Än sedan då, så mycket lustigare är det, och vi få ju hela dagen på oss. Jag har så länge längtat efter att få bestiga gamla stolta Appenfell, och jag tror att det låter sig göra utan svårighet.”

”Men skola vi två ensamma ge oss af dit bort?” ”Nej, vi ta Flip med oss, för att roa oss under vägen och så får jag ju säga åt Power?”

”Ja, om du vill”, svarade Kenrick, som, — jag är ledsen att säga det — icke var så litet afundsjuk öfver vänskapen mellan Power och Walter.

”Har du något mot, att Daubeny kommer med?” ”Nej tvärtom, han arbetar ju alldeles ut sig och det skall göra honom godt att få lufta på sig. Låt mig se — du, Power, Flip, Dubbs och jag, det blir ju tillräckligt många eller hur?”

”Jag skulle gärna vilja säga till Eden också.” ”Eden?” upprepade Kenrick med ett smått föraktligt tonfall.

”Stackars gosse”, sade Walter, ”hör du också till dem, som förakta honom? Det är inte underligt, att han ej gör

några framsteg.”

“Det är ju ingenting som hindrar, att han följer med, ifall du vill det”, sade Kenrick.

”Tack Ken, men när jag tänker närmare på saken, så är det nog för långt för honom.”

De andra gossarne samtyckte med glädje att deltaga i utflykten och strax efter frukosten följande dag begåfvo de sig af. Walter, Henderson och Kenrick gingo något före Power, hvilken stannade efter för att hålla jämna steg med Daubeny, som snart blef trött.

”Se på den där lycklige Evson”, sade Daubeny suckande, ”han vet visst inte hvad trötthet vill säga!””Du måste komina ihåg, att han år Van vid bergvandringar. Men du ser nedslagen ut, hur är det fatt med dig?" frågade Power vänligt.

”Åh, jag är bara litet trött.”

”Du går väl inte och grämer dig öfver att du inte för närvarande är primus?”

”Nej för all del. Palmam qui meruit ferat.” “Lita på, att du får flytta upp igen, om du endast ville låta bli att läsa så flitigt. Gör som jag ber och öfveransträng dig inte till examen.”

”Ni misstaga er allesammans, om ni tro, att jag endast arbetar för att kunna gå om de andra, jag gör det endast för att lära mig något och inte växa upp så okunnig och dum, som annars blefve fallet.“

”Du måtte vara bra förtjust uti att arbeta?”

”Ja numera, men så var det inte förr. Jag var tvärtom lat och håglös, och min far, som då lefde, sörjde mycket däröfver. En dag kort innan han dog, hade jag varit latare än vanligt. Han sade ej mycket därom, men då vi på kvällen gjorde en promenad, gingo vi förbi en gammal lada, hvars tak var öfvervuxet af gräs. Han tog en hand full däraf och gjorde mig uppmärksam på hur gängligt och saftlöst det var och läggande handen på mitt hufvud tilläde han, att ”gräset på hustaken, hvilket vissnar innan det vuxit upp och föraktas af skördemannen” påminde om en lättjefull, oduglig människa, hvars lif ej var till gagn för någon. Liknelsen gjorde intryck på mig, och sedan dess har jag aldrig varit lat.”

”Men käre Dubbs”, sade Power fundersamt, ”om du går på så här, kommer du inte att duga till någonting när examen börjar och får ingen tack för allt ditt arbete.”

Han svarade ej strax, men ett uttryck af mat-tighet, som förut oroat Power, smög sig åter öfver hans ansikte.”Jag är rädd, att jag måste vända om hem”, sade han. ”Jag är så trött — alldeles förbi.”

”Jag har just tänkt det samma. Jag skall följa med dig.”

”Nej nej, jag vill inte förstöra någons nöje. Låt mig gå ensam.”

”Hör hit ni andra!” ropade Power, men kamraterna voro redan så långt i förväg, att de ej hörde honom. Han bad därför Daubeny sätta sig och hvila, medan han själf sprang fatt dem.

”Dubbs är för trött att gå vidare”, flämtade han andlös, då han hunnit upp de andra gossarne. ”Jag tror inte han är riktigt frisk, och därför är det bäst, att jag vänder om med honom.”

”Nej, det får du inte, det skall jag göra”, ropade de andre med en mun. Alla fyra voro mycket angelägna att bestiga Appenfells, något som af gossarne ansågs såsom ett verkligt stordåd, äfven vid sommartiden, emedan uppklättrandet både var mödosamt och farligt, men de voro icke desto mindre villiga att afstå därifrån. Ingendera ville gifva vika och ett ögonblick såg det ut, som om Daubeny skulle få sällskap af dem alla fyra, om han icke själf, då de återkommo till honom, på det bestämdaste satt sig däremot samt föreslagit att de skulle draga lott därom.

Henderson drog den längsta papperslappen, och han fattade strax Daubenys hand, gifvande ett skämtsamt uttryck åt sin missräkning genom att skaka sin knutna hand mot toppen af Appenfell och ropa: ”Jag önskar, att du måtte bli tillplattad, som en pannkaka och förvandlad till ett stort potatisland!”

”Det där var nog den gröfsta förolämpning för hvilken Appenfells ande någonsin blifvit utsatt”, anmärkte Power skrattande. ”Och när du nu fått din hämd, så tar du väl god vård om Dubbs? Adjö med er.””Så vänligt af dig $lip, att följa med mig**, sade Daubeny, ”jag tror knappt, att jag kunnat reda mig på egen hand, men det gör mig ondt, att du behöfde vända om för min skull.”

Walter, Power och Kenrick insågo snart, att de behöfde alla sina krafter för att nå toppen af berget, men det lyckades dem slutligen, och Walter, som var den förste däruppe klättrade efter några ögonblick ner igen för att hjälpa de andre, som ej voro så vana som han vid bergvandringar.

De stannade rätt länge däruppe, åto sina smörgåsar och beundrade den storartade utsikten.

”Power”, sade Walter litet tveksamt, ”jag har länge tänkt be dig om en tjänst.”

”Den är redan beviljad, eftersom det är du, som ber därom”, svarade Power.

”Jag är inte så säker därpå; det är en mycket stor tjänst, men det gäller inte mig själf, och jag är rädd du skall tycka det är en oförskämd begäran.”

”Låt höra då; du gör mig riktigt nyfiken.”

”Låt lille Eden få fritt tillträde till ditt rum.” ”Lille Eden? Jo, det går väl an, om du nödvändigt vill det”, svarade Power, som ville stå vid sitt ord, men han rodnade dock ofrivilligt.

Det var i sanning en stor tjänst, som begärdes af honom.

Powers rum var en riktig liten helgedom, och han satte en ära i att göra det så fint och prydligt som möjligt och njöt af att då och då bjuda sina goda vänner ditin, men att låta en liten odåga, som Eden, ha fritt tillträde dit, var ett förslag, som ej alls slog an på honom.

Det var likväl till stör del för Powers egen skull, som Walter föreslog det. Powers stora fel var hans öfverförfining och brist på intresse för en stor del af kamraterna, och Walter trodde det skullegora honom godt att Underkasta sig ett litet obehag för en annans skull.

”Jag förstår”, sade Walter leende, ”du är inte bättre än Kenrick; ni präster och leviter vilja inte nedlåta er att vidröra min stackars illa åtgångna lilla resenär.”

”Men jag kan inte inse hvad jag kan göra för honom”, invände Power. ”Jag vet inte ens hvad jag skulle kunna tala med honom om.”

”Jo bevars, det är inte alls svårt att tala med honom, och du kan inte tro hur tacksam han är för den minsta vänlighet. Han har blifvit så skamligt behandlad, stackars liten, jag kan knappt säga hvad den där nedrige Harpour har tvingat honom att göra. Han var glad och oskyldig, när han kom hit, och nu” — Hans röst darrade, men han lyckades bli herre öfver sin rörelse och fortsatte lugnare: ”Tänk på, att det är här i skolan detta har skett. Vi äro nog litet hvar skyldiga att göra hvad vi kunna för Eden. Jag har själf haft så stor nytta af att få läsa öfver läxorna inne hos Percival, att jag af allt hjärta unnar andra samma förmån.”

”Eden skall gärna få sitta i mitt rum”, sade Power hjärtligt. ”Jag skall säga åt honom, så snart vi komma hem.”

”Vill du verkligen det? Det var hyggligt af dig, och du skall få se, att du ej kommer att ångra dig.”

Power och Kenrick tänkte båda i sitt stilla sinne, att denne nye kamrat, som varit så kort tid bland dem, redan gifvit dem mången nyttig lärdom. Ingen af dem hade förut tänkt på att de till en viss grad själfva voro ansvariga för de tillfällen att hjälpa kamraterna, som många gånger gått förlorade. Ingen af dem hade gjort någonting värdt att tala om för att lätta smågossarnes tunga bördor, och nu hörde de Walter nästan ångerfullt tala om ett barn, som ej kunde ha något särskildt anspråk på hans vän-

lighet, och medyetandet af* inånga försummade piik-ter väcktes till lif inom dem.

De sutto en stund försjunkna i tystnad, till dess Kenrick ryckte upp sig ur sina funderingar och pekande ner åt bergets sidor, sade han:

”Se hur de där präktiga molnen liksom vältra sig uppför berget!”

”Ja”, sade Power, ”det ser riktigt ståtligt ut. Men hur är det med dig, ‘Walter, du ser så förskräckt ut?”

”Nej, jag är inte rädd”, svarade Walter, ”men tror ni er om att kunna hitta ner, ifall de där molnen inte skingra sig?”

”Jag vet inte riktigt, men det skulle väl gå”, sade Kenrick tveksamt.

”Du känner nog inte till bergdimmorna lika bra som jag, käre Ken. Yi kunna kanske leta oss väg utför berget, men — ”

”Du menar”, inföll Power med tilltvingadt lugn, ”att det finns godt om bråddjup, och att det händt, att herdar spårlöst försvunnit uppe bland bergen?” ”Yi få väl hoppas att dimman skingrar sig”, sade Walter, ”men det är rådligast att vi strax göra uppbrott, innan den hinner stiga ännu högre.”

FEMTONDE KAPITLET.

I dimman.

Gossarne skyndade framåt så fort de kunde på den slippriga stigen, under det att dimman skockade sig allt tätare kring dem. Ännu hade den ej hunnit till bergets högsta spetsar, hvilka solbelysta afteck-nade sig mot den blå himmeln.l)et dröjde ej länge innan gossarne voro alldeles insvepta i dimman, som var så tjock, att de icke ens pä några stegs afstånd kunde urskilja hvarandra, och svårigheterna och farorna ökades med hvarje ögonblick.

Mellan Appenfell och Bardlyn sträcker sig en mindre höjd, utefter hvilken en smal bergås med det betecknande namnet Rakknifven slingrar sig. Den användes stundom af bergsvane herdar, men ingen vanlig turist så mycket som drömde om att trotsa dess faror, ty äfven om den varit bredare, voro dock branterna på dess ömse sidor tillräckligt djupa att komma hvem som helst att svindla. Till ökandet af Rakknifvens fasor bidrog i ej ringa mån en allmänt känd olyckshändelse. En herde hade för icke länge sedan störtat utför branten, och då det ansågs omöjligt att hämta upp hans döda kropp, hade den fått ligga kvar i djupet. Uppe från åsen kunde man ännu skönja något hvitt därnere, och den modigaste bergvandrare ryste, då han nere i klyftan trodde sig urskilja lämningarne af den olycklige herdens kropp.

”Walter, är du säker på att vi äro på rätta vägen?” frågade Power försökande tala så lugnt och glädtigt som möjligt.

”Ja”, svarade Walter och tog upp sin lilla fick-kompass, som varit hans trofaste följeslagare under alla ströftåg i hemtrakten. ”Viken ligger västerut härifrån räknadt, och vi gå alltså i rätt riktning.” ”Men jag undrar om vi inte dra oss för mycket åt höger”, invände Kenrick.

”Ja, sanningen att säga, så befinna vi oss mellan två faror”, svarade Walter, i det han stannade. ”Till höger ha vi Bardlynklyftan, till vänster Appenfell och visserligen inga bråddjup, men — ”

”Jag vet hvad du menar — de gamla gruföpp-ningarna.”

”Ja, och det är därför, som jag håller mig åtioo

höger. Till och med i denna dimma tror jag, att vi kunna urskilja klyftan, när vi komma i närheten af den, men det finns tre eller fyra gruföppningar, och vi veta inte precis hvar de äro.”

”Hvad i all världen skola vi göra?” utbrast Power, då han insåg fulla vidden af den fara i hvilken de sväfvade. ”Det dröjer inte länge förrän vi också ha mörkret öfver oss, och det är dessutom så förskräckligt kallt nu när vi måste gå långsamt.”

”Låt oss stanna litet och tänka efter”, sade Kenrick. ”Walter, hvad säger du?*

”Vi ha endast två saker att göra: antingen gå på och lita på Guds försyn eller också sitta stilla och vänta tills dimman skingras.”

”Det sista är omöjligt”, sade Kenrick, ”jag har sett Appenfell insvept i dimma många dagar å rad.” ”Dessutom ha vi natten snart öfver oss, om vi stanna kvar här”, sade Power. ”En vinternatt uppe på Appenfell utan mat eller tillräckligt mycket kläder och utsikt att stanna kvar kanske också följande dag — ” Han ryste.

“Ja, låt oss för all del fortsätta”, sade Kenrick; ”det är i alla fall bättre än att sitta stilla och vänta på att bli ihjälfrusen.”

De gingo långsamt några steg vidare, tills Walter plötsligt ropade med upprörd röst:

”Stanna! Vi äro bestämdt i närheten af klyftan! Det är någonting inom mig, som säger mig det. Sitt ner ett ögonblick, tills jag försökt undersöka marken!”

Han kastade en stor sten längs högra sidan af vägen, hvarefter de sutto orörligt lyssnande. De hörde hur den stötte mot några stenar och därpå med ett brakande ljud störtade utför bråddjupet dragande grus och småsten med sig i fallet,

”Du gode Gud!” ropade Walter förfärad och ryckte gossarne några steg tillbaka, ”vi befinna juoss alldeles på afgrundens brant! Hvarje steg framåt kan bringa oss döden!”

En hemsk tystnad följde på hans ord. Dödsbleka och darrande i hvar lem satte Kenrick och Power sig ner i gräset.

”Gossar, vi få inte förlora modet”, sade Walter, ”det är nog rådligast att vi stanna där vi äro till dess dimman skingrar sig litet. Var inte rädd, Ken”, fortsatte han tagande gossens hand i sin, ”ingenting annat kan hända oss än hvad Gud vill.”

”Men tänk bara hur rysligt det vore att tillbringa en natt här”, hviskade Kenrick, som var mest upprörd af de tre, ”dimma, köld, hunger och mörker och sä denna förskräckliga ovisshet!”

”0 gode Gud, sänd oss en stråle ljus!” mumlade Walter, och alla tre knäppte sina händer och bådo till Honom, som de visste var nära. Och efter en stund såg det ut, som om deras bön blifvit hörd. En vindstöt slet för ett ögonblick sönder den täta dimman, och de uppfångade en skymt af bergåsen samt konturerna af Bardlyn. Om de i denna stund haft sinne för naturens skönhet hade de hänförts af den hemskt storartade utsikt, som plötsligt öppnade sig för dem, men de hade ej tanke för något annat än på hvad sätt de skulle kunna undgå de faror, som hotade dem.

”Gud ske lof!” ropade Walter och sprang upp. ”Kanske dimman skingrar sig alldeles!” Men den tätnade åter, och stigen framför dem kunde ej längre urskiljas.

”Såg ni, att vi äro strax bredvid Rakknifven?” frågade Walter, som var den ende, som ännu höll modet uppe, därför att han bättre än de andra var förtrogen med bergen. ”Vet ni hvad, om ni inte ha något däremot, kunde vi försöka gå öfver Rakknifven. Bara man kan akta sig från att halka är det inte farligt, och man kan åtminstone inte gå vilse. Så snart vi hunnit till Bardlyn är det likalätt att gå fram till St. Winifred, som att gå öfver skolgården.”

”Gå öfver Rakknifven?” upprepade Kenrick. ”Åh, det är ju endast de allra djärfvaste herdarne som våga det.”

”Ja, men jag tror likväl, att det är det enda vi ha att göra.”

”Jag törs inte”, sade de båda andra gossarne

på en gång.

”Det vore naturligtvis ett vågstycke”, medgaf

Walter, ”men ju längre vi stanna här, dess mer ökas svårigheterna att komma härifrån. Stanna kvar ni två, så skall jag försöka gå öfver Rakknifven. Om det lyckas för mig, så har jag sedan inte långt kvar till byn, och där finns det nog några karlar, som vilja följa med och hjälpa er. Om ni inte vill det, skall jag inte lämna er, men kom

ihåg, att det är den enda utväg vi ha.”

”Du får inte utsätta dig för en så förskräcklig fara, käre Walter”, ropade Power. ”Jag har ofta hört folk säga, att de inte för mycket pengar ville gå öfver Rakknifven.”

”Jo, det är nog bäst, att jag vågar försöket.

Adjö med er gossar! Om det går bra för mig är

jag tillbaka med hjälp senast om halfannan timme. Ni behöfva inte vara rädda för min skull.”

Och Walter lämnade dem, under det de med allt mer sjunkande mod sågo honom försvinna i dimman.SEXTONDE KAPITLET.

På Rakknifven.

Den modige gossen visste mycket väl att såväl hans som kamraternas räddning berodde på hans lugn och kallblodighet. Han var van vid branter och hade aldrig förr svindlat, då han blickat ned för dem. Men hans hjärta bultade hårdt vid tanken på att det här ej gälde en hastigt öfvergående fara och att det skulle dröja åtminstone tjugu minuter, innan den var öfverstånden.

Ensamheten var också förfärande, men han tvingade sig till självbehärskning och gick långsamt och försiktigt vidare, till dess han plötsligt i det af* tagande dagsljuset såg något hvitt skymta nere i dalen. Inom ett ögonblick flög det för honom, att det möjligen kunde vara skelettet af den stackars herden, hvars olyckliga öde omgaf Djäfvulsvägen, som folket kallade den smala stigen utefter Rakknifven, med sådan namnlös fasa.

Öfverväldigad af förskräckelse vacklade Walter framåt, foten slant på de slippriga stenarna, han föll framstupa och gled framåt branten. Men inför den öfverhängande faran återvann gossen självbe-härskningen, och uppbjudande alla sina krafter lyckades han resa sig upp och fortsatte med stadiga steg sin vandring, i det han undvek att åter kasta en blick ner i dalen.

Inom ytterligare fem minuter hade han den farliga bergåsen bakom sig och skyndade springande utför Bardlynkullen, under högljudda rop gifvande luft åt sin glädje och tacksamhet. Yid solnedgången var han främme vid byn, som fått namn efter den höjd, vid hvars fot den låg.

Han knackade på vid den första stuga han såg, och vid hans fråga om det fanns någon herde ellervägvisare, som noggrannt kände till bergsstigarne, visade man honom till en stuga, som beboddes af en gammal herde, som hette Giles.

Denne lyssnade med uppspärrade ögon till hans berättelse.

”Och ni har kommit Djäfvulsvägen öfver Rak* knifven?” utbrast han häpen. ”Då är ni den modigaste gosse jag sett på mången god dag!”

”Vi måste gå samma väg tillbaka för att hämta de andra”, sade Walter.

”Ja visst, jag ä’ inte rädd för Rakknifven, och jag ska’ ta en repstump med och en lykta. Herrn behöfver inte vara rädd”, tilläde han, då han märkte hur orolig Walter såg ut.

”Låt oss skynda oss då”, sade Walter. ”Jag lofvade att komma tillbaka så fort som möjligt. Ni skall få bra betaldt för ert besvär.”

”De’ blir nog bra med de’”, sade karlen. ”Jag hade gått dit, om det bara varit ett osjäligt lamm i fara, mycke mer då, när det är fråga om människor.”

De togo en lykta, rep, två bastanta stafvar och litet mat med sig, och Giles var förtjust öfver den unge bergvandrarens spänstiga och raska steg. Lyktan behöfde de ej, ty när de hunnit fram till Bard-lynklyftan var det klart månsken.

”De’ ä’ inte värdt, att herrn besvärar sig med att gå öfver åsen igen”, sade herden; ”de’ ä’ nog bäst jag går

ensam.”

”Nej, låt mig följa med”, bad Walter; ”det är ju nästan ljusare nu än förut och om ni ta’r ena repändan i handen håller jag i den andra, så går jag säkrare.”

”De’ ä’ då visst och sannt att ni ä’ af rätta sorten”, sade karlen med en viss beundran. ”Gud signe ert modiga lilla hjärta. Och sanningen att säga så ä’ jag glad åt ert sällskap för de påstå att stackars gamle Waul spökar här, och de' vore ruskigtatt se honom så här på kvällskröken. Inte för att jag inte vet, att det finns En, som beskyddar dom som har rent samvete, men i alla fall —”

De gingo öfver åsen på mycket kortare tid än Walter första gången, och när de kommo upp på Appenfell sågo de gossarnes gestalter skymta fram genom den månlysta dimman.

”Usch, hvad är det där för ena?” utbrast Walter förskräckt pekandé på två jättelika dimfigurer midt framför dem. Han blef så rädd, att Giles måste fatta honom i armen för att hindra honom från att snafva.

”Bli inte rädd”, sade gubben, ”det där ä’ inga spöken utan bara våra egna skuggor mot dimman. De’ ser konstigt ut, men jag har sett det mångfaldiga gånger, och några lärda herrar sa’, att de7 inte ä’ nå’n ovanlig syn uppe i bergen.”

”En sådan kruka jag var, som kunde bli så rädd”, sade Walter leende, ”men jag visste inte att sådana slags synvillor förekomma här uppe på Appenfell.”

Så snart Walter hunnit öfver Djäfvulsvägen, sprungo Power och Kenrick mot honom och tryckte hans händer under upprepade tacksägelser.

Den erfarne herden förklarade, att det var en ren omöjlighet att gå utför Appenfell i en sådan dimma, men när gossarne fått äta litet, steg deras mod, och de började till och med njuta af sitt äf-ventyr, då Giles gjorde förberedelser till återtåget öfver Djäfvulsvägen. Först band han repet kring sitt eget lif, därpå kring Powers och Kenricks, och slutligen, då det endast var en kort stump kvar fäste han den kring Walters högra arm. På sådant sätt var faran betydligt förminskad. Gossarne glömde aldrig denna vandring, då de med yttersta försiktighet, den ena beroende af den andra gingo framåt utan att våga kasta en blick på det storartade panorama, som utbredde sig framför dem.Power gick närmast Walter, och då de närmade sig stället, där det hvita föremålet glimtade fram ur djupet, kunde Walter ej låta bli att kasta en blick dit ner och upprörd hviska: ”Titta dit!" Power lydde olyckligtvis uppmaningen, och som alla gos-sarne i St. Winifred hört talas om olyckshändelsen och till och med känt stackars Waul själf, greps Power af samma förlamande förskräckelse, som öf-verväldigade Walter, snafvade och föll, dragande Kenrick med sig i fallet. Giles ryckte hastigt upp Kenrick, som skrek af rädsla, medan Walter samtidigt hjälpte upp Power. Intet ord yttrades, men gossarne höllo sig sedermera tätt i hälarne på deras vägvisare, hvars starka hand alltid räcktes dem till hjälp så snart de snafvade. Yägen föreföll dem oänd' ligt lång, men slutligen stodo de åter på Bardlyn-höjden och blickade tillbaka på alla de faror de lämnat bakom sig.

”Gud ske lof", sade Power halfhögt och med en rysning, och hans kamrater upprepade orden med samma känsla af tacksamhet, som han själf.

Fåraherden vägrade bestämdt att mottaga pengar såsom lön för den ovärderliga tjänst han gjort dem.

”Nej nej”, sade han, ”vi fattigt folk ha också vår stolthet, och jag vill inte ha några pengar af er, unga herrar. Men jag kan tala om för er, att ni var i stor fara där borta, och jag tviflar inte på att ni i afton tackar Gud som räddat er, och om ni då på samma gång ber en bön för gamle Giles, så sätter han större värde på det än på era penningar. God natt med er nu unge herrar, för nu hittar ni vägen ensamma, och om ni nå’nsin kommer hit åt, tittar ni kanske in och pratar bort en stund med mig.”

”Tack Giles, det skola vi göra”, svarade gossarne.

”Och efter som ni inte vill ta mot pengar, måste ni ta den här”, sade Walter. ”Den är inte mycketvärd, men den skall påminna er om att jag med tacksamhet tänker på er.”

Han tvingade gubben att mottaga en vacker mångbladig knif, som han händelsevis hade i fickan, och Power och Kenrick, som haft en hviskande rådplägning med hvarandra, lofvade att om några dagar skänka Giles en varm pläd såsom ett ringa bevis på deras stora tacksamhet.

De trädde in på skolgården i detsamma de andra gossarne strömmade ut efter aftonbönen. De tre gossarnes långa bortovaro hade gifvit anledning till rätt mycken oro, och de blefvo nu omringade och öfverhopade med ifriga frågor.

Ryktet om Walters modiga handling fiög lik en löpeld öfver hela skolan, och om någon ännu hyste något tvifvel om hans goda karaktär, gaf det denna kväll vika för öfvertygelsen om, att det ej fanns en präktigare gosse än Walter i hela skolan, måhända med undantag af Power.

Till och med Somers till hvilkens ära skolan fått en fridag, väckte vid återkomsten från Cambridge mindre uppmärksamhet än de tre, som bestigit Appenfells topp och trotsat så stora faror, och långt mindre beundran än den unge gosse som tre gånger gått Djäfvulsvägen, första gången ensam och med fullt medvetande om hur farlig den var.

Det var i sanning ett stolt ögonblick för Walter, då han stod omgifven af sina fyra hundra skolkamrater, hvilka trängde sig fram för att hälsa honom med ett vänligt ord eller handtryckning, och att hvart han vände sig endast möta glada och beundrande blickar, men medvetandet att han handlat rätt och hans bästa vänners djupare och tystare tacksamhet var honom kärare än allt annat. Men likväl klappade hans hjärta af glädje äfven vid åsynen af de andre, ty få lyckas vinna sina skolkamraters beundran, och den, som vunnit den, vet attdet ej ges något gladare, ädelmodigare och hjärtligare i världen.

Under det att kamraterna skakade hand med Walter, kände han en hand på sin axel, och när han vände sig om, såg han att Henderson stod tätt bredvid honom. I denna stund kom intet skämtande ord öfver gossens läppar, och Walter såg att hans ögon stodo fulla af tårar.

”Åh Henderson!” utbrast Walter gladt, ”det var roligt att se dig igen. Hur gick det för dig och Dubbs att komma hem?”

”Mycket bra, men han hade så ondt i hufvudet att han måste gå och lägga sig. Titta in till honom sedan; jag vet, att han gärna skulle vilja säga god natt till dig.”

”Bra gjordt Evson — verkligen riktigt bragjordt”, sade Somers, som nu för första gången efter scenen i ”Arresten” tilltalade Walter.

”Jag är stolt öfver dig Walter”, sade Percival, då han gick förbi honom. Paton, som var i hans sällskap sade ingenting, men lade för ett ögonblick med ett gillande leende handen liksom välsignande på gossens hufvud.

”Doktor Lane vill tala vid er”, sade Famulus i rätt tid räddande de trötta gossarne från de oräkneliga frågor som haglade öfver dem. De gingo utan dröjsmål upp till rektorn, som mottog dem med uppriktig värdighet, lät dem berätta dagens händelser och varnade dem för dylika farliga utflykter under vintern. Då de gingo därifrån gaf han Walter en vink att stanna kvar.

”Det gläder mig uppriktigt, Evson, att återse dig under omständigheter så vidt skilda från dem under hvilka jag sist samtalade med dig. Jag hörde för en tid sedan, att ditt uppförande är oklanderligt och att du gör stora framsteg, och jag begagnar mig med glädje af detta tillfälle att säga dig, att du återvunnit hela mitt förtroende.”Walters ansikte strålade af glädje, då han tyst bugande tryckte rektorns utsträckta hand.

”Teet serveras inne hos herr Power”, sade Fa* mulus, då gossarne lämnade rektorns bostad.

SJUTTONDE KAPITLET.

Det goda beslutet.

”Låt oss först gå till Dubbs”, sade Walter till Kenrick och Power; ”Henderson sade, att han ligger till sängs i stark hufvudvärk.”

De följdes åt till den afsides liggande lilla bygg-ning, där de sjuka vårdades och fingo tillåtelse att gå in till Dubbs, men ehuru han väntat dem hade han somnat.

”Där ligger en af de bästa gossarne i hela skolan”, hviskade Power och höjde lampan, så att dess sken föll på honom.

Ljudet af rösten väckte honom. Han slog upp ögonen och stirrade först litet förvirrad på gossarne, men igenkände dem snart.

”Åh, så roligt att se er”, sade han. ”Henderson talade om, att ni inte ännu kommit hem, och att man började bli orolig att det händt er någonting. Det var väl därför som jag drömt så oroligt och tyckt att ni ramlat ner i afgrunden och allt sådant där.”

”Det vär också på ett hår när”, svarade Power, ”men tack vare Walter gick det bra.”

Daubeny såg frågande på honom.

”Vi skola berätta alltsammans för dig i morgon”, fortsatte han. ”Hur känner du dig nu?”

”Inte så värst bra, men det blir väl snart bättre.””Det här duger inte, mina unga herrar”, sade sköterskan; ”ni borde inte ha väckt herr Daubeny, då han sof så god t.”

”Förlåt oss! God natt Dubbs, hoppas du är kry i morgon”, sade de och följdes därpå åt till Powers rum.

Gasen var tänd därinne, och hushållerskan som tyckte att de voro riktiga små hjältar hade dukat ett inbjudande tebord åt dem. De åto under nästan oafbruten tystnad, ty de voro alldeles uttröttade, och så snart de slutat, somnade Kenrick där han satt, med tillbakalutadt hufvud och halfcppen mun.

”Det där är då en tydlig invit att vi skola gå och lägga oss”, sade Walter skrattande och pekade på kamraten.

”Nej inte än”, sade Power, ”det är så trefligt att sitta här en stund. Yäck honom inte, och maka dig närmare mig, så få vi prata litet.”

Walter lydde, och under några minuter sutto gossarne tysta och stirrade in i brasan. De kände sig väl till mods i hvarandras sällskap, och Walter som var mer än ett år yngre än Power, njöt af vissheten om att ega denne begåfvade gosses hela vänskap och förtroende.

”Det har varit en sällsam dag, inte sannt Walter?” sade Power slutligen och lade sin hand på vännens. ”Jag skall aldrig glömma den. Du har kastat ett nytt ljus öfver vår vistelse här.”

”Jag? Hur så? Det är mer än jag själf vet.” ”Jo, däruppe på Appenfell, då du kom mig att inse hur självisk jag varit. Jag vet, att jag är ansedd att vara egenkär och stram och allt det där, men jag är af naturen blyg och tyckte det var bättre att hålla mig på afstånd från dem, som jag inte kände mig särskildt dragen till. Men jag förstår nu, att detta i grund och botten endast var självisk-het”, tilläde han sorgset. ”Under hela den tid jag varit här har jag inte gjort så mycket för någon,som du har gjort för lille Eden under denna termin. Men det skall bli annorlunda. I morgon skall jag fråga om Eden vill använda mitt rum, och det kan ju hända att det finns någon annan liten gosse, som också skulle tycka pm att ha en sådan tillflyktsort?”

”Tack skall du ha på Edens vägnar”, sade Walter. ”Jag är säker på, att du skall tycka om honom, så snart ni blir bekanta.”

”Ja, men det är just det, som är så svårt”,

invände Power, ”det är så få, som jag kan bli riktigt bekant med. Jag är väl stel och otillgänglig kan jag tro, men jag ville ge mycket för att bli

god vän med folk så fort som du. Hur bär du

dig åt?”

”Det kan jag verkligen inte säga. Jag har aldrig tänkt därpå, men jag antar att om man känner intresse för någon,

så känner han litet intresse tillbaka, och på så sätt är jag god vän med alla, som jag bryr mig om.”

”Ken och jag hade ett långt samtal, sedan du gått ifrån oss däruppe på berget, och jag hoppas att minnet däraf skall göra oss tre vänner goda, sanna

och beslutsamma så länge vi lefva. Vi voro för-

skräckligt oroliga för dig, och detta, jämte den fara i hvilken vi själfva sväfvade, gjorde kanske att vi talade om så allvarliga saker, och vi kommo öfver-ens om att ifall vi tre vänner ville så mycket vi kunna hjälpa kamraterna, i synnerhet de yngre och nykomlingarne, skulle vi kunna göra mycket godt. Säg Walter, var det inte bra svårt i början du var här att hålla rätt kurs genom alla frestelser?”

”Jo, det var det, och jag erkänner, att det stundom förvånade mig att ingen enda gosse, ehuru det finns så många präktiga sådana här, någonsin sade ett ord eller gjorde något för att hjälpa mig.”

”Ja, det är alldeles galet* alldeles galet”, sade Power, ”men du var den förste, som kommit migatt inse det. Walter, jag skall bedja Gud att lära och hjälpa oss att lefva mer för andra. Hvem vet hur mycket godt vi kunna göra för skolan.”

De båda vännerna sutto en stund tysta. Gossar tala vanligtvis icke med hvarandra om religion och böner, och dessa gossar hade antagligen aldrig talat såsom nu med hvarandra, om ej en gemensam fara brutit ned förbehållsamhetens alla skrankor. Ifrån denna stund häntydde de icke ens på sitt beslut, men de sträfvade att fullfölja det med det mod och den styrka de fingo af den enighet och vänskap, som förenade dem under deras återstående skoltid.

”Du tycks ställa målet högre än jag”, sade Walter slutligen; ”jag har aldrig hoppats att kunna ändra de många missförhållandena här, endast att möjligen kunna rädda en eller ett par af kamraterna från att bli i grund nedtryckta och förstörda.”

Samtalet afbröts af Kenrick, som vaknade och med en blick på sin klocka förklarade att de borde ha gått och lagt sig för länge sedan.

”God natt Ken”, sade Power, ”jag hoppas vi skola sofva lika godt som du.”

”Jag kan slå vad om, att Walter kommer att drömma om skelett och månbelysta bråddjup”, sade Kenrick.

”Nej, det är jag allt för trött till. God natt med er båda.”

Trötta som de voro, somnade åtminstone två af gossarne likväl icke denna kväll förrän de uppsändt en innerlig tacksägelse för hvad som varit och en bön om hjälp för den kommande tiden. Två af dem, ty trots sin präktiga karaktär hade Kenrick föga tanke på allvarliga saker.

Alla utom Eden sofvo, då Walter inträdde i rummet, och den lille gossen reste sig med glädjestrålande ögon upp i sängen.

”Åh Walter, jag kunde inte sofva af glädje”, sade han. ”Alla höja dig upp till skyarna. Jag ärså stolt öfvor dig och så glad att du vill ha mig till vän/

”Tyst Arty”, sade Walter leende, ”när man hör dig tala kunde man tro att jag gjort något riktigt storverk, och det var det inte alls. Jag hade tänkt ta dig med oss, men trodde det var för långt att gå för dig/

”Skulle jag få följa med dig och Kenrick och Power?” utbrast Eden och spärrade upp sina stora ögon. ”Åh, så vänligt af dig Walter, men att tänka sig att Kenrick och Power skulle vilja ha mig i sällskap!”

”Hvarför det Arty ? I morgon tänker Power fråga dig, om du inte har lust att emellanåt läsa dina läxor inne i hans rum.”

”Skulle Power fråga mig?”

”Ja, hvarför inte?”

”Kors han som är en så’n öfverdängare.”

”Då är det så godt att du försöker bli lik honom.”

”Nej, det är omöjligt. Det går många gånger bättre för mig nu än förr, men jag kommer aldrig att bli en sådan öfverdängare som Power”, gemälde gossen enkelt. ”Jag vet, att det för öfrigt är din förtjenst och inte hans att det går bra för mig. O, hur skall jag kunna återgälda allt hvad du gjort för mig?”

”Genom att vara en modig och god liten gosse. God natt käre Arty.”

”God natt Walter.”ADERTONDE KAPITLET.

“Fallen på sin post.“

”Impositique rogis juvenes ante ora parentum. —”

Georg 1. 477.

De dagar som nu följde under regelbundet skolarbete förflöto hastigt och angenämt; hastigt, ty de länge efterlängtade julferierna stodo för dörren och angenämt, ty gossarnes hela intresse koncentrerade sig på den stundande examen. Walter, som återvunnit kamraternas aktning och beundran njöt isynnerhet af denna tid och arbetade ifrigt på att hålla sig kvar på sin plats som primus i klassen. Då han icke deltog i promenaderna eller lekarne ute i det fria, fann man honom nästan alltid i herr Percivals rum, där han läste tillsammans med Henderson, som för länge sedan öfverskridit gränslinien mellan de lata och flitiga gossarne.

En morgon kom Henderson in och småskrattade för sig själf.

”Ser man bara på, Power håller bestämdt på och apar efter dig, Walter. Han börjar ju riktigt tillhöra de sällskapliga domherrarne.”

”Sällskapliga domherrarne? Hvad i all världen menar du?”

”Åh, vet du inte att jag håller på att skrifva ett drama som jag kallar ”Sällskapliga Domherrar” och hvari du och Ken och jag uppträda? Jag tänkte inte först ta Power med, han var inte riktigt af vår ull, men nu skall jag göra det, och han får ta hand om prologen.”

”Men hvarför tycker du, att han nu är mer sällskaplig? ”

”Jo därför, att han tillåter en af — det var så rätt, jag får inte använda öknamn — därför att han gett Eden tillåtelse att använda hans rum.””Ja, jag vet”, sade Walter småleende. ”Till att börja med var det så lustigt att se dem tillsammans, båda två voro så blyga, men efter ett par da*r blefvo de riktigt goda vänner, och nu ser man oupphörligt Eden uppkrupen i Powers fönsternisch, pluggande på sina grekiska verb och lycklig som en prins. Power hjälper honom också, och han gör redan stora framsteg.”

”Hurra för Domherrarne!” ropade Henderson. ”Jag tänlde retas med Power om det där, men nu har jag inte längre lust, för det är verkligen hyggligt gjordt af honom.”

”Ja, liksom af Percival att låta oss sitta här inne. Jag önskar bara att gamle käre Dubbs kunde vara med om våra repetitioner.”

”Han är mycket sjuk”, sade Henderson och såg plötsligt allvarsam ut. ”Jag såg honom ett ögonblick i dag, men han föreföll för matt att orka tala.”

”Nej verkligen! Jag hade ingen aning om att det var någonting farligt.”

”Jag vet inte om det är farligt, men att han är mycket dålig är inte svårt att se. Stackars Dau-beny; du vet hur tålig och snäll han är, men till och med han kan inte låta bli att vara särskildt ledsen öfver att han blef sjuk just nu. Som du vet skulle han konfirmeras nästa vecka, men han är rädd, att han inte skall hinna bli frisk till dess.”, ”Ja, han har flera gånger talat med mig om sin konfirmation. Det är visst hundra gossar, som samtidigt skola konfirmeras, men jag tviflar på att någon af de andra tänka därpå med samma allvar som Dubbs — måhända med

undantag af Power, som också skall konfirmeras.”

Konfirmationen skulle ega rum på en söndag efter en långvarig och grundlig nattvardsundervis-ning, som blifvit ledd af rektorn och de öfriga lä-rarne. Några af de bästa gossarne, sådana som Po-wör och Daubeny blickade framåt mot sin första nattvardsgång med djup ödmjukhet och förtröstan utan allt falskt känslopjunk, men många af deras kamrater föreföllo fullkomligt oberörda af den stundande viktiga händelsen.

”Tror du det är möjligt att få se Dubbs? Jag skulle så gärna vilja träffa honom”, sade Walter.

”Låt oss fråga Percival, som sitter i nästa rum; om Dubbs bara orkar, så vet jag, att han inte vill se någon hellre än dig.7’

”Förlåt om jag stör”, sade Walter sedan han knackat på dörren till nästgränsande rum, ”tror ni herr Percival att Henderson och jag kunna få titta in till Daubeny?77

”Jag vet inte, men jag skall fråga doktor Keith, och om han tillåter det, skall jag följa med er.77

Percival följde gossarne till villan, där de sjuka inkvarterades, och efter en förmaning att ej stanna för länge, släpptes de in till den sjuke gossen. De kunde ej strax urskilja något i det skumma rummet, men Daubeny hälsade dem genast välkommen med glädtig^ ehuru låg och matt röst.

77Åh,. tack herr Percival för att ni var så vänlig och kom hit ner! Och Walter och Flip också! Det är så roligt att se er igen!”

”Vi hade kommit förr, om vi vetat att du fick taga mot oss77, sade läraren. 77Hur känner du dig min gosse?”

77Inte riktigt bra, herr Percival; jag har ofta förskräckligt ondt i hufvudet och emellanåt går det alldeles omkring i det.77

”Det beror på öfveransträngning. Minns du, jag bad dig inte spänna strängen för hårdt? Detta lär dig nog att bli förståndigare för framtiden, inte sannt?”

”Framtiden — ja visst herr Percival, men om jag någonsin blir frisk igen, är jag rädd ni skalliinna mig dumfriare än någonsin”, sade han med ett svagt leende.

”Dum? Min gosse, det har aldrig någon tyckt. Det är inte de dumma gossarne som sitta primus i klassen, som du så länge gjort. Jag törs inte stanna och prata längre med dig Daubeny, hur gärna jag än ville, men gossarne få tio minuter att berätta dig alla skolnyheter.”

”Förståndigare — — för framtiden”, upprepade Daubeny för sig själf ett par gånger med låg röst. ”Det är för sent att tänka på det nu. Vet du Walter, jag tror inte han anar hur sjuk jag är. De ha skrifvit efter min mor, och hon kommer hit i kväll. Jag hinner åtminstone få se henne ännu en gång.” ”Åh säg inte så där, Daubeny”, utbrast Henderson, som var mycket lättrörd. ”Du får inte gå ifrån oss; vi kunna inte undvara dig.”

”Käre gamle vän”, sade Daubeny, ”du får nu ingen att gyckla med”, och han lade sin feberheta hand på Hendersons. Gossen vände bort hufvudet och brast i gråt.

”Nej, gråt inte”, fortsatte Daubeny ledsen; ”jag ville visst inte narra dig att gråta. Jag är nöjd och lycklig, Flip.”

”0 Daubeny, vi kunna inte reda oss utan dig”, snyftade Henderson.

”Daubeny! Det är ett namn som jag knappt känner igen”, sade den sjuke gossen småleende. ”Säg Dubbs som förr — det är ett så lustigt, tungrodt namn, som alldeles passar för egaren. Du minns, att det var du, som gaf mig det, och nu känns jag knappt vid något annat.”

”Jag har plågat dig så mycket”, sade Henderson snyftande, som om hans hjärta ville brista; ”jag har aldrig gjort annat än retat och gycklat med dig, och du har alltid varit så snäll och tålig. Förlåt mig om du kan.”itå

”Så du pratar”, sade Daubeny med ett försök att skämta. ”Hör på honom, Walter, hvem skulle tro att det är Flip som talar? Har du retat mig, Flip?” fortsatte han, då Henderson fortfor att gråta, ”nej inte du. Jag hade alltid roligt

åt ditt skämt och visste att du i grund och botten tyckte om mig. Ni ha alla varit så snälla mot mig. Walter, jag är så glad jag lärde känna dig, innan — Det är så trefligt att ha er här. Låt mig hålla er i handen; det börjar bli mörkt. Det vore roligt om Power och Ken också vore här, så att jag fick träffa alla mina vänner.”

”God natt Daubeny, jag kan inte stanna längre”, sade Henderson och rusade ut för att ge utbrott åt en sorg, som han ej längre kunde behärska, ty trots sitt skämtsamma lynne hade gossen ett varmt och känsligt hjärta, och ehuru han tyckt om att förlöjliga Daubeny, hade han aldrig gjort det i elak afsikt och hyste en uppriktig aktning och vänskap för kamraten.

”Se efter honom, Walter, sedan jag är borta”, sade Daubeny vemodigt, då de voro ensamma. ”Det är en präktig gosse, men ovanligt lättledd. Han har blifvit mycket förändrad till sin fördel sedan du kom hit.”

”Jag har alltid tyckt om honom”, genmälde Walter, ”han är så lustig och ändå så godhjärtad. Men Dubbs, du är alldeles för misströstande; vi skola få rå om dig ännu många glada dagar.”

”Jag vet inte, kanske, om Gud så vill. Jag är så ung, och det vore roligt att stanna litet längre tillsammans med dig, Walter. Jag håller mer af dig än någon annan utom Power”, och en tår rullade långsamt utför Daubenys kind.

Walter tryckte tyst hans hand.

”Du kan inte tro hur mycket deltagande jag kände för dig vid den där ledsamheten med Patons manuskript”, fortsatte han. ”Du såg så förskräck'ligt olycklig ut, som om ¿illa utsikter här i lifvet blifvit stängda för dig. Jag är rädd, att jag gjorde bra litet för dig just då, och ändå hade jag varit villig att göra hvad helst du bedt mig om/

”Ja, men Dubbs, du var den förste, som tilltalade mig vänligt sedan det där hände, och den förste, som inte blygdes att bli sedd i mitt sällskap. Du anar inte hur tacksam jag var för din vänlighet. Det var alldeles, som om någon räckt ut en räddande hand åt en drunknande, ty alla visste ju hvilken bra gosse du var/

”Kände du det verkligen så?” utbrast Daubeny och en svag rodnad spred sig öfver hans bleka kinder. ”0, det gläder mig, att du säger det.”

Det uppstod en stunds tystnad, och med Walters hand sluten i sin, somnade Daubeny med ett leende på läpparne.

”Hur var det med honom, när du gick?” frågade Henderson ifrigt, då Walter återkom till Percivals rum.

”Han sof lugnt; jag hoppas det skall göra honom godt. Jag visste inte Flip, att du brydde dig så mycket om honom.”

”Det är därför att jag alltid gycklat med honom”, svarade Henderson ångerfullt, ”men jag tror inte, att han brydde sig om det, annars hade jag aldrig gjort så. Jag visste knappt själf, att jag tyckte så mycket om honom. Det var riktigt nedrigt att alltid reta honom som jag gjorde, fastän jag hela tiden var färdig att ta af mig mössan för honom. Ack, Walter, jag hoppas han inte dör!”

”Jag hoppas detsamma, men var inte ledsen öfver att du skämtat med honom; det var ju bara skämt, och han kände sig aldrig sårad af hvad du sade. Kom ihåg, att han alltid brukade säga att det var han, som skrattade åt dig och inte tvärtom.”NITTOSfDÉ liAtlTLET.

Skolklockan.

”Jag har en glad nyhet åt er, herr Daubeny”, sade den vänliga gamla sjuksköterskan.

”Hvad då?” Har min mor kommit?” frågade

han ifrigt. ”Ah, låt henne strax komma in!”

I nästa ögonblick omfamnade mor och son hvarandra.

”Älskade mamma, nu när du är här, är jag så lycklig. Men gråt inte så”, fortsatte han, då han kände hennes tårar på sin panna, 77du har ju kommit för att hjälpa mig att hålla modet uppe.77

”Käraste Johnny”, sade hon, ”jag hoppas att Gud vill skona enkans ende son. Han som uppväckte enkaps son i

Nain från de döda förbarmar sig helt visst öfver oss.”

”Hans vägar äro inte våra, kära mamma, och

jag tror inte jag kan bli bra. Det är redan, som

om jag såge hela mitt lif framför mig lik en skuggbild, och jag ligger helt lugnt och betraktar den, som om den vore en annans, men emellanåt blir jag alldeles yr i hufvudet.”

”Ske Guds vilja”, snyftade den stackars kvinnan, ”men det känns, som jag inte skulle kunna lefva utan dig, Johnny. Ack, hvarför skonade du dig inte litet mer? Det är arbetet, som tar lif vet af dig!” ”Det är bara därför, att jag har svårare att lära än andra^ gossar. Det var mer ansträngande för mig än för dem att göra min plikt, men jag försökte likväl. Det är bra. som det är. Aj, mitt hufvud, mitt hufvud.”

”Du måste hvila dig, älskling. Mitt besök har

tröttat dig för mycket. Försök att sofva nu.”

”Sätt dig där midt emot mig, mamma, så att

jag kan se dig strax jag vaknar.”Hon kysste hans värkande panna, och han tillslöt ögonen.

Och hon satte sig vid sängkanten, och under det hon betraktade honom, förstod hon, att hennes enda barn, hennes ögons ljus skulle tagas från henne. Det låg rörande undergifvenhet för Guds vilja i hennes djupa sorg och en orubblig förtröstan på Hans kärlek, hvilken pröfning Han än ville pålägga henne, men tårarne strömmade utför hennes kinder.

Stackars Daubeny kunde ej sofva. Hjärnfeber åtföljes vanligen af yrsel, och under det han oroligt kastade hufvudet fram och tillbaka på kudden, irrade hans tankar tillbaka till skollifvet.

”Dum? Ja, herr Robertson, det vet jag att jag är, men jag kan inte hjälpa det. Jag har verkligen försökt göra mitt bästa och steg upp klockan fem i morse för att läsa. Jag är inte lat, nej, det är jag inte. Ack Power, om jag vore lik dig. Du lär dig så fort och behöfver aldrig få bannor som jag.”

Och nu inbillade sig den stackars gossen, att han satt ute i korridoren under gaslampan, som han så ofta gjort och oupphörligt repeterade de strofer han måste lära sig:

«Hac arte Pollux et vagus Hercules Enisus — enisus arces — enicus arces attigit

igneas,

Quos inter Augustus —

”Hur är det sedan?

«Hac arte Pollux et vagus Hercules Enissus arces attigit igneas — attigit igneas,

Quos inter Augustus recumbens —

”Hvad kommer därnäst?” och han tryckte båda händerna mot tinningarna.

”Bry dig inte om repetitionen nu, käre Johnny”, sade hans stackars mor. ”Jag är säker om, att du kan hvad du behöfver.”

”Nej, nej inte än inamma. Jag vet, att jag fåi bakläxa i morgon, och då blir han så ond och kallar mig lat och oförbätterlig och allt sådant där.”

Och så började han åter:

«Sed quid Typhocus aut validus Mimas,

Aat quid minaci Porphyrion statu,

Quid Rhoetus — Rhoetus — quid Rhoetus —

”Åh, jag vet, att jag får bakläxa, jag vet det, jag vet det”, ropade han och brast i gråt. ”Det tjenar intet till att hjälpa mig Power, jag kan inte lära mig det.”

”Låt det åtminstone vara i kväll”, bad hans mor ångestfullt, ”lämna resten till i morgon. Ack, hvad skall jag göra?” frågade hon vändande sig till sköterskan; ”jag kan inte uthärda att höra honom plåga sig så där.”

”Var inte ledsen frun”, sade sköterskan torkande bort sina egna tårar. ”Han är ett rart litet lamm, och han blir nog redig innan slutet.”

”Måste han alltså dö?” frågade hon, skälfvande i hvarje lem.

”Tyst, tyst snälla frun, vi kan aldrig veta hvad Gud behagar göra, och ni vet nog att vi måste böja oss för hans nådiga vilja. Men det kära barnet är mer redo att dö än mången fullvuxen människa, och det är en stor välsignelse. Om han bara ville låta bli att rabbla upp det där hedniska latinet.” Men Daubeny fortsatte att mumla strofer ur Horatius, stundom ifrigt, stundom oroligt och efter» tänksamt —

«Quid Rhoetus — quid Rhoetus evulsisque truncis, Enceladus . . .

”Jag kan inte lära mig det här; jag blir bestämdt dummare för hvar dag, som går. Enceladus —” ”Om du håller af mig Johnny, så hvilar du dig i kväll”, bad fru Daubeny.ÄMen mämina, det år min plikt att kunna mina läxor, och du vill väl inte, att jag skall försumma den? Det är ju du, som lärt mig att vara ihärdig och göra allt så godt jag kan. Men jag skall inte läsa mer i kväll.” Och han lade hufvudet lydigt till rätta på kudden och somnade.

Han lefde ännu en vecka. På lördagen upphörde yrseln, och efterföljdes af det rediga tillstånd, som förebådar döden. Då bad han enträget att få se de kamrater, hvilkas namn så ofta gått öfver hans läppar — Power, Walter och Henderson, och gossarne, som dagligen gjort sig underrättade om hans befinnande, inträdde darrande och högtidligt stämda i sjukrummet. Dödens annalkande fylde dem med bäfvan, och de voro tröstlösa vid tanken på att så snart förlora en vän, som de hållit så mycket af.

”Jag har skickat efter er för att få säga farväl”, sade han med ett mildt leende. ”Ni får inte gråta och vara ledsna för min skull; jag är lyckligare än någonsin förr. Farväl Walter, det är för lång, lång tid, men dock icke för alltid. Farväl käre, gamle Flip — stygge pojke som gråter så, när jag är glad. Tänk ibland pä mig Flip, när jag är borta och på alla de samtal vi haft. Farväl Power, min bäste vän. Vi hade tänkt få bli konfirmerade tillsammans, men Gud bestämde annorlunda. O, ett så långt, långt farväl det är, för många, många år! Att tänka sig, att när ni gått ut härifrån skola vi aldrig återse hvarandra här i lifvet! Ack Flip, du narrar mig att gråta mot min vilja. Farväl, Gud välsigne er alla.”

Han lade handen på deras hufvud, då de böjde sig ner öfver honom, och ännu en gång hviskande ett sista ”farväl”, vände han ansiktet mot väggen, och stora tårar rullade utför hans kinder.

Ljudet af moderns snyftningar nådde hans öra.

”Äro vi allena nu, käraste mamma? Du stannarm

ju hos mig tills jag somnat? Jag år sä trött. Sjung för mig mamma.”

Hon började med låg, ljuf röst:

«Min Gud och far

Med goda dar

Du ofta glädt mig svaga.

O, skulle jag

Den onda dag

Ej ock till godo taga?

Ej ser jag här Hvad häst mig är Begären mig förvilla,

Men Herre du Det känner jn Och vill ditt barn ej illa.

Ty är jag nöjd och —»

Tårar kväfde hennes röst.

”Ack Johnny, jag kan ej uthärda att vi så snart måste skiljas åt.”

”Det är endast för en kort tid, mamma, endast för en kort tid. Nyss tyckte jag det var så långt, men nu förefaller det ej längre så. Ack mamma lilla, hur god och kärleksfull har du inte alltid varit mot mig. Till tack har du hela mitt hjärtas kärlek. God natt mamma, nu somnar jag snart.”

Hans armar sjönko ned från hennes hals, huf-vudet föll tillbaka, ljuset slocknade i hans milda ögon, och han sof.

Ja, han sof — den långa, ljufva sömn, som ej störs af några drömmar, den sömn efter hvilken man vaknar upp till evigt lif och lycksalighet i Guds åsyn. Ja, Daubeny sof.

Gud hjälpe dig förkrossade moder. Din gosses ögon skola aldrig mer le mot dig, hans närvaro aldrig mer förljufva ditt hem.

Under många timmar tills dagsljuset förbyttes i mörker, satt hon orörlig försjunken i den djupa sorg,som ej kan ge sig uttryck i ord och knappast medveten om hvad som försiggick omkring henne. Och ljudet af muntra skratt och glada gossröster trängde då och då dit upp, ehuru hon ej gaf akt därpå. Men hon var en gudfruktig kvinna, och knäböjande vid sängen tog hon sin döde gosses hand i sin och bad under strömmande tårar: ”0 Gud, lär mig förstå din vilja !"

Och i den stilla kvällen ringde,St. Winifreds kyrkklocka den högtidliga dödsringningen, och blandad med dess djupa klang hördes skolklockans klara, tunnare toner. Den hördes annars vanligtvis endast, då den skarpt och brådskande kallade gossarne till lektionerna. Hur olika ljöd den ej nu — hvarje ton dallrande, långdragen, som om den ville säga att för en åtminstone, som den varit van att mana till skyndsamhet, var brådska ej längre behöflig.

Och gossarne som sutto vid sitt kvällsarbete sprutto bäfvande till, när de båda klockorna förkunnade dem att deras skolkamrats själ hade flyktat från jorden, och att Gud kallat sin unge tjänare till sin sida.

"Hör du Henderson?" hviskade Walter, som satt närmast honom.

"Ja”, svarade Henderson med darrande röst, ”Daubeny är död.”

Under återstoden af kvällen sutto de två gossarne tysta och stilla, försjunkna i sorgsna och högtidliga tankar. Och under återstoden af kvällen ringde kyrkklockan och skolklockan långsamt tillsammans, förkunnande budskapet om Daubenys död.TJUGONDE KAPITLET.

Farväl.

Är dagen tröttsam, är dagen lång Det ringer dock slutligt till aftonsång.

Alla gossarne sågo mycket allvarliga ut, då de följande morgon trängdes i skolkyrkan, där konfirmationen försiggick. Det var vackert att se det ödmjuka och dock strålande uttryck hvarmed många af de unge konfirmanderna knäböjde vid altaret och med knäppta händer och böjdt hufvud afbidade välsignelsen.

Då den vänlige biskopen under loppet af sitt tal häntydde på Daubenys död, var det dödstyst i kapellet — den andlösa tystnad, som framalstras af förväntan och stark rörelse.

”En af de unge konfirmanderna finns ej här bland oss”, sade han. ”Han har gått bort, han skall aldrig deltaga i en jordisk nattvardsgång — han är kallad att deltaga i den stora nattvardsgången i himmeln. Jag hör med glädje, att han var väl beredd därpå, att han var känd bland eder för sin gudsfruktan, högsinta karaktär och sina rena seder, och att själfva hans död orsakades af hans brinnande håg att rätt förvalta de pund Gud förlänat honom. Ack, att

dö så ung och likväl så beredd att dö, är långt lyckligare än ett lif krönt af framgångar, men tillbragt i synd. Låt hans död väcka er eftertanke, men ej er sorg. Det är ett bevis på Guds stora barmhärtighet och godhet att han kallade bort den af edra skolkamrater, som redan börjat helga sitt lif åt honom och ej någon af dem, som ännu yfvas öfver sina synder. Låt därför den förlust som drabbat er ej bedröfva, men lända er till varning. Den blomstrande ungdomen vissnar och faller för dödens lie lika visstsom den tynande ålderdomen. Ack, mina unga vänner, varen redo — varen redo med omgjordade länder och olja på edra lampor, — varen redo att hörsamma eder Guds kallelse! Hvem vet för hvilken af oss härnäst eller hur snart dödsringningen skall ljuda. Varen därför redo, ty ni veten ej hvad dag och stund rösten skall kalla er."

Förlusten af en gammal kamrat, som alla högaktade och många höllo af, skolminnena, samvetets röst, allt detta gaf ökad kraft och betydelse åt biskopens enkla ord, och många gräto i tysthet, medan tårarne strömmade likt sommarregn utför Walters, Powers och Hendersons kinder.

Följande tisdag fingo våra gossar se sin döde vän. Det var första gången de sågo ett lik, och då Walter blickade ned på Daubenys af döden förskönade anlete och vidrörde hans kalla kind, öfverväldi-gades han af den högtidliga bäfvan, hvaraf man gripes i dödens närhet.

"Gud har tagit honom till sig", sade fru Dau-beny, som såg gossarnes rörelse. "Han har lämnat ett minne till hvar och en af sina goda vänner, och jag vet att ni skola sätta värde därpå för hans skull, och de åtföljas af hans mors tacksägelser för all er vänlighet mot honom."

Åt hvar och en af dem hade han utvalt någon af sina mest omtyckta tillhörigheter. Åt Power sitt skrifschatull, åt Henderson sitt mikroskop, åt Kenrick ett litet pennfodral af guld och åt Walter en skatt på hvilken han själf satt högt värde, en praktfullt inbunden bibel, hvars många förstrykningar visade att den var flitigt läst.

Följande dag skedde begrafningen, som endast bevistades af hans klasskamrater och bästa vänner. De stodo uppstälda i två led utanför dörren till villan, medan likvagnen höll där utanför. I samma ögonblick strömmade de andra gossarne ur skolan, ty lektionerna voro slutade. Alla sågo strax likvag-nen hvars plymer svajade för vinden och den dubbla raden sörjande och liksom af en tyst öfverenskom-melse tvärstannade hvar och en, lärare såväl som lärjunge tills alla voro samlade.

Under tiden bars kistan ner och lyftes upp på vagnen, som långsamt satte sig i gång. Och på detta sätt lämnade Daubeny för sista gången St. Winifred genom den normandiska inkörsporten, och till dess han färdats genom den, stodo gossarne kvar på sina platser, stilla och orörliga som bildstoder.

Han begrafdes på kyrkogården i skuggan af det gamla ståtliga templet. Det var en vacker plats under lummiga träd, och de lade honom där, och lifvet återtog snart sitt vanliga kretslopp. Ack, hur vemodig är ej denna tanke, men böra vi väl knota mot den barmhärtiga försyn, som fogar det så, att äfven den bäste bland oss endast kvarlämnar ett minne, hvilket förflyktigar lika snart, som ringen efter den sten man kastar i vattnet?

Fru Daubeny lämnade St. Winifred samma afton. Hennes vagn på hvilken sonens kappsäckar voro uppstaplade gjorde ett underligt intryck på alla som sågo den. Hvilken-skulle hädanefter använda hans sällträ eller skidor?

Power och Walter togo vördnadsfullt afsked af henne, då hon stod i begrepp att sätta sig upp, och i sista ögonblicket kom Henderson utrusande med någonting, som han utan att säga ett ord satte i vagnen. Det var en fågelbur med en liten fågel, som varit häns och Daubenys särskilda favorit.TJUGUFÖRSTA KAPIELET.

Kenricks hem.

Det var sista kvällen, och alla gossarne voro samlade i skolsalen för att höra utgången af examen. Lärarne sutto grupperade kring doktor Lane, som satt på en upphöjd plats midt i rummet. Han började med lägsta klassen och sista gossen i hvarje klass, så att intresset därigenom så småningom stegrades. Det första namn som intresserar oss var Edens, och både Walter och Power voro ifriga att höra hvilken plats han skulle få i sin klass. Power hade hjälpt honom så mycket, att de väntade att han skulle få flytta upp, men det var lika mycket till hans egen förundran, som deras belåtenhet, som de hörde hans namn uppläsas såsom det fjärde i ordningen ofvanifrån.

Jones och Harpour sutto såsom man kan förstå lägst, hvar och en i sin klass.

Slutligen kom rektorn till Walters klass. Näst nederst flyttades Howard Tracy, som med öfverläg-sen likgiltighet fann sig i sitt öde. Anthony och Franklin sutto ej långt från honom. Henderson väntade att komma ungefär den tionde i ordningen, men tionde namnet lästes, det nionde och åttonde följde, och ännu blef han ej nämnd. Hans hjärta klappade våldsamt, och han började nästan frukta det var något misstag, men doktor Lane läste lugnt vidare:

”Sjunde, Gray;

”Sjätte, Macworth;

”Femte, Whalley;

”Fjärde, Henderson”;

och Walter hade knappt hunnit uttrycka sin belåtenhet genom att klappa honom i ryggen, förrän doktor Lane fortsatte:”Tredje, Manners;

”Andra, Carlton;

”Första”, rektorn lade alltid särskild tonvikt på detta ord, och därpå följde namnet, långsamt och tydligt:

”Första, Ev son”

Hvarvid det var Hendersons tur att bulta vännen i ryggen, något som han med stort eftertryck gjorde, och icke nöjd därmed, började han sedan i sin förtjusning att applådera; de öfriga gossarne följde raskt exemplet, och innan rektorn hann befalla tystnad — ty dylika demonstrationer inne i skolsalen voro alldeles ej tillåtna — var Walter föremål för en stormande hyllning. Ty alltsedan dagen på Appenfell var Walter skolans favorit, och kamraterna voro angelägna att visa honom det.

Doktor Lanes stränga ”T}rst i salen”, återstälde hastigt ordningen, och han fortsatte läsningen. Ken-rick blef primus i sin klass, liksom Power i sin, ehuru han var den yngste där. Då Somers nämndes såsom skolans primus bröto gossarne åter omot-ståndligt ordningsreglorna, men för skolans primus kunde väl ett undantag få göras, och rektorn smålog blott, då han hörde de dånande handklappningarna, hvilka röjde, att Somers var omtyckt och vär-t derad trots sitt kalla, tillbakadragna sätt.

”Hurra för de Sällskapliga Domherrarne!” skrek Henderson, då gossarne störtade ut ur rummet. ”Kors, så bra det har gått för oss alla! Och att tänka sig, att jag sitter den fjärde i ordningen! Jag är ju en riktig öfverdängare, utan att någonsin ha vetat om det! Akta dig du, monsieur Walter, eller jag gör dig dina lagrar stridig!”

”Välkommen”, sade Walter, ”men kom nu och hjälp mig att packa ner dem i kofferten! Och sedan bär det af hem! Hurra!”

Och han började sjunga den utomordentligt vackra sången:«Domum, domum, dulce domum,

Dulce, dulce, dulce domum»; i hvilken Power och Henderson af alla krafter instämde, medan Kenrick tyst hörde på.

Dagen därpå skingrades gossarne i olika riktningar. Det behöfver knappt sägas, att Walter njöt af julferierna i hemmet. Power tillbragte fjorton dagar hos honom, och gjorde sig allmänt omtyckt. Glad, munter och utan tanke på sig själf eröfrade han allas hjärtan, och det var med ömsesidig saknad han och familjen Evson skildes åt.

Innan Power kom till Semlyn hade Walter med sin fars tillåtelse skrifvit och bjudit Kenrick att komma dit på samma gång. Här följer svaret på hans bref.

”Käre Walter!

”Jag kan ej beskrifva hur frestande ditt bref var för mig. Jag hade så rysligt gerna velat få hälsa på dig. Att få vara tillsammans med dig och Power på ett sådant ställe som Semlyn. — Åh, Walter, jag är nästan afundsjuk, när jag

tänker på er. Men jag kan ej få komma, och jag skall uppriktigt säga dig orsaken. Jag har inte råd, eller rättare sagdt, min mor har ej råd att kosta på mig utgifterna för resan. Jag betraktar dig Walter som min bäste vän i skolan och därför är det så godt, att jag med ens säger dig, att vi äro mycket, mycket fattiga. — Lycklig du, som inte vet hvad det vill säga.

”Du tycker nog att namnet på den här byn Fuzby-le-Mud låter lustigt. Ger det inte aning om någonting, som är alldeles förtjusande? Jag försäkrar dig, att namnet passar alldeles förträffligt för stället. Jag afskyr det! Du frågar kanske hvarför vi i så fall bo här. Helt enkelt därför att vi måste. Någon människovänlig släkting har skänkt oss den stuga vi bo i, och sålunda slippa vi betala någon hyra.”Men om du vore här, tror jag, att jag likväl skulle vara lycklig. Jag vågar knappt bjuda dig. För det första kunna vi inte göra en fjärdedel så bekvämt och trefligt, som du har i ditt hem, och för det andra ha vi inga nöjen att bjuda på, så att du kanske skulle komma tillbaka till St. Winifred i samma miserabla humör, som jag själf brukar göra. Därför bjuder jag dig inte, men om du likväl vill komma, skulle ingen vara gladare än din tillgifne vän

Harry Kenrick.”

Som Fuzby ej låg mycket ur vägen på återresan till St. Winifred, fick Walter tillstånd att göra Ken-rick ett par dagars besök, innan skolan började. Mot slutet af ferierna reste Walter efter ett gladt och ömt afsked från hemmet till Fuzby, ett besök, som medförde många ledsamma följder, och på hvilket han aldrig utan ledsnad kunde tänka tillbaka.

Bantåget ilade fram genom ett landskap, som blef allt fulare och plattare för hvarje mil. Ingenting annat än sanka hedar, kärr och dyiga vattenpölar hvarhelst ögat såg.

Yid den lilla stationen Fuzby-le-Mud mottogs Walter af Kenrick, som hälsade honom med en hjärtlig handtryckning.

”Välkommen käre Walter, jag kan knappt tro, att du verkligen är här. Jag borde nästan ångra, att jag narrat dig hit, men jag hade så tråkigt.”

”Åh, vi skola nog få trefligt tillsammans. Finns det någon karl, som kan bära min kappsäck ner till byn?”

”Nej, men här ha vi en — ja, det är väl bäst att med ens kalla den en kärra. Jag fick låna den af pastorn, som kallar den ponyvagnen, men det är i alla fall bara en kärra, helt rätt och slätt. Jag hoppas du inte skäms för att åka i den.”

”Nej, jag skulle tro det”, svarade Walter muntert och klättrade upp i det lilla lustiga åkdonet.”Det är inte så långt att åka”, förklarade Ken-rick, ”och jag tror inte du känner någon här på trakten, så det gör inte så mycket.”

”Så du pratar Ken; som om jag skulle bry mig om sådant skräp.”

Walter hade i själfva verket icke egnat en tanke åt saken, om inte Kenrick själf talat så mycket därom och förefallit så generad öfver att behöfva åka i en sådan vagn.

”Skall jag köra?” frågade Walter.

”Köra? Man kan just inte kalla det så en gång, ty ponyn är blind som en stock och går bara steg för steg. Tänk bara om den aristokratiske Power eller någon annan af kamraterna såge oss nu! Det skulle förse Henderson med ämne till skämt för åtminstone sex veckor”, sade Kenrick och gaf den gamla hästen ett lätt slag med piskan.

Hvarken han eller Walter visste, att en af deras skolkamrater föraktligt betraktat deras ekipage. Jones hade rest med samma tåg som Walter, ehuru i en annan vagn och efter att länge ha stirrat på det tarfliga åkdonet, kastade han sig gäspande tillbaka mot soffdynorna förtjust öfver att kunna få ge kamraterna en satirisk beskrifning på Kenricks häst och vagn. Småaktig elakhet var ett utmärkande karaktärsdrag hos Jones.

”Det där är Fuzby”, sade Kenrick kort, pekande på några kringströdda hus, i hvilka här och hvar ljus började glimta, ”och jag önskar, att det låge nersänkt på hafvets djup.”

Hans ovänliga önskan var delvis förklarlig. En enda gata — smutsig på vintern, dammig på sommaren — ledde genom byn, som var omgifven af den sanka heden, på hvilken med nätt nöd en blomma kunde växa. Luften var rå och fuktig, och det enda som var bra, var lerjorden.

Kenricks far, som varit pastor där, hade föreställt sig att allt detta kunde uthärdas, om man varutrustad med en fast vilja och stark pliktkänsla. Han gifte sig därför och förde sin unga och vackra brud till den lilla bostad han fått till skänks, för att lefva och verka där tills någon bättre anställning erbjöd sig. Det hade ej varit så omöjligt att förlika sig med alla yttre svårigheter, men han hade beräknat att det skulle vara lätt att komma öfverens med invånarne i Fuzby, och häri låg det stora misstaget.

Kyrkoherden i Fuzby, hvars pastorat bestod af flera socknar, var bosatt på annat håll och infann sig endast emellanåt för att mottaga den hyllning, som hans hjord aldrig vägrade den rike och mäktige. Hans komminister, hvars inkomster voro små, behandlades ingalunda med samma vördnad, utan hela församlingen tycktes i stället anse det vara sin rätt att beskydda honom, blandå sig i hans affärer och bereda honom förargelse.

Det fanns i Fuzby en landtpatron, rik, grötmyn-dig och obildad. Han var emellertid den rikaste mannen i socknen och van att i allt få sin vilja fram, och bland andra försök att efterhärma de förnämas dumma påhitt, hade han befallt kyrkvaktaren att ej sluta klockringningen på söndagsmorgonen, förrän han och hans familj intagit sina platser i kyrkan, äfven om tiden för gudstjänstens början därigenom öfverskreds.

Några söndagar efter pastor Kenricks ankomst ringde alltså klockan åtta minuter längre än den skulle, och på pastorns förfrågan om orsaken, svarades det, att herr Hugginson ännu ej anländt.

”Jag vill ej att församlingen skall nödgas vänta, vare sig på herr Hugginson eller någon annan”, sade pastorn.

”Ja men pastorn, gudstjensten har aldrig under dessa tio år börjat förrän patron kommit.7’

. ”Ju förr herr Hugginson får klart för sig, att tiden för gudstjänsten ej ändras för hans bekväm-lighet, dess bättre är det. Säg till att ringningen strax upphör.”

Men kyrkvaktaren brydde sig ej om denna tillsägelse utan ehuru pastorn gick fram för altaret fortsatte han helt gladeligt att ringa tills hela familjen Hugginson kom inseglande när psalmen speltes upp, ursinnig öfver denna i deras tycke oerhörda hänsynslöshet mot deras värda personer.

Följande dag afskedade pastor Kenrick kyrkvaktaren och mottog ett besök af herr Hugginson, som utgöt all sin ilska öfver honom och hotade att kräfva blodig hämd.

Hela församlingen stälde sig på den myndige patronens sida, och det dröjde ej länge innan det skvallrande och skandalhungriga lilla samhället gjorde lifvet till en verklig börda för den rättrådige unge pastorn.

För att förbigå alla öfriga smärre förargligheter, vill jag endast nämna, att det slutligen upptäcktes en alldeles tillfällig brist i en af de kassor, som stod under pastor Kenricks förvaltning. Herr Hugginson begagnade sig utan uppskof af det efterlängtade tillfället; han gjorde en rundresa genom socknen och öfvertalade med lätthet en stor del af sina anhängare att med sina namnunderskrifter intyga uppgiften om pastorns orättrådighet. Denna skrift insändes till biskopen, och dess innehåll blef snart kändt bland ortens presterskap.

Vid nästa prestmöte mottogs pastor Kenrick med köld och illa doldt förakt. Tvingad att till själf-försvar mot patronen tillkalla lagens bistånd, fann han sig inom kort invecklad i en dyrbar rättegång. Han vann målet, men juryn som ansåg att Huggin-sons åtgörande ej saknat berättigande, dömde hvarje part att själf bestrida sina omkostnader, hvilket hade till följd, icke blott att pastorns små besparingar ströko med, utan att han också måste skuldsätta sig.

Han dukade under för den grymma känsla af förtryck och orättvisa, som tyngde honom ochaf medvetandet att han trots den vunna processen betraktades med misstankar.

Han tynade bort och dog, och Fuzby församling bekostade hans grafplats och hycklade en sorg som den ej kände öfver den ädle mannens för tidiga bortgång.

Detta hände när lille Kenrick var åtta år, och han mindes ännu hur hans far under sin tärande sjukdom ofta tog honom upp i sitt knä och betrak* tade honom med en lång, hopplöst sorgsen blick, som skar gossen i hjärtat.

Allt sedan dess hade Kenrick visat öppet trots och förakt för Fuzbys invånare, öfvertygad om att deras elakhet krossat hans älskade faders hjärta, och i strid mot sin moders önskningar nedlät han sig ej att visa dem ens vanlig höfiighet. Icke under att

han hatade Fuzby och var olycklig i sitt hem.

Och dock var ingen mer skapad att lyckliggöra

ett hem än just hans vackra, älskliga mor. Men i

Fuzby, där Hugginson angaf tonen, möttes alla, hvilka voro fattiga som hon, endast af förolämpande köld eller ännu mer förolämpande nedlåtenhet. Till att börja med smärtade detta henne djupt, men under sitt sjuåriga enkestånd hade hon lärt sig att höja sig öfver själfva möjligheten att förödmjukas af småsinne och lågsinnad elakhet.

Det enda, som band henne vid jorden var hennes faderlöse son — hennes hopp och stolthet. Men ehuru Harry höll innerligt af sin mor, visade han sig ofta kall och egensinnig mot henne. Han afskydde Fuzby, dess invånare och deras egen fattigdom så mycket, att han aldrig ens i sällskap med modern kunde känna sig lycklig i hemmet. I skolan var han glad, liflig och öppenhjärtig; hemma slöt han sig liksom inom ett skal af köld och förbehållsamhet, och hans kärleksfulla mor led i tysthet djupt af att ej kunna göra sin gosse lycklig och att han visade sig likgiltig till och med mot henne. Hon grät i ensamheten öfver att hennes egen son ej höllaf henne — detta var dock icke sannt — och tyckte att detta var sista droppen i den bittra kalk det behagat Gud att räcka henne.

Gossarne körde fram till den lilla byggningen, som stod midt i en trädgård, men som denna var liten och mager och för öfrigt omgifven af granngår-darne, erbjöd den ingen trefnad.

Fru Kenricks behagliga röst hälsade dem välkomna.

”Käre Harry, det gläder mig, att du har din vän med dig.”

Harry var så upptagen af tanken på hvad in tryck det lilla tarfliga huset måste göra på kamraten, att han ej hörde moderns ord utan sade till Walter:

”Ja, här ser du nu vår stuga. Yi ha bara en jungfru, så att jag skall bära upp din kappsäck. Jag får göra nästan allting själf, så när som på att borsta skorna.”

Fru Kenricks ögon fylldes med tårar vid de bittra orden, men hon återvann hastigt sin självfbe-härskning och hälsade på Walter, som bugade sig så vördnadsfullt och med ett så vänligt leende att han strax vann hennes hjärta.

”Harry har ännu ej lärt sig, att man ej behöf-ver blygas öfver fattigdomen”, sade hon skämtande. ”Jag är förvissad om att Walter — förlåt, att jag använder den benämning som min gosse gjort mig så förtrogen med — ej bryr sig om att det är litet obekvämt här.77

”Nej, för all del”, svarade Walter, ”jag är mycket glad öfver att ha fått komma hit.”

”Jag skulle önska mamma, att du vore snäll och inte slungade vår fattigdom så där i ansiktet på alla människor”, utbrast Kenrick förargad, innan Walter knappt hunnit gå ut ur rummet.

”Ack Harry, Harry, du tycks glömma att du talar till din mor”, svarade hon sorgset. ”Var det för öfrigt jag, som först nämnde vår fattigdom? AckHarry, när skall du lära dig att vara nöjd med hvad Gud sänder? Tro mig, vännen min, vi kunna vara lika lyckliga i vår fattigdom, som om vi vore rika, endast vi ville inse att äfven den för välsignelse med sig.”

Gossen svängde sig otåligt om på klacken och sprang upp till sin vän, medan hans mor med en tyst suck satte sig ned till sitt arbete.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Misstankar.

Walter kunde ej undgå att höra en del af detta samtal, och det förundrade och smärtade honom att Kenrick, som han trodde vara en så präktig gosse, skulle visa sin sämsta sida i hemmet och tala så ovänligt till den som han var skyldig den djupaste tillgifvenhet och vördnad. Allt hvad han själf kunde göra var att visa fru Kenrick så mycken uppmärksamhet som möjligt. Då han så försiktigt och grann-laga han kunde, häntydde till Kenrick att dennes sätt mot modern ej var tillräckligt vänligt, rodnade gossen och såg förargad ut, men svarade blott:

”Det är lätt för dig att prata, du som inte bor i Fuzby.”

”Ja, men jag har haft mycket nöje af mitt besök här, käre Ken ; du kan inte tro hur mycket jag håller af din mor.”

”Tack för det Walter. Men hvad skulle du säga om att ständigt bo på ett sådant här ställe?” ”Jag skulle göra mitt bästa för att vara lycklig.”

”Lychlig?” upprepade Kenrick, och i det hanvände sig bort mumlade han något om att göra en silkesbörs af ett svinöra. En stund därefter berättade han för Walter hvad vi redan veta om pastor Kenrick.

När de tre dagarne förgått, återvände gossarne till St. Winifred. De åkte till stationen i den så kallade ponyvagnen och åtföljdes mot Kenricks vilja, af hans mor. Hon lyckades beherska sin rörelse vid afskedet, ty hon såg att gossarne voro muntra och glada, och vid tanken på att sonens glädje var helt naturlig, ty han reste till sitt andra hem där han hade goda vänner och kamrater och lifvet låg ljust och löftesrikt framför honom, försökte hon ej vara ledsen öfver att han skildes med så lätt hjärta från henne. Men när hon återvände till sitt ödsliga hem, kunde hon ej längre hålla tårarna tillbaka, och under tiden blef sonen allt muntrare ju närmare han kom St. Winifred.

De voro bland de sist anlända, och Henderson och Power stodo vid grinden för att mottaga dem och de andra gossarne, däribland Eden och Bliss, som åkte i samma vagn från stationen.

”Nej, hvad ser jag!” ropade Henderson ochknäppte med låtsad hänryckning ihop händerna. ”Det är ju självfve den oförgätlige Bliss!”

”Vänta du Flip, så skall du få”, sade Bliss, som vanligt, ehuru i mer godmodig ton.

”Jag vill påminna mig att jag hört den där anmärkningen förr”, sade Henderson leende. ”God dag Walter, hur står det till med dig, min gubbe? Jag hoppas du befinner dig i högönsklig välmåga och har hjärnkontoret i vederbörlig ordning med skrufvar och allt?”

”Ja, bättre än du, Flip”, svarade Walter skrattande. ”Du tycks vara galnare än någonsin.”

”Ja, det är han”, instämde Power, ”det har inte

varit någon rätsida på honom, sedan han kom hit.

Men du bör i alla fall känna dig tacksam, ty hanoch jag ha styrt om, att du får dricka kaffe inne i mitt rum. Kom nu; Familjär tar hand om dina saker.”

”Ja, och jag tar det här lilla kräket med mig”, sade Henderson och lade handen på Edens axel.

”Det var just hvad jag själf tänkt göra”, sade Power och skakade hand med den lille gossen. ”Har du haft trefligt under ferierna?”

”Inte värst”, svarade Eden.

”Du ser inte så glad ut, som jag skulle vilja”, sade Power. ”Men bry dig inte om hvad som varit; du får nog trefligt här i stället.”

”Ja, det vet jag. Walter, du bor väl kvar i samma sofrum som jag? Hvad skall jag annars ta mig till?”

”Ja, hur är det med den saken, Flip?” frågade Walter. ”Du sade någonting om att du tänkte försöka ställa så till att några af oss komme i samma rum. Så lifvadt det vore. Jag vill gerna fortfarande ha dig till rumkamrat Eden,

men jag kan inte fördraga Harpour och hans anhang.”

”Jag har delvis lyckats och delvis misslyckats”, svarade Henderson. ”Du och pysen där komma fortfarande att bo kvar med de andra i nummer 10, men som det fanns en ledig säng där, lagade jag så, att jag flyttades dit.”

”Hurra!” ropade Walter och Eden på en gång. ”Det var utmärkt.”

”Låt mig tänka efter”, sade Walter. ”Där ha vi Jones och Harpour — båda två ena riktiga nöt —, och så ha vi Cradock, — han är mindre svår att ha att göra med —, och så Anthony och Franklin, som äro mycket trefligare nu än förr. Jag tycker till och med riktigt bra om gamle Franklin, och när då till på köpet du och Eden också bo i samma rum, så behöfver man inte vara rädd att få otref-ligt.”

De första dagarna förflöto ytterst angenämt.Lärarne komtno vänligt gossarne till mötes, och dessa, som ännu hade hemmets'milda inflytande i färskt minne, voro till att börja med mycket ordentliga och hyggliga.

Alla våra gossar fingo flytta upp, och Walter hade nu sin vän Percival till lärare. Kenrick.satt i nedre femte, och Power hade trots sin ungdom kommit upp i öfre femte, således endast en klass under de så kallade monitörerna.

Första söndagen i terminen var ovanligt vacker, och enligt deras vana, spridde sig gossarne i olika grupper kring St. Winifreds planteringar. Deras favorittillhåll var en stor äng bakom skolan, skuggad af präktiga träd och på ett par sidor kringfluten af floden, som här gjorde en stor krökning. Här kunde man under de vackra söndagseftermiddagarne vara nästan viss om att träffa flertalet af gossarne, promenerande två eller tre arm i arm eller sittande nere vid floden eller liggande utsträckta på gräset.

Det var en vacker tillflyktsort, denna äng, men Walter föredrog i allmänhet sin älskade hafsstrand, och denna eftermiddag satt han där i sällskap med Power, medan Eden ett litet stycke därifrån läste öfver sin bibelläxa.

Gossarnes samtal rörde sig nästan uteslutande kring ferierna.

”Hvad tyckte du om besöket hos Kenrick?” frågade Power.

”Jo mycket, af flera orsaker. Fru Kenrick är den älskligaste lilla fru man någonsin kan få se.”

”Men Ken talar alltid så illa om Fuzby?”

”Ja, själfva stället är inte vidare tilltalande, men han gör värre af det än det är. Han har riktigt föresatt sig att afsky det.”

”Hur så?”

”Åh, jag vet inte så noga. Hans far var komminister där, och de behandlade honom visst illa.”I4å

Och Walter berättade honom hvad Kenrick själf sagt honom därom.

Då han slutat, märkte han att Eden slagit igen boken och med spänd uppmärksamhet satt och hörde på.

”Hallå Arty”, ropade Walter, ”det var inte precis meningen att du skulle höra det här.”

”Inte? Det var ledsamt. Jag trodde inte, att ni berättade hemligheter för hvarandra eftersom ni inte talade lägre än vanligt.”

”Man måste tala högt för att inte bli öfverrö-stad af vågskvalpet. Men sak samma, jag tror inte det är någon hemlighet. Ken bad mig aldrig tiga därmed, men det är i alla händelser bäst, att du inte nämner om det för någon, ty det är ju en sak, som inte angår någon.”

”Ja, jag förstår”, sade Eden. ”Jaså, det är inte bara jag som har ledsamt hemma”, tilläde han med lägre röst.

”Hvad nu, är inte ditt hem lyckligt, Arty?” frågade Power.

Eden skakade på hufvudet.

”Jo förr, men under ferierna gifte mamma om sig med en öfverste Braemer, som jag inte han tåla”

Orden uttalades med så stort eftertryck, att man ej behöfde tvifla på, att hans ovilja var berättigad, men Power

sade endast:

”Tyst Arty, du måste bjuda till att tycka om honom. Kan du din läxa?”

”Ja.”

”Låt oss då taga en promenad, innan det ringer.”

Under tiden utspelades en helt annan scen uppe på Croft, som den ofvan beskrifna ängen kallades.

Jones och en af hans anhängare, som hette Mack-worth promenerade fram och tillbaka i allén, medan Kenrick och Whalley, en af Kenricks goda vänner,gingo i motsatt riktning i samma allé, så att de fyra gossarne möttes ungefär hvar femte minut. Första gången de möttes, kunde Kenrick ej låta bli att se att Jones och Mackworth knuffade hvarandra i sidan och mätte honom från hufvud till fot med en ytterst föraktlig blick. Detta förvånade honom, fastän han var ovän med dem båda. Kenrick hade icke glömt hur Jones retat och plågat honom, när han först kom till skolan. Nu hade han flyttat upp i en klass, där han visste att Jones ej skulle våga antasta honom, ty denne angrep aldrig andra än dem, som voro underlägsna honom själf i storlek och styrka.

Mackworth var en tämligen begåfvad gosse, skröt med att han var syssling till en baron, studerade Adelskalendern, klädde sig lika oklanderligt som själfve Tracy, och gaf sig alltid sken af att vara utstuderadt artig. Han hade varit mycket utomlands, och på grund af hans benägenhet att efterapa de förnäma, kallade gossarne honom Fransk fernissa. Men Mackworth var farlig att ha till ovän, ty det fanns ingen i hela skolan, som egde en så hvass tunga som han, och det var ingenting, som beredde honom större nöje än att såra kamraterna med sina bitande anmärkningar.

Då Kenrick först kom till skolan voro hans kläder, som tillverkats i Fuzby icke allenast betydligt nötta utan äfven af temligen gammalmodigt snitt.

De första ord Mackworth ställde till Kenrick voro alltså:

”Hör på du nykomling, hvad är det för en välvillig gosse, som skänkt dig sina aflagda kläder? Törs jag fråga, om din jacka också skall användas till spegel? Är det brukligt i er landsända, att byxorna inte räcka längre än till knäna?”

Det låg en så hånande elakhet i dessa frågor, att Kenrick aldrig sedan kunde se Mackworth utan att påminna sig den blygsel och förtviflan han då kännt. För första gången borta från hemmet, tillytterlighet känslig för gäckeri blef Kenrick alltför djupt sårad af dessa ord att ens kunna känna sig ond. Han hängde hufvudet och smög sig undan, och innan modern på hans enträgna böner, med mycken försakelse för egen del lyckats förskaffa honom nya kläder, vågade han knappt se upp. Så småningom återvann han sitt goda lynne, men från den dagen bevärdigade han ej Mackworth med ett enda ord.

De två gossarnes oförskämdt utmanande blickar förvånade honom därför, och när de härnäst möttes, såg han dem högdraget och föraktligt i ansiktet. Ögonblicket därefter hörde han dem brista i skratt och börja en högljudd konversation.

”Det var det eländigaste åkdon man kunde se”, hörde han Jones säga, ”ingenting mer eller mindre än en kärra och dragen af en blind hästkrake ...”

Afståndet dem emellan var nu så stort, att han endast hörde Jones fnittra åt en anmärkning af Mackworth om att ”falköga” — Mackworths binamn på Kenrick — drogs af ett blindstyre.

”Så förskräckligt plumpa de där gossarne äro”, anmärkte Whalley. ”Hvad mena de egentligen?”

”Hundar!” utbrast Kenrick ursinnig och stampade i marken.

”Om de försöka reta dig, så låt dem inte triumfera öfver att de lyckats”, sade Whalley, som var en undfallande och allmänt omtyckt gosse. ”Det är ju bara Fernissan och Hvita fjädern, och vi veta allesammans hvad de gå för.”

”Hundar”, upprepade Kenrick; ”jag skulle vilja sparka dem.”

”Bry dig inte om dem Ken, utan låt oss gå ner till floden.”

”Nej Whalley; jag är viss om, att de vilja förolämpa mig, och jag vill ha reda på hvad anledningen kan vara.7’

Detta erbjöd ingen svårighet, ty‘gossarne kommonu åter närmare, och Jones talade afsiktligt med höjd röst:

”Jag har aldrig kunnat med den där lymmeln; han ser alltid så morsk ut.”

”Ja. Tänk bara att möta sina vänner med en gammal mjölkkärra! Ha ha ha, så är det, när man vill vara gentil!”

”Det är oförskämdt af en sådan där simpel gosse, att. . .” här gingo några ord förlorade för Kenrick, ty Jones sänkte rösten i detsamma de gingo förbi, men endast alltför tydligt uppfångade han orden ”fader” och ”ohederlig prest” — det öfriga var ej svårt att själf fylla i.

Ett ögonblick stod han som förstenad med gnistrade ögon och askgrått ansikte. I det nästa rusade han på Jones, grep honom med båda händer i rockkragen, kastade honom handslöst till marken och sparkade hans hatt ner i floden.

”Hvad tusan menar du med det där?” frågade Jones och kraflade sig upp. ”Jag skall minsann ge dig den grundligaste kringklappning du någonsin fått — du må vara femte klassist eller inte.”

”Det blir inte något af med det”, sade Whalley, som var fullt ut lika lång som Jones och mycket förtjust i Kenrick.

”Blir det inte af, att han skall få betaldt för att han slog omkull mig och sparkade hatten i vattnet?”

”Nej”, svarade Whalley mycket lugnt. ”Jag vet inte hvad ni talade om, men det syntes tydligt och klart, att det var er afsikt att förolämpa honom.” ”Hvad står på? Hvad är det fråga om?” frågade flera gossar och skockade sig kring dem.

”Åh, det är bara ett plebejiskt utbrott af raseri hos vår väluppfostrade vän”, svarade Mackworth föraktligt pekande på Kenrick, som ännu ej lyckats behärska sig.

”Men hvarför då?”

Läsning för gossar.

7”Ja, det vete fåglarne — för just ingenting/ ”Du ljuger”, inföll Kenrick föraktligt. ”Du vet, att du narrats och gjort allt hvad du kunnat för att förolämpa mig.”

”Förolämpa?” upprepade Mackworth med sin blidaste röst. ”Så vidt jag kan påminna mig talade vi om en ohederlig prest. Du är väl ingen sådan, skulle jag tro?”

”Det är bäst ni akta er!” sade Kenrick med undertryckt raseri.

”Akta oss? För hvad då? Vi ha inte bedt dig höra på hvad vi talade om; lyssnare få aldrig —77 ”Prat”, afbröt Whalley, ”du vet mycket väl, att ni talade så högt ni kunde och att vi inte kunde undgå att höra er.”

”Än se’n då? Få vi inte tala så högt vi behaga? Jag försäkrar er på mitt hedersord”, tilläde han vänd till de andra, ”att vi inte så mycket som nämnde Kenricks namn. Vi talade bara om en viss ohederlig prest som åkte i en mjölkkärra, då Kenrick rusade som en vildkatt på Jones. Om han har sådan motvilja för att höra oss tala om sådant där otref-ligt folk, så ska’ vi visst inte göra det”, sade Mackworth med giftig artighet.

”Fransk fernissa”, utbrast Whalley med ärligt förakt, uppretad mot sin vilja, fastän han ej kände orsaken till Kenricks vrede. ”Det förvånar mig, att Kenrick nedlåter sig att fästa afseende vid hvad sådana som du och Jones säga. Kom nu, Ken, du vet hvad vi alla tänka om de där två”, och han nästan släpade Kenrick med sig, under det att Jones och Mackworth, som voro medvetna om att alla de andra gossarne ansett deras uppförande föraktligt, ifall de kännt hela sammanhanget, med nästan misstänkt brådska skyndade åt annat håll.

Men när Whalley blifvit ensam med Kenrick och frågade hvarför han ”blef så ursinnig?” svarade gossen ej utan

gömde ansiktet i händerna. Han vari sanning djupt upprörd och olyckligare* än någonsin förr. Tanken på att faderns sorgliga historia, antagligen förvänd och vanstäld skulle cirkulera bland skolkamraterna, gjorde honom alldeles utom sig. Han visste mer än väl, att de andra gossarne voro allt för grannlaga att ens vilja häntyda därpå, men att alla skulle ha reda på den skam och vanära, som en orättvis misstanke för en kort tid kastat öfver hans fars namn, var nästan mer än han kunde bära.

Men hur var det möjligt att de fått kännedom därom? Kenrick kunde endast räkna ut det på ett sätt. Han tänkte öfver hvad Jones sagt. ”En kärra och en blind hästkrake — aha, jag förstår, det är endast en, som kunnat berätta honom detta. Såå, Walter Evson, du roar dig och Jones med att göra narr af vår fattigdom och förlöjliga vårt hem. Jag tviflar inte på, att ni fått er ett godt skratt uppe på ert sofrum.”

Kenrick visste ej att Jones sett dem från kupéfönstret och att han under ett besök hos en släktinge, som ej bodde långt från Fuzby, hört detaljerna af pastor Kenricks sorgliga öde. Han tog för af-gjordt, att det var Walter som förrådt honom. ”Det är alldeles klart, att det är så”, tänkte han, ”men jag skulle ändå inte ha trott det om honom”, och han brast i häftig gråt.

Ehuru Kenrick knappt velat erkänna det för sig själf, var han redan förut afvogt stämd mot sin vän. Hans ömtåliga stolthet hade fått en knuff, då Walter, ehuru det skett så försiktigt och vänligt som möjligt, visat sitt ogillande af kamratens ovänliga sätt mot modern. Kenrick sade för tillfället ingenting, men kände sig dock sårad och uppretad, och därtill kom, att han i sin afundsjuka trodde, att Walter numera höll mer af Henderson och Power än af honom, och därjämte intagit hans gamla plats i deras hjärtan. Detta förargade honom, ty han varicke den, som nöjde sig med att vara den andra i ordningen. Han kunde ej skaffa sig en bättre vän än den rättänkande Whalley, men genom att så tydligt visa honom företräde, hade han hoppats att göra Walter afundsjuk och låta honom förstå att hans sällskap ej var oersättligt. Walter var dock en allt för öppen och uppriktig natur att förstå dylika lumpna motiv och var ej afundsjuk ett enda ögonblick.

”Tänk inte längre på det där”, sade Whalley vänligt, ”hvad behöfver du bry dig om hvad sådana som Fernissan och Hvita fjädern säga? Det skulle inte bekomma mig så mycket som så”, och han knäppte med fingrarna.

”Det är inte det, Whalley, det är inte det”, sade Kenrick och torkade bort tårarna. ”Men hur kunde de där lymlarne känna till hvad de häntydde på? Det är bara en person som vet af de där sakerna, och han måste ha skvallrat och gjort narr af mig på ryggen. Det är det, som gör mig så ondt.”

”Hvem menar du?”

”Jo, just den förträfflige Evson”, svarade Kenrick bittert. ”Så mycket du vet, Whalley, kommer jag aldrig mer att tala till honom.”

”Evson?” upprepade kamraten förvånad, /-Det skulle jag aldrig kunnat tänka om honom. Är du säker?”

”Ja fullkomligt. Ingen annan känner till det

där.”

”Men du frågar honom väl först hur det hänger ihop med saken?”

”Det tjenar ingenting till”, svarade Kenrick missmodigt, ”men jag skall i alla fall göra det, så att han får höra att jag vet hur han burit sig åt.77TJUGUTREDJE KAPITLET.

Ovänner.

Kenrick träffade ej Walter vidare under dagens lopp, men var fast besluten att begagna sig af första tillfälle att anklaga honom för falskhet och förräderi.

Efter lektionernas slut följande dag, gick han därför i sällskap med Whalley till lekplatsen för att söka upp Walter, som promenerade fram och åter med Henderson, utan aning om att något obehagligt var i antågande. Henderson fick först sikte på dem och sin vana trogen att ständigt skämta med Whalley, som egde ett aldrig svikande godt lynne, började han strax sjunga —

»Ack Whalley, Whalley, uppför åsen,

Ack Whalley, Whalley, nerför backen,

Och Whalley, Whalley i spiselvrån —»

hvarpå hans sång afbröts af dess föremål som jagade sångaren öfver halfva gräsplanen, lämnande fältet fritt åt Kenrick.

Walter gick som vanligt vänligt mot honom, men stannade förvånad, då han mötte vännens mörka blick. Då Kenrick fortfarande stod tyst, fattade Walter hans hand.

”Hur är det fatt, Ken?”

Kenrick drog hastigt undan handen.

”Evson, jag ville fråga dig om — om — du har talat om för någon af kamraterna hvad du vet om mig — det där jag berättade om min far?”

Då Walter strax påminde sig hvad han sagt till Power, kunde han ej svara direkte ”nej”, men trodde att saken vore lätt förklarad.

”Jag visste inte — ” började han,”Var så god och låt bli alla ursäkter. Om du inte har gjort det, så är det lätt att svara ”nej”, i motsatt fall vill jag bara höra dig säga ”ja”.”

”Men du sade mig aldrig, att du inte ville — ” ”Ja eller nej”, sade Kenrick med en otålig rörelse.

”Jag måste väl svara ja, då, men låt mig nu förklara saken för dig. Jag berättade det bara för —* ”Tack, det behöfs inte mer. Det angår mig inte hvem du berättade det för”, och Kenrick svängde sig om på klacken och gick sin väg.

”Ja, men Ken, låt mig säga hur det var”, bad Walter ifrigt, följande efter honom och läggande handen på hans skuldra.

”Jag heter Kenrick”, svarade han stramt och sköt undan Walters hand. ”Du kan göra hur många ursäkter du behagar, men jag ämnar inte mer tala till dig.”

”Jag har ingenting att göra ursäkt för. Jag berättade bara —”

”Jag säger dig, att jag inte bryr mig om för hvem du ”bara” berättade. Det är ”bara” öfver hela skolan, och det är inte ”bara” den här gången, som du uppfört dig vanhederligt.”

”Jag förstår dig inte”, sade Walter, som började bli lika ond som Kenrick.

”Att förråda ens förtroende är nästan lika dåligt, som att bryta upp andras lådor och bränna upp — ” En sådan påminnelse, och därtill från Kenrick, var gryni och lumpen, och han visste det.

”Tack skall du ha för påminnelsen”, svarade Walter, ”jag förtjänar den, tyvärr, men det förvånar mig, att den kom just från dig, Kenrick. Hvarje ädelmodig människa har för länge sedan glömt och förlåtit min obetänksamma och klandervärda handling. Men i detta fall kunde jag, om du endast inte vore så ond, med lätthet bevisa, att jag ej gjort någotorätt. Jag inser emellertid, att du inte vill höra på mig nu, och därför vill jag inte nedlåta mig —”

”Nedlåta! Det var ett särdeles lämpligt uttryck”, afbröt honom Kenrick med ett hånfullt skratt, som kom Walters blod att koka. ”Tala till mig om att nedlåta dig, kan tänka!”

Grälet hade varit i full gång, om icke Hender-son, som fortfarande förföljdes af Whalley, kommit springande. Han såg strax, att något var på tok, och ropade skämtande till Kenrick:

”Hallå Damon! Hvad har Pythias sagt till dig?” Kenrick bevärdigade honom ej med ett svar utan gick hastigt sin väg.

”Han är förskräckligt ond på dig, Evson, därför att han tror, att du skvallrat om hans familjehemligheter för Jones och hans vänner”, sade Whalley.

”Det har jag aldrig gjort”, svarade Walter för-trytsamt. Jag tillstår, att jag obetänksamt nog, talade om det för Power, och att ännu en annan hörde på, men det föll mig inte ett ögonblick in att Kenrick skulle bry sig om det. Om han inte varit så oresonlig som han var, hade jag kunnat förklara saken på fem minuter.”

”Om det endast är Power som vet det, så gör det helt säkert Kenrick ingenting”, sade Whalley, ”och jag skall tala om det för honom, när han lugnat sig litet.”

”Som du behagar, men Kenrick har inte rätt att misstänka mig på det där skamliga sättet och behandla mig, som om jag stode långt under honom och slunga gamla förseelser i ansiktet på mig”, svarade Walter förtrytsamt. ”Låt honom själf leta ut sanningen; han kan det, om han endast vill.”

Båda vännerna voro häftigt uppbragta på hvarandra, och hvar och en inbillade sig vara djupt förfördelad och använde i sin förargelse starka och oförsiktiga uttryck, som icke förmildrades, då de sedan upprepades af kamraterna. Förnämligast tack vareKenricks öfverilning och stolthet hotade oenigheten att öfvergå till verklig fiendskap.

”Power, berättade du för någon hvad jag talade om för dig om Kenrick?” frågade Walter härnäst de träffades.

”Jag? Hur kan du tro något sådant? Hvad tar du mig för, Walter?”

”Jag visste väl, att du inte skulle göra något sådant, men Kenrick påstår, att jag spridt ut det öf-ver hela skolan.”

Power, som tyckte det var synd att två vänner skulle bli oense genom ett missförstånd, rådde Walter att skrifva till Kenrick och förklara hur saken verkligen förhöll sig.

”Hvad tjänar det till?” frågade Walter. ”Han ville inte höra på min förklaring och sade så många ovänliga saker han kunde hitta på.”

”Ja, i uppbrusning, ja. Så snart han blifvit lugn, ångrar han sig; du vet hur högsint han i grund och botten är. Jag är säker på att du förlåter hans häftighet och bereder dig själf tillfredsställelsen att ha tagit första steget.”

Efter en liten strid med sig själf skref Walter en biljett, som han bad Whalley lämna till Kenrick. Den hade följande lydelse:

”Käre Kenrick! — Jag tycker allt, att du är litet orättvis mot mig. Hvem som berättat för Jones om dig och dina hemligheter, är något som jag inte vet, men han har inte hört det genom mig. Jag nämnde visserligen något om din far till Power, då vi all vänlighet samtalade om dig, och jag är ledsen däröfver, ehuru jag aldrig kunde ana, att du skulle bli så ond. Power är den siste att skvallra. Förlåt min obetänksamhet och var förvissad om, att jag alltid är din tillgifne vän

Walter Evson.” Kenricks första tanke, då han läst dessa rader var att strax söka upp Walter och i all godo ”göraupp med honom.” Men den plötsliga åsynen af Jones och Mackworth påminde honom lifligt om det uppträde, som smärtat honom så bittert. Han kunde dessutom ej inse hur det var möjligt för Jones att veta något om det tarfliga åkdonet, ifall Walter ej gjort narr af det tillsammans med någon. I stället för att ge tillfälle till ett härmande, skref han därför: ”Jag är skyldig att tro din förklaring, men jag vet, att någonting mer måste ha yttrats än hvad du erkänner dig ha sagt. Det förvånar mig, att du velat behandla mig så ovärdigt; jag hade ej gjort detsamma med dig. Jag vill försöka glömma denna otref-liga affär, men det är endast i ett afseende jag åter tecknar mig din tillgifne vän

H. Kenrick.” Walter hade ej väntat sig ett så kyligt svar. Då Whalley gaf honom Kenricks bref, öppnade han det ifrigt, i hopp om att vinna bekräftelse på deras förnyade vänskap, men hans kinder glödde, då han läste insinuationen om att han ej sagt hela sanningen, och han ref harmset sönder pappersarket, fast besluten att ej taga något vidare steg till försoning.

Men när han tänkte på hur många trefliga timmar de tillbragt tillsammans och hur på det hela taget trofast

Kenrick stått vid hans sida under hans svåra dagar, veknade han åter och längtade att vara vän med Kenrick. Efter några dagar kväfde han stoltheten och skref ånyo:

”Käre Ken! — Kan det vara möjligt, att du ej vill tro mig? Om du ännu tviflar på mina ord, så kom in till mig i Powers rum. På fem minuter skall jag kunna öfvertyga dig om, att du misstager dig, och om jag gjort dig något ondt eller du inbillar dig det, Ken, så ber jag dig uppriktigt om förlåtelse. Jag saknar ditt sällskap, och hvad du än tänker och säger om mig, förblir jag din varmt tillgifne

W. E.”

Walter föredrog att ej låta en tredje person vetaaf detta bref och stack därför in det mellan bladen på en Herodotus, som han visste Kenrick skulle använda vid nästa lektion. Han hade knappt gjort detta, innan en gosse, som just sökte efter en Herodotus, inträdde, och då han fick se Kenricks ligga på bordet, tog han den helt lugnt och promenerade sin väg, på gossars vanliga sätt obekymrad om det obehag han kanske åsamkade egaren. Som denne gosse ej läste samma afdelning i boken, som Kenrick, blef Walters bref obemärkt liggande där han stuckit in det. Efter lektionens slut glömde gossen att bära tillbaka boken, hvarför den kastades hit och dit några dagar och slutligen hamnade på en hylla tillsammans med en mängd andra böcker, hvilkas egare v.oro okända, och där stod den orörd under åratal. Walter fick aldrig veta, att hans bref ej nått sin bestämmelseort; han väntade förgäfves på svar eller ett ord eller en min, som förrådde att Kenrick läst hans vänliga rader. Men Kenrick iakttog fortfarande tystnad och undvek att möta hans blick, och förvånad öfver hans hårdnackade ovänlighet tyckte Walter att han gjort allt som kunde begäras för att få en förlikning till stånd.

Stackars Kenrick! Han led lika mycket som Walter af att ha förlorat sin bäste vän och längtade också ofta efter det gamla förtroliga förhållandet. Till och med hans bästa vänner, Power, Henderson och Whalley tyckte att han hade orätt, och till följd däraf visade äfven de honom en viss köld. Han var djupt olycklig och visste ej hvart han skulle vända sig, men gjorde det oaktadt intet försök till försoning med Walter.

Två gånger erbjöd slumpen dem ett osökt tillfälle till förlikning. Ena gången, då de händelsevis kommo att sitta på hvarsin sida om Power en dag, då det utdelades pris för den bäst skrifna uppsatsen. Denna gång, såväl som många gånger förr, blef Power den lycklige pristagaren, och Walter och Kenrickfattade samtidigt hans båda händer för att lyckönska honom.

Power tackade dem och hållande fast deras händer, drog han dem sakta närmare hvarandra. Ken-rick förstod hans mening och tänkte med klappande hjärta på att han kanske nu skulle återfå sin förlorade vän, men i detsamma fängslades Walters uppmärksamhet af Eden, som med åtskilliga tecken sökte göra tydligt att han ville gratulera Power. Walter vände därför olyckligtvis bort hufvudet utan att märka att Kenricks hand snuddat vid hans egen. Tillfället gick förloradt, och Kenrick, som missförstod honom, rodnade och drog hastigt bort handen.

Vid det andra tillfället hade Walter gått in på kyrkogården för att se efter om stenen ännu var rest på Daubenys graf. Den var redan upprest, och medan han sorgset läste dess inskription, hörde han fotsteg bakom sig. Ett hastigt ögonkast öfvertygade honom om att det var Kenrick som närmade sig, tydligen i samma afsikt som han själf. Han gick långsamt fram till grafvården och läste inskriften. Deras ögon möttes med en vänlig blick. En plötslig längtan efter försoning grep dem båda, och de stodo just i begrepp att räcka hvarandra handen, då tre gossar kommo in på kyrkogården. Bland dem var olycksfågeln Jones. Båda kände sig obehagligt berörda, och vändande sig om utan ett ord, gingo de hem, hvar och en för sig.TJUGUFJERDE KAPITLET.

Edens pröfningar.

»Et tibi quse Samios diduxit littera ramos Surgenten dextro monstravit limite callen.»

Pers. IIL 56.

De gingo hem hvar och en för sig, och hädanefter gingo också deras lif i olika riktningar.

Trots sin vänskap för Walter hade dock Kenrick i djupet af sitt hjärta varit afundsjuk på honom. Han tyckte ej om att höra honom så högljudt berömmas af skolkamraterna, och dessutom retade det honom att Walter, Henderson

och Power voro mer tillsammans med hvarandra än med honom. Så länge Walter varit hans vän, hade han kämpat mot dessa känslor, men nu gaf han dem fritt tillträde. Och han hade så orätt och framhärdade så hårdnackadt i sina orättvisa misstankar mot Walter, att den ene efter den andre af hans forne vänner så småningom vände sig från honom. Till och med Whalley visade honom sitt ogillande; han måste se sig om efter goda vänner på annat håll och gjorde tyvärr ett olyckligt val.

Under tiden var Walter glad och lycklig, trots saknaden efter Kenrick, och gjorde ständiga framsteg, men han gick ej heller fri från ledsamheter och den första härledde sig af hans vänliga omtanke för lille Eden.

Denne, som nu när som helst kunde taga sin tillflykt till Powers rum och var viss om Walters beskydd hade blifvit glad och lycklig och var allmänt omtyckt.

Harpour och Jones vågade ej öppet plåga Eden i Walters närvaro, ty trots sitt hat mot denne, an-sågo de rådligast att gent emot honom intaga enväpnadt neutral hållning. Men ingen af de andra gossarne i sofrummet blandade sig i deras affärer, med undantag af Henderson, och han var både moraliskt och fysiskt svagare än Walter.

Yid ett parti cricket råkade Franklin träffa Walter i knäet med sin boll, och slaget var så våldsamt och orsakade så mycken smärta, att doktor Keith ordinerade att Walter under fjorton dagar skulle bo nere i villan för att besparas mödan att gå i trapporna.

Tyrannerna i nummer 10 begagnade sig af hans frånvaro, men Eden uppförde sig nu som en riktig liten hjälte i jämförelse med forna dagar. Tack vare Walter var han mycket modigare och ståndaktigare än föregående termin, och han beslöt att ej låtsa om alla förtretligheter för hvilka han var utsatt. Henderson, som hade tillåtelse att sitta uppe en half timme längre än de som gingo i klassen under honom, visste ej af alla hotelser och befallningar som haglade öfver den lille gossen.

Bland annat tilläts Eden aldrig att se i en bok inne i sofrummet och var uttryckligen befalld att ej stiga upp förrän vid andra ringningen på rnornarna, annars slogo de ut vattenkannan öfver honom eller bombarderade honom med sina skor och tofflor. Han fann det rådligare att bli nerflyttad i klassen än trotsa dessa plågoandar, men då han två mornar kommit för sent till bönen, lockade Henderson af honom hans hemlighet och hotade Harpour och Jones att rapportera dem för monitörerna ifall de ej ville sluta upp med sina elakheter.

Att vädja till en monitör, då man blir alltför plågad af kamraterna är något helt annat än att anmäla saken för någon af lärarne, men Edens plågoandar visste mycket väl, att han var för blyg därtill, och att Henderson var alltför svag för popularitet att vilja göra någon af gossarne till sin förklarade ovän, Walter hade, kosta hvad det ville, heltsäkert uppträdt som Edens försvarare, men den lille gossen var verkligt tacksam för den hjälp han redan fått och ville ej förskaffa Walter några ledsamheter, så att det återstod honom intet annat än att ”tiga och lida”, hvilket han också gjorde under förväntan på att Walter snart skulle återkomma till sofrummet.

Läsare, vet du hvad det vill säga att bli ”fängslad?” — det vill säga, har du någonsin väckts ur din ljufva sömn af en outhärdlig smärta i din ena stortå, och upptäckt att den orsakats därigenom att någon försiktigt bundit ett snöre om den och sedan af all kraft ryckt i sagda snöre? Jag gratulerar dig om du undsluppit denna tortyr. Stackars Eden väcktes en natt däraf, och det anskri han i första förskräckelsen uppgaf blef gällare ju ondare det gjorde i hans tå.

”Hallå Eden, hur är det nu fatt?77 ropade Henderson och satte sig upp i sängen, men gossen fortsatte blott att skrika, och Henderson som rusade upp törnade mot snöret och förstod strax hvad som var på färde, ty detta så kallade skälmstycke var allmänt kändt. Han ryckte blixtsnabbt snöret i riktning mot Eden, och Jones och Harpour, som stodo ute i korridoren flinande åt sitt lyckade spratt, släppte det hastigt vid den oväntade knycken.

”Jag bryr mig inte om ifall ni ger mig smörj för att jag säger er sanningen”, sade Henderson med stort eftertryck till dem, ”men ni två ä’ de största lymlarne i hela skolan.”

”Hvad står på, Flip?” frågade Franklin sömnigt, där han låg.

”Jo, de där lymlarne ha fängslat stackars Eden och gjort förskräckligt illa honom”, sade Henderson förtrytsamt.

”Kors, så skamligt”, sade Franklin och Anthony på en gång, ty de hade på sista tiden följt Walters exempel och tagit Eden i sitt beskydd.

”Bevars, hvad ni blifvit blödsinta”, sade Har-pour hånande; ”det är den där Evsons förtjänst. Men vänta, skall jag väl ta’ det ur er”, och han tog några steg mot Franklin med toffeln i handeln.

”Rör honom, om du vågar”, sade Hendersson. "Anthony och jag komma att stå på hans sida, och det gör väl också du, Cradock?"

”Jag sofver ju", svarade Cradock. ”Slåss bäst ni behaga."

”Bry dig inte om de där små parflarne, Harpour”, sade Jones, ”det äro de inte värda. Det är dessutom tid att sofva.” Jones hade förvärfvat sitt öknamn Hvita fjädern genom att alltid draga sig ur spelet, så snart han vädrade en sammandrabbning.

"Små parflar, bevars!" sade Henderson föraktligt. ”Du vet mycket väl, Jones, att du inte vågar röra oss med ett finger, vare sig vi äro värda det eller ej."

Han gick fram till Edens säng, ty gossen snyftade ännu af smärta och skrämsel.

"Bry dig inte om det, Eden", sade han vänligt lugnande; ”de skola inte få fängsla dig någon mer gång", och han såg trotsigt på de båda upptågs-makarne.

”De plåga mig så rysligt", sade Eden ursäktande och sväljde modigt tårarna. "Ack, om Evson vore här!”

”Han kommer igen i morgon eller öfvermorgon. Stackars litet kräk, jag har inte hjälpt dig tillräckligt mycket, men det säger jag er", fortsatte han vänd till de andra, "att om ni inte hädanefter lämnar Eden i fred, så talar jag om det för Somers, så sannt jag sitter här."

”Skynda dig för all del”, sade Harpour hånande, "hvarför i all världen springer du inte strax?"

”Du kommer att tala i en annan ton, monsieur Harpour, sen du väl fått dig ett ordentligt kok stryk", svarade Henderson.

"Jag skulle just vilja se Somers eller någon an-nan våga röra mig”, sade Harpour öfverlägset. ”Själfve Lane aktar sig allt för något sådant.”

”Kan tänka!”

”Jag ska’ ”kan tänka” dig”, skrek Harpour och ville rusa upp ur sängen, men Cradock höll honom tillbaka.

”Så där, nu har det varit tillräckligt bråk för en natt. Kan man då inte få sofva i fred?”

Harpour kröp ner i sängen igen, och sedan Henderson än en gång försäkrat Eden, att han ej längre behöfde vara rädd, följde han exemplet, men det stackars lilla offret kunde ej somna på mycket länge, och när han ändtligen gjorde det, stördes han oupphörligt af oroliga drömmar.

Följande morgon talade de två partierna i nummer 10 knappt till hvarandra. Till Hendersons stora glädje hade Anthony och Franklin öppet tagit den oskyldigt förföljdes försvar, men detta förargade naturligtvis Jones och Harpour, som nu hatade Eden mer än någonsin. Harpour var dessutom icke van att någon vågade öppet trotsa honom och föresatte sig att hvarken böner eller hotelser skulle inverka på honom.

”Så mycket du vet Henderson, ämnar jag göra hvad jag behagar med det där krypet”, sade han under det de klädde sig.

Eden rodnade och sade ingenting, men Henderson svarade utan tvekan:

”Och så mycket du vet, anmäler jag dig tvärt för skolans primus, ifall du vidare antastar Eden.” Harpour tänkte rusa på kamraten vid dessa ord, men den godmodige Cradock trädde åter emellan: ”Låt vara”, sade han. ”Kan ni då aldrig unna en människa litet ro! Bry dig inte om honom, Flip!”TJUGUFEMTE KAPITLET.

Edens pröfningar.

”Och där följer dimma, och där följer regn,

Och lifvet biir aldrig det samma mer.”

Geo. Macdonald.

Eden var utom sig af förtjusning, när Walter återkom, och trodde sig skyddad från all vidare förföljelse.

Men de två tyrannerna tänkte annorlunda. Har* pour glömde ej så lätt, att man trotsat honom, och äfven om han velat, hade Jones ej tillåtit det, utan eggat honom att fortfarande plåga de yngre kamraterna, som vågat sätta sig upp mot hans vilja.

Sista gången han befallt Eden gå till Dan, hade gossen lydt Walters råd och med bestämdhet sagt nej. Harpour framkastade då några hemlighetsfulla hotelser, men Eden nämnde ej därom till någon, i hopp att de endast voro tomma ord.

Men en natt, då han sof lugnare än på länge, väcktes han af ett skarpt ljussken, som föll rätt på hans ögon och reste sig hastigt upp. Två hvitklädda gestalter, den ena med ett afskyvärdt eldrödt, den andre med ett svart oformligt ansikte böjde sig öf-ver honom.

Dödsblek och med ett genomträngande skri, som väckte alla de andra, sjönk Eden tillbaka i sängen.

Walter och Wenderson rusade upp ur sina bäddar, och Walter, som var fullkomligt oförberedd på den hemska synen stod ett ögonblick alldeles förlamad af skräck. Men Henderson, som haft en aning om hvad Jones och Harpour hade i sinnet, förstod strax hvad som var på färde, och rusande på den gestalt, som stod närmast, ryckte han af masken och lakanet och gaf Jones en så våldsam knuff, att han raglade flera steg tillbaka,Ehuru Walter nästan ögonblickligt insåg att hela scenen blifvit satt i gång med masker, lakan och fosfor, lyckades han dock icke strax bli herre öfver den nervskakning, som gripit honom i första skrämseln och innan han kunde tänka redigt. Men Hendersons rådighet väckte honom till besinning, och med ett utrop af harm och afsky, störtade han på Harpour, som oberedd på anfallet, släppte blindlyktan och hastigt flydde, i det han kastade lakanet öfver Walters hufvud.

Ett utrop från Henderson väckte gossarnes uppmärksamhet, och de trängdes kring sängen, öfver hvilken Henderson stod lutad med blindlyktan i handen. Edens askgrå ansikte och långvariga svimning skrämde Henderson, som aldrig sett något dylikt. ”Gode Gud, ni ha dödat honom!”

”Dödat honom?” upprepade de andra bestörta. ”Dumheter, han har bara svimmat, ni små ynk-ryggar”, sade Jones efter att ha kastat en blick på Edens ansikte; ”det skall snart vara hjälpt. Harpour, tag hit litet vatten!”

”Ni få inte röra honom!” ropade Walter förbittrad. ”Henderson och jag skola sköta om honom, och ni kan lita på, att ni snart skola stå till svars för det här. Om du eller Harpour våga komma nära Edens säng, så går jag direkte till Robertson och talar om alltsammans.”

I ett sådant lynne var Walter ej att leka med, och Harpour och Jones satte sig litet snopna ner på sina sängkanter, medan de öfriga gjorde hvad de kunde för att återbringa Eden till medvetande.

Men hans svimning varade så länge att de blefvo allvarligt oroade, och Henderson föreslog att de genast skulle bära ner honom i sjuksalen och öfver-lämna honom i doktorns vård. Jones och Harpour, som voro rädda för upptäckt, bådo och hotade om hvart annat, men utan att låtsa om dem, buro Henderson och Walter sin afsvimmade vän ur rummet,medan Cradock och Franklin höllo fast Harpour, som försökte ställa sig i vägen.

Doktor Keith lyckades snart bringa Eden till sans, och sedan Walter brådskande berättat hvad som händt, skickade han gossarne tillbaka till sofrummet, medan Eden, som behöfde ostörd ro och stillhet fick stanna kvar.

Vid sin återkomst omringades Walter och Hen-derson af kamraterna, men kunde endast ge sväfvande och nedslagna svar på deras ifriga frågor. Jones och Harpours anmärkningar mötte de med ihärdig tystnad, men innan de gingo och lade sig, sade Walter: ”Jag vill bara säga er, gossar, att jag ämnar rapportera er för Somers i

morgon.”

”Då är du en f— skvallerbytta”, sade Harpour. ”Det är hvars och ens skyldighet att hindra att sådana små stackare som Eden bli till hälften ihjäl-skrämda af er. Skvallerbytta eller ej, så talar jag i alla fall om det.”

”Om du gör det, så råder jag dig bara att akta dig — det är alltsammans.”

”Jag är inte rädd”, ljöd det korta svaret. Harpour visste att Walter menade hvad han sagt, och steg därför upp en halftimme tidigare än vanligt för -att med våld aftvinga honom ett löfte att tiga. Om han kännt Walter bättre, hade han kunnat bespara sig detta besvär.

Walter väcktes af en omild skakning af Harpour, som tillsammans med Jones stod vid hans säng. Han förstod hvad som skulle komma, ty Harpour höll ett par sammanvridna hängslen i handen och öppnade utan omsvep förhandlingarna med att säga: ”Nå, ämnar du skvallra på mig eller inte?” ”Skvallra — nej; berätta hvad som händt för skolans primus — ja.”

”Då ska’ du, ta’ mig katten, få något att berätta, och jag ta’ min hämd på förhand. Jag kommer att bli bortkörd — tänk på det.””Så mycket bättre — en plågoande mindre.”

”Jaså, låter det så.”

Spännet på hängslena träffade våldsamt Walters rygg. I nästa sekund vred han dem ur händerna på Harpour och återgaf slaget.

De andra väcktes af bullret. Walter hoppade ur sängen och hade knappt hunnit få på sig byxor och tofflor, innan Harpour slog omkull honom.

”Ärligt spel, Harpour”, ropade Henderson och Franklin och tog honom i armen. ”Walter, du tänker väl aldrig slåss med honom?”

”Jo visst, men som sagdt, ärligt spel. Du Flip, kan se till att Jones inte tar sig något oråd före. Nå, Harpour, är du färdig?”

Och nu började den ojämna striden mellan femtonåringen och den mycket större sjuttonåringen. Walter slogs med okufligt mod, men var snart illa tilltygad, under det att Harpour knappt fått en skråma, med undantag af ett väl anbragt slag under ena ögat. Slutligen gaf han Walter ett våldsamt knytnäfvesslag i pannan; gossen vacklade, famlade efter stöd, högg fast i tvättställningen och drog alltsammans med sig i fallet.

Herr Robertson, som bodde närmast nummer 10, hörde bullret och öppnade dörren. Han spärrade upp ögonen af förvåning vid den syn han såg. På en af sängarne lågo maskerna och blindlyktan, på golf-vet satt stackars Walter blödande och med illa till-tygadt ansikte samt stödd af Franklin och Henderson; Harpour beskådade smått förskräckt sina händers verk, och Jones, som redan vid stridens början, tog till flykten, hade dragit täcket öfver näsan och låtsade sofva.

”Hvad betyder allt det här, Evson?” frågade den förbluffade läraren.

Walter, som var yr i hufvudet och alldeles utmattad kunde ej svara, men det var lätt att se hyad $om varit på färde,*Är det här ditt verk?** frågade Robertson Har-pour och pekade på Walter.

”Han slog mig först.”

”Du ljuger!” ropade Henderson häftigt.

”Tyst med sådant tal i min närvaro”, sade Robertson. ”Cradock, är det verkligen möjligt att en stor, stark gosse som du lugnt kan stå och se på hur Harpour misshandlar en hälften så stor gosse som han själf?”

”Det var ett ärligt slagsmål, herr Robertson.” ”Ärligt? Se på de där två gossarne och prata inga sådana dumheter.”

”Jag vet, att jag inte borde ha låtit dem slåss”, sade Cradock, ”och det vore bra om Harpour och Jones blefve

flyttade in i ett annat sofrum, för de låta aldrig Eden vara i fred, och det var för hans skull, som Evson slogs.”

”Man kan inte tänka sig ett lumpnare uppförande än ditt, Harpour”, sade den uppbragte läraren. ”Jag skall styra om att du blir förflyttad till ett sofrum, där du kan ställas under en monitors uppsikt, och tills vidare får du skrifva hundra rader extra för hvar dag.”

Han stod i begrepp att lämna rummet, då hans blick åter föll på Walter.

”Stackars min gosse, så du ser ut”, sade han vänligt. ”Du tycks ha uppfört dig mycket ädelmodigt, och-jag högaktar dig för det. Henderson, det är nog bäst, att du följer honom till doktorn”, till-lade han, ty ehuru Walter hört hvad läraren sagt, orkade han icke svara.

Henderson och Franklin ledde honom ner till sjuksalen, där doktor Keith genast tog hand om honom.

”Han är inte farligt skadad”, sade läkaren till svar på gossarnes frågor, ”men behöfver absolut lugn och hvila under några dagar. Ni kunna få komma in och hälsa på honom emellanåt.”När Henderson återkom till sofrummet gick han direkte fram till Harpour.

”Jag vill bara låta dig veta att eftersom da till hälften tagit lifvet af Eden och till på köpet tygat så illa till Evson, så ämnar jag tala om för Somers hvad du gjort, och jag hoppas han ger dig så mycket du förtjänar.”

”Han törs inte; Robertson har ju redan bestraffat mig.”

”Jo bevars, hvad - han törs; så lätt slipper du inte undan.”

”Ni ä’ just ena riktiga spioner, och inbilla er inte, att jag än har gjort upp räkningen med er”, mumlade Harpour, som ej vågade direkt anfalla Henderson.

Denne skrattade föraktligt, och Cradock sade: ”Och jag skall tala om för hela skolan hur nedriga du och Jones äro.”

”Ja, jag med”, inföll Franklin, ”och jag afundas inte er två.”

”Skolan består lyckligtvis inte af sâ’na ynkryg-gar som ni”, sade Harpour.

”Ynkryggar eller inte, så ha vi i alla fall satt ett hinder i vägen för din framfart”, genmälde Franklin. ”Jag gratulerar dig till det blå öga du fått af en af de där ynkryggarne, som bara är hälften så lång som du själf.”

”De äro inte värda att käbbla med, Franklin”, sade Henderson; ”hädanefter slippa vi dem åtminstone i nummer 10, och det är en god sak.”TJtJGUSJÄTTE KAPITLET.

Ett stormigt sammanträde i skolam

Efter morgonlektionernas slut gick Power för att höra efter hur Walter och Eden mådde. Han öppnade dörren så sakta, att de ej hörde det.

Eden låg försänkt i en orolig och feberaktig slummer, och Walter satt med ombundet hufvud och drömmande blick orörlig bredvid hans säng.

Han tänkte på den grymhet och förföljelselust, som så tidigt visar sig i den mänskliga naturen och för hvilka han, trots alla ansträngningar så illa lyckats skydda stackars Eden.

Doktor Keith hade låtit undslippa sig några oroande häntydningar, och Walter själf hade hört hur virrigt och osammanhängande den lille gossen pratat. Tänk om skrämseln skulle göra honom till idiot? Du store Gud, att gossar kunna vara så elaka!

Och i denna stund gaf Walter sig själf ett högtidligt löfte att göra hvad han kunde för att lätta andras börda, att vara grannlaga, vänlig och deltagande mot andra och ej såra dem med bittra ord och afsiktlig ovänlighet. Det var dessa tankar, som gjorde hans blick så drömmande och inåtvänd.

Han spratt till och smålog gladt, då Power smög sig närmare på tå.

”Åh, stackars min gosse, så tilltygad du är!”

”Det betyder ingenting; jag har i alla fall gjort en god sak.”

”Hur är det med Arty, då? Han ser förskräckligt sjuk ut.”

”Ja, jag fruktar han är illa däran”, sade Walter och skakade på hufvudet.

”Stackars barn”, sade Po\^er medlidsamt och höjde sig ner öfver honom.

”Har Flip talat om för Somers om Harpour?””Jag vet inte riktigt, om du är nog kry att höra skolnyheterna än.”

”Jo för all del, berätta alltsammans”, bad Walter ifrigt.

”Det är just inga goda nyheter. Flip tänkte tala om det för Somers, men innan morgonbönen var slut, hade hela skolan reda på alltsammans, och Dimock, som är primus i Robertsons klass tyckte det var hans skyldighet att ta saken om hand. Han lät Harpour komma ner i klassrummet och förklarade att han ämnade prygla upp honom för hans nedriga tilltag, men Harpour högg fast i käppen och ville inte släppa den. Dimock lade lyckligtvis band på sig och inlät sig ej heller i det slagsmål Harpour ville ha i gång utan släppte endast käppen och sade helt lugnt: ”Som du vill, Harpour, men det hade varit klokare af dig att utan bråk underkasta dig bastonaden. Som det nu är, öfverlämnar jag saken åt Somers och är glad att bli fri från allt ansvar.” ”Var det slutet på historien?”

”Nej, visst inte; hela skolan är i uppror. Du vet att de närvarande monitörerna, i synnerhet Somers, inte äro omtyckta, men Harpour är däremot populär, därför att han är en så’n öfverdängare i alla lekar. Monitörerna ha kommit öfverens ätt sammanträda i dag för att fatta beslut angående Harpour, och jag misstänker att den öfriga skolan också ställer till med ett möte.”

”Vet ingen af lärarne af hvad som händt med Eden?”

”Inte offficielt, fastän jag tror, att de ryktesvis hört det berättas.”

”Men det vore väl bra besynnerligt om skolan skulle ta parti för Jones och Harpour, sedan de burit sig så skamligt åt.”

”Ja visst vore det besynnerligt, men du vet, att allmänna opinionen inom en skola beror på så många saker. Vet du hvem som först och främst hållertned dem — éggar dem till motstånd, förhåna dig Flip och monitörerna och skrattar åt Harpours till’, tag?”

Walter frågade ”Hvem då?” men visste på förhand att svaret skulle bli:

”Kenrick!”

Han sade ingenting, men förde handen till huf-vudet,som värkte häftigare än förr.

”Åh, du tål inte ännu vid att höra sådana där ledsamma saker”, utbrast Power. ”Jag skall lämna dig i fred nu, adjö, så länge.”

”Adjö. Kom snart igen och låt mig höra hur det gått.”

Då Power kom ut på gården, hörde han ljudet af hetsiga röster inne i skolsalen. Han gick dit och fann halfva skolan, — de lägre klasserna hade man-grant infunnit sig — samlad kring lärarens kateder. De talade om hvarandra, diskuterande frågan huruvida monitörerna voro berättigade att blanda sig i saken.

”Ordning! Ordning!” ropade ett par femte klas-sister. ”Låt oss gå ordentligt till väga. Hvem vill inta’ talarstolen!”

Det blef ett allmänt rop på Kenrick, som steg upp i katedern och under kamraternas tystnad utvecklade sina åsikter rörande saken i fråga.

”Ni veta alla”, började han, ”att Dimock vill prygla upp Harpour, därför att han i natt roade sig med att skämta litet med en af smågossarne. Harpour nekade att taga mot stryk, och monitörerna ha nu sammanträde för att besluta hvad som skall göras med Harpour. För min del anser jag, att de ej ha rätt att företaga någonting, och det

är ytterst viktigt att vi ej tillåta dem att få sin vilja fram. Det är ju bara fråga om ett skämt. Hvem bryr sig om att bråka för det att någon sätter på sig en mask för att på skämt skrämma en kamrat? Det är ju något, som ofta förekommer och som bara är

att skratta åt. Vi äro naturligtvis mycket iedsnä öfver de följder som Harpours skämt hade med sig, men det var ju omöjligt att förutse dem, och ingen har rätt att fördömma själfva saken, därför att följderna händelsevis blefvo olyckliga. Jag röstar för att vi taga i öfvervägande denna fråga: — ”Ega monitörerna verkligen rätt att blanda sig i denna sak?”

Stormande applåder hälsade slutet af Kenricks tal, och den där lilla strofen om att skilja själfva saken från dess följder, gjorde stort intryck på gos-sarne. De ropade nästan enhälligt:

”Bravo Ken, fullkomligt rätt, Harpour skall inte straffas!”

Henderson hade betraktat Kenrick med ett uttryck af missräkning och förakt, och när denne slutat tala, rusade han upp för att svara. Innan kamraterna förstodo hvad han ämnade göra, dränktes hans första ord under det allmänna skränet, och när alla slutligen fingo syn på honom hördes ett ogillande mummel. Men han stod fast vid sitt beslut, och seende sig omkring med stadig blick, sade han:

”Jag vet hvarför somliga af er hvissla. Ni tro, att jag skvallrade för Dimock om Harpour, men det gjorde jag händelsevis inte, fastän jag hvarken är rädd eller blygs att erkänna, att detta verkligen varit min afsikt — d. v. s. jag hade tänkt tala om det för Somers. Kan ni låta mig tala?” afbröt han sig harmset, då sista meningen åtföljdes af ett ursinnigt skrän från de gossar, hvilkas intressen mest stodo på spel.

Power ryckte Henderson i armen och hvi-skade:

”Var försiktig, Flip; fortsätt, men lägg band på dig.”

”Jag har lika stor rätt att tala — om nu det här skall föreställa ett skolsammanträde — som Kenrick eller någon annan, och hvad jag ville säga ärm

detta: Kenrick har bara foat sig med att slå blå dunster i ögonen på er och vilseledt er i fråga om det verkliga förhållandet. Det är godt och väl, att han så lättvindigt kallar ofoget ”ett skämt”, ”ett upptåg” och så vidare, men jag skulle vilja fråga honom, om han själf på allvar tror detta, och om han inte jagar efter popularitet och låter inverka på sig af några enskilda små affärer? Och jag kan just undra, om han inte i denna stund blygs riktigt ordentligt öfver sig själf? Ni kan själfva se att han gör det”, fortsatte Henderson pekande på kamraten, ”han är eldröd i ansiktet.”

Kenrick rusade upp vid dessa ord och underrättade Henderson i starka ordalag, att han icke ämnade tåla ovett, och att han, som var utsedd att leda ”förhandlingarna” ej skulle låta Henderson fortsätta, så vida han icke ville låta bli att vara ovettig. Hans hetsiga utfall mottogs med bravorop, och Power hvi-skade åter:

”Du går in på personligheter, Flip, — men fortsätt. Säg bara intet mer om Kenrick, ehuru jag fruktar du har rätt.”

”Jag ville bara säga detta”, fortsatte Henderson, hvars vältalighet led af dessa täta afbrott, ”och jag bör veta hur saken förhåller sig, eftersom jag var i samma rum, och jag vädjar till Anthony, Franklin och alla mina öfriga rumskamrater, om jag inte talar sannt: det var inte skämt, det var inte menadt som skämt, det var öfverlagd, gemen — ”

”Å —å—åh”, började några af Harpours anhängare, och ett tjugutal andra föllo in.

”Jag upprepar det — öfverlagd, gemen grymhet, uttänkt och utförd därför att de inte vågade göra någonting än grymmare. Och”, tilläde han, höjande rösten, så att den hördes öfver sorlet, ”de gossar som gjorde det äro en skam för St. Winifred, och, om några förtjäna prygel af monitörerna, så är det just de.”Han satte sig ned under en storm af ogillande, men hans blick var stadig som förr, och han märkte att Kenrick, som dock hade medhåll af de flesta, ej vågade möta den. Och han kände sig rikligt belönad, då Power lade handen på hans skuldra och

hviskade: ”Det var präktigt, Flip, du är en orädd, duktig pojke. Själfve Walter kunde ej ha gjort det bättre.”

Då reste sig Mackworth, lugn och obesvärad, besluten att ställa till så mycken oreda och säga så många obehagliga saker han kunde. Hans välvilliga afsikter gingo likväl till stor del om intet, tack vare Henderson, som gjorde sina gäckande kommentarier tillräckligt högt att höras af många och verka störande på Mackworth.

”Eftersom den föregående talaren utöst så många vredesskålar” — ”fransk fernissa”, föreslog Henderson —” öfver oss i allmänhet, ber jag att till svar få göra några anmärkningar. Hans tal bestod uteslutande af nedriga beskyllningar utan ett uns mening — nedriga fakta utan ett uns löst prat — ” interfolierade Henderson. ”Om hvarje litet upptåg strax skall skvallras om för monitörerna, så är det så godt att vi med ens lyckönska lögnare och pul-troner till att för närvarande ha öfvertaget.77

”Skräflare och öfversittare, menar du väl”, af-bröt Henderson ånyo, och Mackworth, som hade ämnat hålla ett ståtligt tal, blef så förbryllad af denna oväntade utläggning, att han satte sig, mumlande några mindre väl valda ord öfver Henderson.

”Det yttrades någonting om pultroneri”, sade Whalley och reste sig upp. ”Jag skulle vilja veta, hvilket ni anser fegare: att slåss med en dubbelt så stor kamrat och till på köpet märka honom så tydligt”, (han pekade på Plarpours blå öga) ”eller att i mörkret skrämma en nervös och skygg liten gosse, som aldrig i sitt lif gjort någon illa?”

Nu var det Howard Tracys tur att då och dåfarande med handen genom håret ”skärskåda frågan” ur en helt annan belysning. Med afseende på hvad som händt Eden, ställde han sig på neutral mark och ville ej yttra sig därom. ”Men hvilka äro dessa monitorer”, frågade han, ”att de skulle ha rätt att .sätta [sig till doms öfver någon?” Han hade aldrig hört, att de voro af särskildt god familj, eller i något afseende öfverlägsna de andra. ”Frågan är den, om en skock monitörer skall få tyrannisera hela skolan?”

”Nej, visst inte”, förklarade Franklin oförskräckt. ”Frågan är den, huruvida stora lymlar som Harpour ega fullkomlig frihet att skrämma folk till idioter eller efter behag mörbulta dem? Detta är den enda frågan. Harpour eller Somers — öfversittare eller monitörer — hvilka föredra ni, gossar?”

Efter detta talade alla om hvarandra. Somliga förlöjligade monitörerna, andra ursäktade Harpour, och påstodo att det var orättvist att ställa honom till ansvar för bara ett upptåg, och några beskylde Evson och Henderson för en sammansvärjning mot deras enskilda ovänner. På det hela taget voro de tämligen ense om att skolan borde hindra monitörerna från att på något sätt visa sin myndighet.

Midt under larmet reste Power sig upp, och det blef ett allmänt rop på ögonblicklig tystnad. Flertalet af gossarne kände Power endast till namn och utseende, men hans goda hufvud, stora framsteg, fläckfria karaktär och många personliga företräden, tilltvingade honom allmän beundran.

Det fanns verkligen några, som voro ifriga att tysta ner honom så fort som möjligt, emedan de anade hvad verkan hans ord skulle ha, men för skams skull var Kenrick tvungen att äska tystnad åt honom, en tystnad, som varade oafbruten under hela hans lugna och väl framsagda anförande.

Kastande en återblick på hvad som försiggått under den stormiga diskussionen, började han medatt svara Kenrick. Efter att häntydt på det förföljelsesystem som så länge satts i scen och nu slutat på detta sätt, vädjade han till de närvarandes sunda förnuft och frågade huruvida saken kunde uppfattas såsom ett skämt, när man betänkte hur ung och lättskrämd Eden var? Var det ej tydligt och måste ej plågoandarna på förhand förstått att följderna däraf skulle bli allvarliga för att icke säga ytterst farliga? Hurudana dessa följder blifvit, var väl bekant och. efter att ha skildrat hvad han för endast en half-timme sedan sett i sjukrummet, vädjade han till kamraternas deltagande — en vädjan, som ej blef obeaktad, ty den var så sann och naturlig.

”Därefter”, fortsatte Power, ”talade den näste talaren om skvaller och pultroneri. Dessa beskyllningar bemöttes af Whalley, som knappt behöft nedlåta sig att alls besvara dem, eftersom de voro riktade mot hans vänner Evson och Henderson. Henderson har varit tillräckligt länge bland oss för att ej behöfva något försvar, och äfven om

detta varit fallet hade det mod hvarpå de så nyss sett ett prof varit tillräckligt talande. Hvad Evson beträffar behöfver ingen gosse, hvilken såsom han gifvit så många bevis på redbarhet och mod under de två terminer han tillbragt här, sannerligen ej tagas under någons beskydd. Skulle någon af er vilja visa ert mod genom att en dimmig vinterkväll gå öfver Rak-knifven?

Och finns det någon annan gosse vid Walters ålder i hela skolan, som ej skulle rygga tillbaka för ett slagsmål med en dubbelt så stor och stark kamrat? Dessa beskyllningar kunna alltså slås i vädret; ingen sätter tro till dem, men jag erkänner, att mina vänner ofta gjort sig skyldiga till en slags feghet, men den behöfde de ej rodna öfver. De voro nog fega att rädas för att icke göra hvad de ansågo vara rätt, och rädda för att göra hvad de visste vara orätt.”Han ryckte omotståndligt kamraterna med sig, och de visade detta med stormande handklappningar, under hvilka Jones och hans vänners hvisslingar fullkomligt nedtystades.

”Jag ber om ursäkt, att jag uppehållit er så länge”, fortsatte Power, då han åter fick ordet, (”fortsätt! fortsätt!” ropade gossarne) ”men då så många af det ena partiet och så få af det andra ha yttrat sig, må detta kanske lända till min ursäkt?” Ja, ja!) ”Välan då: Tracy frågade ”Hvilka äro monitorerna, och med hvad rätt blanda de sig i våra affärer?” Därpå svarar jag, att de äro våra skolkamrater. De ha alla arbetat sig upp från lägsta till högsta klassen, kortligen, de äro de äldsta, förståndigaste, starkaste och kunnigaste af oss. Och deras rättighet är grundad på den myndighet, som gifvits dem af lärare, föräldrar och oss själfva. En gosse, som uppför sig såsom Harpour har minst af alla rätt att beklaga sig öfver denna myndighet. Om han anser sig berättigad att pläga, slå och misshandla och kanske för hela lifvet fördärfva en liten oförarglig gosse, och därigenom vanhedra skolan, så påstår jag att monitörerna, hvilka det ligger om hjärtat att vårda skolans intressen, och hvilka ex officio äro stälda till sanningens, rättvisans och hederns förespråkare, ha oändligt mycket större rätt att bestraffa honom därför. Antag att det ej funnes några monitörer, hur skulle det då gå för de mindre och vekare gossarne? De blefvo ju ett försvarslöst byte för det afskyvärdaste tyranni. Låt mig därför säga, att jag af allt hjärta gillar mina vänners handlingssätt, att jag afundas och beundrar deras mod, och att om skolan vid detta tillfälle söker motsätta sig utöfvandet af monitörernas myndighet, länder det den endast till skam och vanheder. Hvad Ken-ricks förslag angår, anser jag det i hög grad farligt, gagnlöst och orättvistNya applåder följde åter på Powers ord. Många hade redan öfvergått till hans mening, och Kenrick hade velat gifya mycket för att i denna stund återtaga hvad han sagt, bedja om förlåtelse därför, och visa den forne vännen all den aktning och beundran han kände för honom. Men hans stolthet afgick med segern, och resande sig upp frågade han kallt ”huruvida kamraterna ansågo att monitorerna hade rätt att blanda sig i saken eller ej?”

Jones, Mackworth, Harpour och några andra yrkade ifrigt på votering, och när Kenrick begärde att den som höll med honom skulle sträcka upp handen, höjdes strax många händer. När turen kom till det motsatta partiet, räckte till att börja med endast Power, Henderson, Whalley och Franklin upp handen, men deras exempel följdes snart af Bliss, Anthony och Cradock, och sedan af en hel del andra, som fattade mod när de sågo hvilka bundsförvandter de fingo. Vid räkningen befanns det att lika många af hvart parti räckt upp händerna.

”Ordföranden har naturligtvis en extra röst”, sade Mackworth.

Kenrick satt ett ögonblick tyst kämpande med sig själf, men rädd att gå miste om populariteten bland dem han valt till sina vänner, reste han sig upp och sade hastigt:

”Och jag ger den mot monitörernas rättigheter.” Under det triumferande sorl som nu följde, steg Power åter fram.

”Ni måste tillåta mig påminna er om att de närvarande ej äro representanter för hela skolan. Knappt ett dussin gossar, som sitta högre än i nedre femte ha infunnit sig, och jag bönfaller dem, som vunnit åt sig denna afgörande röst att ej störa skolans lugn och trefnad genom att ställa till bråk med monitorerna, hvilka säkert få de öfre klasserna på sin sida.”

”Det få vi se”, svarade Kenrick tillitsfullt ochlämnade katedern. Gossarne samlade sig i små grupper ifrigt diskuterande frågan som varit före.

”Såå Power”, sade Kenrick hånfullt för att dölja sina verkliga känslor, ”det tycks som om all din vältalighet varit

gagnlös. Segern är vår, trots alla dina ansträngningar.”

”Ja Ken”, svarade Power undfallande. ”Men det återstår att förklara hur du kunnat komma på samma sida som Jones, Mackworth och Harpour.”

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Monitorerna.

Efter sammanträdet skyndade Henderson upp till Walter för att berätta nyheterna för honom.

Walter satt nu, som när Power besökte honom, vid lille Edens säng och reste sig vid Hendersons inträde, med fingret på läpparna, ty Eden hade just somnat.

Henderson satte sig bredvid honom och gaf hvi-skande en liflig skildring af hvad som passerat.

”Du skulle ha hört Power; det vai; som om en riktig vältalare uppträdt och Harpour-partiet blef grundligt stukadt. Det är präktigt af honom att han sköter sig så väl; tycker inte du det också?”

”Jo visst, och tack skall du ha Flip, som steg upp och tog mitt parti.”

”Åh, det var ingenting. Men tänk bara att Kenrick kan gå på så där mot oss och ge sin röst mot att Harpour blir bestraffad! Du har ingen aning om hur förändrad han är!”

Han afbröts af ett häftigt anskri från Eden, som reste sig upp i sängen och förskräckt såg sig omkring.”0 skräm mig inte, skräm mig inte”, sade han bedjande, ”snälle Harpour, gör det inte. Walter, hjälp mig Walter.”

”Tyst, stackars liten vän, jag är ju här hos dig”, sade Walter lugnande. ”Var inte rädd, Arty, jag är hos dig, och ingen skall göra dig något ondt. De satte bara på sig maskerna för att skrämma dig.” Barnet slog armarna kring hans hals och tryckte sig tätt till honom samt släppte icke hans hand ens sedan den häftiga förskräckelsen lagt sig.

”Så snäll och vänlig du är, Walter”, sade Hen-derson djupt rörd. ”Jag skulle just önska att Ken-rick vore här och finge se hvad hans nya vänner gjort.”

”Var inte förargad på honom, Flip. Jag skulle också önska, att han komme hit och blefve vän med oss igen, men han svarade aldrig på mitt bref, fastän jag bad honom förlåta ifall jag ofrivilligt sårat honom. Jag har aldrig velat honom illa och håller lika mycket af honom som förr.”

”Håller af honom?” sade Henderson. ”Nej, se det gör då inte jag, hans nya sätt är inte alls i min smak, men han måste känna sig fasligt olycklig, och det är ändå en tröst.”

”Säg inte så, Flip; han har i alla fall varit vår vän, och jag känner som förr för honom, om han själf är aldrig så mycket förändrad. Men hvarför tror du han är olycklig?”

”Åh, man kan ju se på hela hans sätt, att han vet, att han har orätt och i grund och botten skäms öfver sig själf.”

”Vi få väl hoppas, att han snart tar sitt förnuft till fånga. Har du alldeles brutit med honom?”

”Ja, i det närmaste. Vi äro afmätt höfliga mot hvarandra — och det blir nog hädanefter knappt så mycket.”

Walter suckade och i detsamma kom Power insmygande,”Nej se på Flip”, sade han. ”Du och jag komma väl till sist att ta lifvet af våra sjuklingar. Jag mötte doktor Keith i trappan, och han sade, att jag endast får stanna fem minuter, för ni behöfva hvila båda två.”

”Jag behöfver inte ha några samvetskval”, sade Henderson leende; ”det är mitt första, men däremot ditt andra besök. Jag har berättat om sammanträdet för Walter.”

”Ja, du Flip, hade åtminstone heder af det. Det var du, som bröt isen och visade Harpouriterna, att de inte skulle få sin vilja fram i allt, som de tycktes inbilla sig.”

”Jag är så stolt öfver dig, Power”, inföll Walter. ”Flip säger, att du tog alla med storm.”

”Det är bara påhitt af Flip”, förklarade Power, ”men”, tilläde han hviskande, ”om jag gjorde någon nytta, så är det din förtjänst, Walter.”

”Hur så?”

”Jo, för det första hade jag inte lust att höra sådana nöt som Mackworth sabla ner dig, och för det andra beror det på dig, att jag inte på mitt gamla vanliga själfviska sätt höll mig från skolans angelägenheter. Det kostade på att öfvervinna blygheten, men jag kom ihåg vårt samtal uppe på Appen-fell.”

Walter smålog erkänsamt, och Power fortsatte: ”jag kom egentligen för att tala om en nyhet för er.”

”Hvad då?” frågade båda ifrigt.

”Jo, på svarta taflan står en uppmaning från Somers till hela skolan att stanna kvar på sin plats efter middagsuppropet klockan två.

”Kors, ett sån’t väsen det skall bli”, utbrast Henderson.

”Den som finge vara med”, suckade Walter. ”Det är afskyvärdt att sitta instängd, medan allt detta pågår.””Du skulle visa dig med ett sådant ansikte?” sade Power skämtande. ”Åh nej, du får nog lugna dig, tills du blir alldeles bra igen.”

”Det är inte för skråmorna i ansiktet, som jag måste hålla mig inne utan för slaget i hufvudet, säger doktorn.”

”Ja, och han säger också, att han inte vet när du kan bli bra, om dessa pratmakare få sitta här och trötta ut dig”, sade den godmodige läkaren, i det han inträdde. ”Marsch med er båda.”

Gossarne sade småleende adjö under uttalande af förhoppning att Walter snart måtte slippa ur doktor Keiths fängelse.

”När tror doktorn, att lille Eden kan få komma och sitta i mitt rum igen?” frågade Power. ”Jag saknar honom så mycket.”

”Det får du allt vänta länge på”, svarade doktorn.

”Hvad är meningen med det där klockan-två-mötet?” frågade Henderson, då dé kommo ut.

”Det vet jag sannerligen inte. Sitt bredvid mig Flip, i händelse det blir något bråk af.”

”Tror du, att monitörerna komma att rå?”

”Vi få se.”

Hela skolan befann sig i upphetsningstillstånd. Klockan två skedde uppropet, och läraren aflägsnade sig därpå, hvarefter Somers gick upp i katedern.

”Är Harpour här?” frågade han. ”Sitt stilla ni andra.”

”Ja, jag är här — hvad vill du mig?” frågade Harpour buttert och reste sig upp.

”För det första vill jag inför hela skolan säga dig, att du uppfört dig skamligt och på ett sådant sätt att en af smågossarne kanske får lida däraf för hela lifvet. En stor gosse som du borde verkligen skämmas att göra något sådant, men därtill är du nog för mycket förhärdad. Det är vår plikt såsom monitörer och min såsom skolans primus att meddoktor Lanes tillstånd bestraffa dig med prygel. Stig fram.”

"Jag gör så tusan heller."

Detta öppna trots väckte gossarnes häpnad, men Somers återtog helt lugnt:

”Säg hvad du vill, men låt bli att svära, om du inte vill ha ökadt straff. Stig fram, säger jag dig.”

Harpour såg litet betänksam ut, då han hörde den bestämda rösten och såg att ingen tycktes vilja hjälpa honom, men han nekade åter att lyda.

”Godt”, sade Somers, ”du har redan nyss förut vägrat lyda en monitör, och detta ger ökad vikt åt din första förbrytelse. Jag hade gärna undvikit ett uppträde, men om sunda förnuftet ej säger dig att du utan invändningar bör underkasta dig straffet, finns det väl andra medel att få bukt på dig. Yill du stiga fram? — Nej? — Jaså, då skall du tvingas därtill. Hemta hit honom, någon af er”, sade han, vändande sig till sjätte klassen.

Danvers, en af monitörerna, tog Harpour lugnt i ena armen, och Macon, en af de störste gossarne i femte klassen gick af sig själf fram och tog honom i den andra. Harpours mod sjönk, ty han hade många gånger spelat cricket med dessa två och visste att de voro honom betydligt öfverlägsna i styrka.

”Hör nu på", sade Somers, ”stryk shall du ha, för att rädda skolans heder, men om du inte godvilligt underkastar dig det, stryks ditt namn ur skolkatalogen, och du får lämna St. Winifred redan i kväll. Det vore för öfrigt ingen stor förlust för någon af oss. Så mycket kan jag säga dig, som bevis på att skolans föreståndare öfverlämnat åt oss att rentvå St. Winifred från all skymf och vanära."

Då Harpour insåg att allt motstånd således var fruktlöst, gick han fram i salen, men icke utan attförst kasta en frågande blick på sina vänner. Dessa sågo å sin sida på Kenrick, som förstod att de väntade att han skulle taga första steget. Han reste sig alltså, sägande:

”Jag protesterar mot denna bestraffning.”

”Du?” sade Somers föraktligt. ”Hvad är du för en?”

Det allmänna fnitter, som nu följde gjorde Ken-rick ursinnig, och han skrek:

”Det är mot allmänna opinionen i skolan!”

”Vi få väl se”, svarade Somers med retsam köld. ”Du kan emellertid sätta dig och låta ”allmänna opinion” tala för sig själf. Jag har sedan någonting att säga också dig.”

”Låt oss befria honom!” ropade Kenrick och rusade fram, och flera gjorde en rörelse för att följa hans exempel, men Macon grep med hvardera handen Tracy och Mackworth i armen, och kastade omkull dem, och Danvers lyfte Kenrick öfver bänken och tryckte ner honom på den. Det högljudda skratt, som följde på denna åtgärd förrådde att endast en handfull gossar höllo tillsammans mot monitorerna. Rodnande af blygsel och förargelse satt Kenrick r stilla, och Somers skred till verket med att ge Har-pour en grundlig bastonad. Denne, som satt sig i sinnet, att ej låtsa om någon smärta, beledsagade de första slagen med några hånfulla anmärkningar. Men Somers hade ej lust att släppa honom så lätt; hvarje glåpord följdes af ett hårdare rapp, och anmärkningarna efterträddes snart af en undertryckt kvidan. Det var dock ej förrän denna öfvergått till snyft-ning, och snyftningen till tjut, som Somers sade: ”Nu kan du gå.”

Och Harpour återvände till sin plats, mörbultad och förödmjukad. Han hade skrutit med att ingen skulle våga prygla honom, och nu hade det likväl skett i hela skolans åsyn. Han tyckte sig viljasjunka genom golfvet af blygsel och lofvade sig själf att vid lägligt tillfälle hämnas den lidna skymfen.

Gossarne ansågo att bestraffningen endast var en handling af enkel rättvisa och till på köpet rikligt förtjänad. De sågo på under sträng tystnad, och de af dem, som på morgonen kommit öfverens om att hindrande ingripa åsågo tämligen nedslagna kamratens nederlag.

”Och nu monsieur Kenrick, är det din tur att stiga fram. Hvad nu? Vill du inte! — Kom fram hit, min värde herre.”

Kenrick såg trotsig ut och rörde sig ej ur stället.

”Dan vers, led hit honom”, men Dan vers gick fram till Somers och hviskade:

”Var inte för sträng mot honom, Somers, annars drifver du honom till förtviflan. Kom ihåg att han sitter högt i femman och alltid hört till de mer be märkta. Gör inte för mycket affär af att han för en gång glömt sig själf.”

”Tack Dan vers”, sade Somers och tilläde högt och i mindre gäckande ton än förut:

”Kom hit Kenrick, jag vill bara tala ett ord med dig”, hvarpå Danvers lugnt men fast grep gossen i armen och ledde fram honom.

”Du yttrade att flertalet i skolan förnekade vår rätt att blanda oss i denna affär?”

Intet svar.

”Var god och säg om du anser dig själf för representant för allmänna opinionen i skolan?” Fortfarande intet svar.

”Vi ha mycket väl reda på ert föregående sammanträde, och att det var du som afgjorde voteringen, men du måste lära dig förstå att skolan icke består endast af några fjärde och femte klassister, äfvenså att om skolans majoritet varit mot oss, äro vi monitörer likväl icke så okunniga om vår plikt, att detta skulle vara ett skäl för oss att låta en fegoch grym handling förbli ostraffad. Du har varit dum Kenrick och låtit missleda dig af egenkärlek. Ja, se ond ut, om du behagar, men du känner mig se’u gammalt, och jag har aldrig varit ovänlig mot dig, men jag säger dig ändå, att du blifvit missledd af din egenkärlek. Ha litet mindre hög tanke om dig själf, min gode vän. Du borde haft bättre förstånd och tagit exempel af din vän Power. Det må vara nog med denna varning, och du kan sätta dig. Och nu ber jag slutligen att få tacka de andra gos-sarne, särskildt Evson och Henderson, som gjort hvad de kunnat för att beskydda lille Eden. De ha uppfört sig som verkliga gentlemän, och det vore väl om flera af de yngre gossarne tänkte lika mycket som de på att vara en heder för skolan.”

”Jag önskar han vore vänligare”, hviskade Di-mock till Danvers, ”han är rättänkande och bestämd, men moraliserar alldeles för mycket. Dessutom glömde han att också tacka Power.”

”Ja”, svarade Danvers, ”han förstör alltsammans med sin högdragenhet. Somers”, hviskade han, ”du glömde att särskildt nämna Power, och inom en minut ha gossarne gått sin väg.”

”Gör det du; jag har talat så mycket.”

”Nej, jag är ingen talare. Gör det du då, Di-mock.”

”Ja, det blir bra. Yänta ett ögonblick”, ropade Somers till gossarne, som under detta hviskande samtal börjat lämna sina platser.

”Somers ber mig tillägga”, sade Dimock, ”att alla monitörerna och många femte och sjätte klas-sister hjärtligt tacka Power för det modiga och präktiga sätt hvarpå han i morse förfäktade våra rättigheter och skyldigheter. Ni yngre gossar veta mycket väl, att vi monitörer endast högst ogärna och i yttersta nödfall ingripa, och att vi alltid helst undvika att straffa någon med prygel och blott tillgripa denna utväg, när någon allvarlig förseelse begåtts, somsätter skolans ära på spel. Låt oss enas om att samverka för St. Winifreds bästa. Låt inga narra er att tro att vi tycka om att uppträda som tyranner. Ni ha endast godt af den myndighet, som är oss tillerkänd — jag vädjar till er själfva; om ni inte medge detta?”

”Jo, jo Dimock”, ropade flera röster, och innan salen utrymdes höjdes ”tre hurra för monitörerna” så hjärtligt och samfäldt, att Harpours, Kenricks och några andras hvisslingar endast väckte skratt och gyckel, hvilket till randen fylde den förödmjukelsens bittra kalk, som redan förut räckts Kenrick. Att inför hela skolan få snubbor på detta sätt, att han, Kenrick, begåfvad, lofvande, bortskämd som han var, offentligt skulle förödmjukas, gjorde honom alldeles utom sig.

”Du har ställt till ett trefligt spektakel, Power”, sade han ursinnig, då han mötte sin forne vän. ”Jag hoppas du blygs öfver dig själf.”

”Jag, Ken? Nej.”

”Då borde du göra det.”

”Uppriktigt taladt Ken, hvem är det som mest behöfver blygas, du, Harpour och hans anhangs förespråkare, eller jag, som endast framhållit hur akt-ningsvärdt och präktigt min bäste vän uppfört sig — hvilket han för öfrigt alltid gör?”

”Alltid”, upprepade Kenrick försmädligt.

Power såg på honom med sina klara ögon och teg för ett ögonblick, men läggande armen på det gamla förtroliga sättet kring kamratens hals, sade han därpå:

”Ken, du är inte så lycklig nu, som du var förr.”

”Hvarför inte, om jag får fråga?”

Power skakade på hufvudet.

”Därför att ditt hjärta är mer högsint än dina handlingar och din natur sannare än du visar dig,och detta är och kommer att bli ditt straff. Hvar-för låter du det onda inom dig få öfverhanden?” Kenrick stod stilla med blossande kinder och nedslagna ögon, och vändande sig från honom upprepade Power halfhögt och sorgset den underbara strofen:

”Virtutem videant, intabescantque relicta.” Kenrick förstod den, och det var som om en knif genomborrat hans hjärta, men den tid var ännu långt aflägsen, då såret däraf läktes.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Längre och längre bort.

Det var vanligtvis på söndagarne, som gossarne promenerade på ”Croft” tillsammans med sina bästa vänner eller dem, som de önskade måtte anses såsom sådana. Kotterierna i St. Winifred voro ej så skarpt åtskilda att ej en gosse kunde på en gång tillhöra två eller tre dylika, men de funnos likväl mellan hvilka skarpa skiljegränser voro uppdragna, och hittills hade de gossar Kenrick vanligtvis sökt hållit sig på afstånd från dem, bland hvilka Harpour ansågs vara den styrande.

Det väckte därför Percivals stora förundran, då han på sin söndagspromenad med Paton, märkte att Kenrick spatserade arm i arm med Harpour och Tracy, åtföljd af ett par andra gossar af samma skrot och korn. Detta var ett tydligt bevis på att Kenrick öfvergifvit sina gamla vänner och seglade i farliga farvatten.

”Hvad är det, som så fängslar ditt intresse?” frågade Paton,. då han märkte att kamraten såg efter gossarne.”Jag funderade på huru och hvarför denna förändring egt rum med Kenrick.”

”Hvilken förändring?”

”Ser du inte hvilka han går med? Åh, jag glömde, att du aldrig lägger märke till sådana där små obetydligheter, som röra gossarne. Det gör däremot alltid jag; det hjälper mig att förstå dem och att vara dem till större gagn än jag annars kunde.”

”Ja, det märks, ty ditt inflytande öfver dem är alldeles förunderligt.”

”Men Kenrick förbryllar mig. Nemo repente fuit turpissimus brukade man säga, och ändå har den där gossen skilt sig från en så präktig kamrat som Power och kastat sig i armarne på den lymmeln Harpour. Det måste vara någonting på tok.” Percival märkte snart, att hans förmodan var riktig. Trots sin begåfning gick det allt sämre med Kenricks arbete; han var mer än en gång invecklad i tvifvelaktiga upptåg, förlorade de bäste gossarnes aktning och förtroende, och blef så småningom de sämre kamraternas afgud. Det högmod och den obändighet, som kufvats så länge han sällskapade med rättänkande vänner, bröto ohejdadt fram så snart han slagit in på en väg, som han själf visste vara orätt.

Det fanns en, som led mycket däraf. Kenricks mor kunde alltid i hans bref läsa hans själstillstånd, och hon förstod att den likgiltighet, som på sista tiden röjde sig i dem, bevisade att det var något på tok med hennes gosse. Den bitterhet hvarmed han yttrade sig om Evson, och antydningarna om att han valt sig nya vänner, fylde hennes sinne med oro, men hvad skulle hon, stackars kvinna, kunna göra för honom ? Endast ett återstod henne i hennes hjälplöshet, och hennes allvarliga och brinnande böner voro ej fåfänga.Percival försökte att draga Kenrick från de af-vägar på hvilka han slagit in och bad att få tala vid honom efter middagen, men detta förvärrade endast

sakernas tillstånd. Kenrick, som smått yfdes öfver sin popularitet bland de af gossarne, hvilka ansågo att han förfäktade skolans ”rättigheter”, behagade anslå en nästan beskyddande ton mot sin lärare. Han inträdde med vårdslös min och hållning, kastade en likgiltig blick öfver bordet och nekade att taga af de frukter, som Percival bjöd honom, samt besvarade dennes frågor så kort och enstafvigt, som möjligt. Men under hela tiden föraktade han sig själf och kände sig illa till mods, ty han anade lärarens vänliga afsikter och visste att han borde vara tacksam, men det fordrades starkare medel för att kufva hans egenvilja, och det kan dessutom icke nekas till att det som är orätt till att börja med eger ett visst behag, som dock snart förbytes till bitter galla.

Percival genomskådade honom fullkomligt och insåg att det var bäst att öfverlämna åt erfarenheten, den stränge tuktomästaren, att bringa honom till sans.

”Farväl Kenrick”, sade han, litet brådstörtadt resande sig, medan ett svagt medlidsamt leende krusade hans läppar.

”Farväl herr Percival”, svarade Kenrick, men då han stod i begrepp att med näsan i vädret lämna rummet, lade Percival sina händer på gossens skuldror och såg honom stadigt i ansiktet. Kenrick försökte möta hans blick, icke öppet och frimodigt som förr, men likväl förläget och trotsigt. Han sänkte strax blicken, och öfvertygad om att gossen befann sig på afvägar, sade den unge mannen endast:

«Ditt ansikte min gosse är en bok I hvilken underbara saker kunna läsas »Under tiden hemtade sig våra patienter Walter och Eden endast långsamt, och om ej alla visat dem så mycken vänlighet, hade dagarna i sjuksalen blifvit outhärdligt långa.

Rektor och fru Lane visade dem äfven stor vänlighet. Rektorn lånade dem underhållande böcker och hans fru spelade schack och damm med dem, läste och sjöng för dem och tog dem ofta med sig, då hon åkte ut.

Under det lektionerna fortgingo fick Walter ibland taga Eden med sig ner till stranden, ty då fanns det ingen där som kunde trötta dem. Och Eden låg utsträckt i det mjuka gräset och halfsof eller också hörde han på, när Walter läste någon saga högt.

Efter fjorton dagar var Walter fullkomligt åter-ställd, och kort därefter fick Eden åter visa sig i skolan. Men han, Walter, Henderson och Power fingo nu ett sofrum för sig själfva, och den ängslan, från hvilken han därigenom befriades, var bättre än all medicin. Kamraterna, som insågo hur grymt han blifvit behandlad, visade honom ovanligt stort deltagande och finkänslighet. Det var också nästan omöjligt att ej tycka synd om den lille stackaren, blek, nedslagen, nervös och skygg som han blifvit. Och de som förut stått på Harpours sida mot moni-törerna, ändrade åsikt vid anblicken af hans offer.

Men det stackars barnet kände sig dock aldrig lugn och nöjd annat än i Walters sällskap eller uppe på Powers rum, och äfven där var förändringen märkbar. Hans glada skratt hördes sällan eller aldrig, och ett vemodigt leende var vanligtvis den enda glädjeyttring man kunde locka af honom. För tillfället tycktes han också ha förlorat all håg för sitt arbete, och allt hvad lek hette hade förlorat all sin dragningskraft.

Power skämtade en gång helt godmodigt öfver hans likgiltighet, men då fick han tårar i ögonen.

”Var inte ond på mig”, bad han; ”jag kan intehjälpa det. Jag är nog inte riktigt frisk än. Åck Power, jag är så rädd, att du aldrig mer kan komma att tycka om mig som du gjorde förr.”

”Käre Arty, din sjukdom är tillräcklig anledning för mig att göra det.”

”Ja, men Power, jag blir nog aldrig som förr. Det käns alldeles, som om jag på något sätt kommit i mörkret.”

”Det är bara inbillning, Arty; under sommarlof-vet blir du rask igen.”

Men gossen skakade blott på hufvudet och mumlade någonting om att öfverste Braemer ej var snäll mot honom och hans lilla syster.

”Tror du att du skulle få tillbringa en del af ferierna hos oss?”

Eden klarnade ögonblickligt upp och lofvade att skrifva och fråga sin mor.

Och tiden gick och terminen nalkades sitt slut, och med den Walters första skolår. Trots allt hade det dock varit ett lyckligt år, och han kunde med glädje och stolthet återse sina kära och visa dem sina vackra betyg.

Han kom öfverens om att brefvexla med Hen* derson och Eden och fick Powers löfte om ett för* nyadt besök på Semlyn med vilkor att han själf skulle tillbringa en vecka på Sevem Park, och de skildes åt med glada leenden, vissa om ett snart återseende.Ändra Delen.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Gamla och nya ansikten.

Pudorem, amicitiam, pudicitiam, divina atque hnmana promiscua, nihil pensi neque moderati habere.

Sallust.

Och nu måste vi tänka oss att två hela år förflutit sedan vi sist sågo våra vänner i St. Wini-fred.

De två åren ha varit rika på förändringar. Låt oss göra ett slag öfver skolgården för att se om vi där kunna göra några nya iakttagelser.

De första vi möta äro Walter och Power, — längre och kraftigare, men annars sig tämligen lika. Walter med sitt mörka hår, blå ögon, öppna ansikte och vackra gestalt, är samma behaglige gosse som förr, och Power har kvar sin klara blick med dess tankfulla uttryck.

Ingen af dem har svikit de löften de gåfvo, och deras varma vänskap för hvarandra har varit dem en god hjälp.

Men hvem är det, som kommer där med händerna i fickorna, mössan på sned, självkär min och högljudt samspråkande med ett par andra gossar?iöå

Det ligger ännu något tilldragande i hans ansikte, men vi måste likväl säga om honom

Quantum mutatus ab illo Hectore!

Ja, Kenrick — ty det är han — är förändrad till det sämre. Med en nästan nedlåtande min hälsar han vårdslöst på en förbigående lärare, nickar lik* nöjdt åt Power och låtsas ej se Walter. De gossar, som utgöra hans sällskap äro ej alls i vår smak, och den yngste af dem förefaller att vara djärfvast af dem alla. Under de gångna åren har Kenrick helt och hållet öfvergifvit sina bästa vänner för sådana gossar, som ge näring åt hans egenkärlek. Men han är icke lycklig. Han har förlorat den sanna ungdomsglädjen och i utbyte mot den fått göra bekantskap med den afundsjukes griller, den feges fruktan, den orättrådiges blygsel.

Eden, som sitter och läser på en af bänkarne är icke och skall aldrig bli den samme, som före sin sjukdom. Han är nervös och skygg, och rodnaden som kommer och går på hans fina ansikte ger honom ett nästan flickaktigt utseende och förråder en svag kroppskonstitution. Hans forna munterhet är försvunnen, och han är vanligtvis mycket stilla och tillbakadragen, men är det oaktadt, allt sedan sin sjukdom skolans favorit och protegé. Han läser flitigt och sitter nu i nedre femte, men hvad som sär-skildt fäster uppmärksamheten vid honom är den ifver hvarmed han städse söker hjälpa alla yngre och blygare gossar. Lidandet har väckt hans lifliga medkänsla för alla förtryckta, och trots sin ungdom, har han varit till stor nytta för kamraterna.

Se där spelar Harpour tennis, och gör det öfver-dådigt väl. Han är nu nitton år och en mycket betydande person, ty han är anförare för cricketklubben liksom Walter för fotbollsspelarne. Han är sig fullkomligt lik och ställer till lika mycket bråk ochoreda som förr. Hans inflytande är ytterst skadligt, och ingenting roar honom så mycket, som att narra andra gossar till uppstudsighet mot lärarne. Han går likväl själf nästan alltid fri från straff, tack vare sin listighet.

Han afbryter för ett ögonblick spelet för att tala med de tre gossar, som arm i arm promenerat fram och tillbaka, och hvilka vi utan någon svårighet igenkänna.

Den där med det tjocka, röda ansiktet, den granna kråsnålen i halsduken, en knippa berlocker dinglande i

klockkedjan och en ring på fingret är vår vän Jones, som vanligt simpel från topp till tå; den långe, smärte ynglingen med ett svagt och karaktärslöst uttryck, och som har för vana att föra handen genom sitt ljusa hår och ofta beundrande sänka blicken till sina oklanderliga skor kan ej vara någon annan ån Howard Tracy, och den tredje men det inställ-samma, smilande leendet är Mackworth.

Och där — jag trodde vi aldrig skulle få se honom — ha vi ändtligen upptågsmakaren Flip. Hans ansikte strålar af munterhet, då han för Whalley, som åhör honom med sitt vanliga godmodiga småleende, skildrar några af vännen Bliss' små misstag under morgonlektionen. Henderson härmar folk be-undransvärdt väl, men han gör . det aldrig i elak af-sikt, och Bliss, som oftast är föremål för hans skämt, blir aldrig ond däröfver.

Låt oss höra hvad de fyra vännerna på tennisplanen tala om.

"Den här termin kommer allt att bli treflig", anmärker Harpour.

"Ja, riktigt skojig", instämmer Jones.

"Det här gamla tråkiga nästet kan behöfva piggas upp", säger Mackworth.

"Att tänka sig att den där Power är skolans primus!" utbrister Harpour högljudt skrattande. Jones och Tracy fnittra svagt.

Läsning för gossar. 9"Lika gärna kan man ha en spiikum mjölk och vatten som honom till primus", förklarar Mackworth föraktligt.

"Eller också en butelj fransk fernissa", föreslår Henderson, som i det samma går förbi och hör den sista anmärkningen.

"Fördömme den där lymmeln", mumlar Mackworth stampande i marken. "En vacker dag ska'jag väl göra upp räkningen med honom."

"Är han en af de nye monitörerna?" frågar Jones.

"Ja", säger Tracy, "och Evson är den andra" — vid Walters namn mörkna alla fyras ansikten — "och Kenrick är den tredje."

"Kenrick, jaså han? Det var bra. Treflig pojke, Ken", säger Harpour gillande.

"Ja, med om hvad som helst", tillägger Jones, "och en riktig gentleman", instämmer Mackworth, ty Kenrick är märkvärdigt nog, god vän med dem alla.

"Ja, och af god familj också på moderns sida", läspar Tracy och för handen genom håret.

"Hör ni, gamle gossar", säger Harpour med många menande blinkningar och knuffar, "lifvadt det där hos Dan, ni vet?" hvarpå de andra skratta och Mackworth anmärker:

"Ja, låt bara de där monitörerna försöka spionera, om de våga. Dem få vi snart bukt med."

Deras samtal tar nu en sådan vändning att vi föredraga att i sällskap med Walter och Power andas litet frisk hafsluft nere vid stranden. Walter är vid gladt lynne, men Power förefaller litet allvarlig och nedstämd.

"Det var visst ungefär här vi talade första gången vid hvarandra", anmärkte Power, "minns du det?"

"Om jag minns! Det var en lycklig dag för mig, Rex. Det var strax efter den där Patonaffären, dåalia vände mig ryggen. Minst af allt kunde jag vänta att du skulle närma dig mig, och ändå hade jag längtat så mycket efter att få dig till vän. Men på den tiden tyckte jag du stod så högt öfver mig, att en sådan lycka föreföll mig otänkbar."

"Prat", sade Power. "Men nog var jag i alla fall hygglig, som trots min blyghet, tog första steget? Vi hade roligt på den tiden. Jag nästan längtar tillbaka till den. Att tänka sig, att du nu är moni-tör och jag primus i skolan!"

"Det har gått bra mycket fortare för oss än vi då vågade hoppas."

"Ja, men jag önskar att du och jag kunde byta plats. Du hjälper mig ju så mycket du kan, Walter?"

”Ja, det kan du vara viss om, Rex.”

”Om inte jag trott det, hade jag bestämdt slutat skolan, ty jag tror ej jag har tillräckligt inflytande för att fylla min plats som primus. Jag är ingen öfverdängare i bollspel och dylikt.”

”Åh, du är ju ganska skicklig och road däraf. För öfrigt Rex, tror jag inte du menar hvad du säger, när du talar om att sluta. Det hade varit fegt, och du är inte den, som lämnar sin post.”

”Här står jag då iklädd min rustning, besluten att inte fly, lik den romerske soldat, hvars skelett de funno i Herculanum”, sade Power skrattande.

”Och här står jag”, fortsatte Walter skrattande, där han stod med ena foten framsträckt, — ”jag, din sjätte medhjälpare.”

”Förste menar du”, inföll Power. ”De fyra mo-nitörerna mellan dig och mig fruktar jag vi inte få stor hjälp af. Brown är närsynt och har ständig hufvudvärk; Smythe är en veritabel bokmal, fullkomligt olämplig som monitör, utan all värdighet och sådant, och Kenrick”, (trots sin förminskade arbetshåg hade Walter likväl ännu ej hunnit om honom) ”ja, du vet hurudan Ken är!””Ja, från honom hotar oss den största fåran — han är en opålitlig fältherre. Nej se på Flip, är du här?” utbrast han, då Henderson kom fram till dem.

” Jag själf, o Evides! Hvilken är en’ opålitlig

fältherre? Inte jag, vill jag hoppas.”

”Nej, för all del. Yi talade om Kenrick och de andre monitörerna.”

”En opålitlig fältherre? — En bedragare menar du, en spion, en fiende”, sade Henderson hetsigt.

”Afbryt mig inte, Power; det är nyttigt att ibland

ge luft åt sin förtrytelse; det vore sämre att alltid

tiga med det förakt jag känner för honom.”

Powers högsinthet och Walters ädelmod hindrade dem från att yttra sig lika skarpt som Henderson, men de voro icke desto mindre lika öfvertygade som han, att om de önskade samarbeta för skolans bästa, skulle Kenrick bli deras farligaste om också ej öppet förklarade motståndare. En monitör, som öppet trotsade allt hvad ordningsreglor och disciplin hette, som rökte och i smyg besökte Dan, som vanligtvis säll-skapade med de sämsta gossarne, gjorde mer för att skada de andras inflytande än man kunde föreställa sig.

”Jag förutser storm”, sade Power suckande. ”Flip, du så väl som Walter måste hålla ihop med mig.”

”Var inte rädd”, sade Henderson. ”Men kom ihåg, att jag är så mycket yngre än ni andra och så häftig, att jag är rädd för att endera dagen törna ihop med Harpunerna” — hvarmed han menade Har-pour och dennes goda vänner.

”Minns ni Somers, Dimock och Danvers?” frågade Power. ”Tänk, så’na präktiga monitörer de voro!”

”Och minns ni vissa gossar, som Somers, Dimock och Danvers berömde vid ett visst tillfälle?” frågade Henderson tillbaka. ”Se så Rex, tappa intehumöret nu. Vi voro inte rädda då, hvarför skulle vi vara det nu?”

”Ja, men de hade Macon och flera andra, som förde deras talan i skolan.”

”Och vi ha först och främst Whalley, som nu flyttar upp i öfre sjätte, och gamle hygglige Blissi-das, som är orubblig som en klippa och har starka armar, om också hans hjärna inte är så mycket att skryta med, och så ha vi Franklin, som kanske är bäst af alla och stark och modig som ett lejon.”

”Kors Flip, du talar ju, som om det vore fråga om en ordentlig batalj”, sade Power.

”Ja, det är det också — både i bokstaflig och moralisk mening. Harpunerna komma nog att ställa till skärmytslingar, särskildt djäfvulen, världen och vårt eget kött, som jag nyss såg spatsera arm i arm.”

”Hvad menar du, Flip?” frågade Walter skrattande.

”Menar? Ingenting alls — jag talar bara om Tracy, Jones och Mackworth. Tracy är världen, Jones vårt eget kött, och Mackworth det där andra.”

”Jag vet två till, som vilja hjälpa oss, om de kunna”, sade Walter; ”Cradock och Eden.”

”Briareus och Paradiset”, anmärkte Henderson, ”stackars Eden han kan inte göra stort mer för oss än se på med bekymrad min.”

”Men hvarför vänta ni två att monitorerna skola bli så antastade denna termin?” frågade Power.

”Jo, därför att det aldrig funnits så många bråk-makare i femman som nu”, svarade Walter. *

”Ja, och Kenrick ha de till beskyddare”, tilläde Henderson; ”han och Harpour ha krånglat med mo-nitörerna, alltsedan Somers gaf dem så på huden.

Men sak samma; aide töi et ciel faidera. Se där är ju Paradiset och som vanligt har han en liten gosse under sina vingars skugga. Hvem kan det vara?””Se noga efter”, sade Walter, då en liten gosse, som var mycket lik honom närmade sig dem. Det var en vacker parfvel med runda, friska kinder och ljust hår, som i solskenet fick en präktig guldglans.

”Nej men Walter, det är ju din bror. Nå, jag må säga! En Evidus secundus, Evidus redivivus; men han är yngre än du var, när du först kom hit och kuschade Jones för tre år sedan. Hur står det till, lille vän?” Han skakade vänligt gossens hand tilläggande: ”Du är en lycklig liten krabat som har en monitör till bror, och Eden som från första stunden tar hand om dig.”

”Ack Walter, så trefligt här är”, sade Charlie, — ”till och med trefligare än Semlyn.”

”Vänta litet Charlie, innan du fäller ditt omdöme”, sade Walter, medan Eden såg på gossen med ett nästan sorgset leende.

TRETTIONDE KAPITLET.

Bland Noeliterna.

De förändringar, hvilka beskrefvos i föregående kapitel voro ej de enda inom skolan som hade en skadlig inverkan på dess välfärd och trefnad, ty lä-rarstaben var beklagligtvis ej längre den samma som förr.

Herr Paton hade tillträdt ett mindre pastorat i * hvilket sir Lawrence Power var patronus. På sätt och vis hade Paton Walter att tacka därför, ty gossen var den förste, som med djup aktning omnämnde sin lärare för baronen. Det tillfälle att i någon mån godtgöra den skada Walter gjort erbjöds honom härigenom, och Paton fick ånyo bekräftelse på, att detej finns något ondt, som ej Gud kan bringa till godo. Genom hans afflyttning led skolan dock en kännbar förlust. Ännu större tomrum efterlämnade herr Per-cival, som några månader förut antagit anställning såsom lärare vid det universitet, vid hvilket han själf studerat. Dessa två lärare voro allmänt saknade och efterträddes af yngre och mindre erfarne män.

Till råga på allt, hade doktor Lane strax efter terminens början allvarsamt insjuknat och ordinerades att tillbringa tvänne månader vid en tysk badort, hvarunder hans befattning sköttes af en lärare med mindre vana och inflytande. Allt detta sam-manlagdt gjorde denna termin till den otrefligaste och bråkigaste man någonsin varit med om i den gamla aktningsvärda skolan.

Charlie Evson fick alltså snart nog skäl att pruta af på sin första förklaring, att St. Winifred var till och med trefligare än självfva Semlyn. Innan det var kändt, att herr Percival skulle afgå hade den lille gossen blifvit anförtrodd under hans vård, men sedan han flyttat fick Charlie och de andra gossarne bo kvar i samma rum under uppsikt af herr Noel, en ny lärare, som först efter många misstag lärde sig förstå hvilka skyldigheter ålågo honom.

I samma flygel voro Kenrick och Mackworth äfven inkvarterade, och i egenskap af monitör hade Kenrick ett

visst ansvar för kamraternas uppförande, och han hade utvalt Charlie till en af sina ”tjänsteandar77. Alla de andre monitörerna försökte efter bästa förmåga att vara sina små uppassare till hjälp, och använde dem vanligtvis ej till annat än några ärenden då och då och att tura om att bära upp frukosten till dem.

Men Kenrick följde ej de andras exempel utan skämde antingen bort sina uppassare och favoriserade någon af dem, eller om de ej lyckats vinnahans bevågenhet, låtsade han knappt att de funnos till och hjälpte dem i alla händelser aldrig.

Kenrick hade intet emot att låta Charlie Evson bli en favorit, ty det var en gosse, som man knappt kunde låta bli att tycka om. Men Kenrick hade ett annat skäl för att närma sig Charlie, ty djupt i sitt hjärta längtade han att bli annorlunda och hyste ett svagt hopp att utan att förödmjuka sig kunna genom Charlie försonas med sina förra vänner och åter komma in i en renare och friskare atmosfär.

Men detta lyckades ej. Då en gosse råkar in

på af vägar, sätter han själf upp tusen hinder, som

göra det svårt för honom att vända om igen. En annan af Kenricks tjänsteandar, som hette Wilton blef för honom ett af dessa nästan oöfverstigliga hinder. En djärfvare, mer förhärdad liten odåga vore svårt att träffa på, och hans öknamn Korpen var väl förtjänt. Han var liflig, kvick och såg bra ut,

och det fanns ingenting som han var rädd för eller

blygdes att göra. Han kunde narras med det största lugn under det han trovärdigt såg en i ögonen. Och ändock var denne gosse liksom Charlie endast tretton år. Tack vare alla dessa egenskaper var Wilton de dåliga gossarnes favorit, och trots dem, äfven Kenricks, ty han egde något af ormens tjusningsför-måga.

De tre -gossar, som gåfvo tonen i herr Noels ilygel voro Kenrick, Mackworth och Wilton. Kenricks dåliga exempel gjorde sig märkbart i hela huset, äfven ehuru jag ej vill påstå att det skedde afsikt-ligt och hvad han påbörjade, fortsattes af Mackworth, hvars begåfning, energi och skarpa tunga gåfvo honom ett omätligt inflytande. Bland de mindre gos-sarne var Wilton en våldshärskare, och som han var stoltare öfver Kenricks ynnest än någonting annat, lyckades han genom smicker och inställsamhet förmå denne till hvad som helst.Sådant var sakernas tillstånd, då Charlie gjorde sitt inträde i herr Noels flygel. Walter, som till-rådt sin far att anförtro Charlie åt Percivals förståndiga ledning, var ledsen öfver att se sin förhoppning besviken, men nu kunde ingen ändring ske, och för öfrigt visste hvarken Walter eller någon af de andre monitörerna hur illa ställdt det verkligen var. Ty bland alla andra farliga påhitt, hade Mack-worth och Wilton satt i stånd en slags öfverenskom-melse, att gossarne i denna flygel ej skulle tillåta något "snokande i deras hemligheter”.

För Mackworth och Wilton var ankomsten af ett par nykomlingar en rätt viktig sak, ehuru den ej gaf dem anledning till oro, ty det var ej svårt för Wilton att verkställa uppdraget att böja dem efter sitt sinne.

Det låg i Noeliternas intresse att till att börja med visa nykomlingen stor vänlighet, och han lämnades i fullkomlig okunnighet om det simpla språket, föraktet för alla ordningsreglor, de öfverenskomna osanningarne för att undgå upptäckt, tobaksrökningen, bränvinsdrickandet och alla andra förbrytelser. Kenrick visste hvad som pågick, men blandade sig aldrig däri, och ifrån att under tystnad ha åsett kamraternas listiga förfaringssätt, slutade han med att själf taga del i det.

Fem nya gossar hade kommit denna termin. Stone kom från en annan större skola och var i mer än ett afseende förberedd på hvad som än kunde hända; Symes var en illa uppfostrad gosse, utan grundsatser och alltid redo att flyta med strömmen. Den tredje af dem, Hanley, kom med goda afsikter; de första svordomar han hörde skrämde honom, men han blef snart van. Den fjärde, Elgood, var en blyg gosse, som ingen brydde sig mycket om, och som de med lätthet skrämde till lydnad. Den femte var Charles Evson, och de kände instinktlikt, att han skulle bereda dem åtskilliga svårigheter, men de vorobeslutna att gå ytterst försiktigt till väga och funno ett visst behag i dessa svårigheter, så mycket mer som Charlie var bror till deras förklarade ovän, Walter Evson.

Master Wilton — Belial junior, som Henderson alltid kallade honom — stälde sig alltså in hos Charlie och

lyckades göra sig tämligen behaglig för honom. Yid första anblicken kände Charlie likväl en instinktlik motvilja för honom, men då det fanns många som beundrade hans artiga sätt och oskyldiga uppsyn, undertryckte Charlie sitt misstroende, och emedan Wilton ifrigt tycktes eftersträfva hans vänskap, var han mer tillsammans med honom än någon annan under de första fjorton dagarna.

Wilton måste bära sin mask mycket längre än han afsett. Charlie var så öppenhjärtig, rättänkande och oskyldig, att Wilton ej kom någon väg med ho- • nom, ty antingen förstod den lille gossen ej hvad som sades honom eller också visade han öppet sitt ogillande. Och när Wilton slutligen alldeles uttröttad kastade af sig masken, vände Charlie sig med ovilja från honom, som låtsat vara hans vän för att kunna snärja honom i sina garn.

Under deras första samvaro, kände Charlie sig stundom illa till mods i Wiltons sällskap, ty denne kunde ej alltid behärska sig. Den förskräckelse Charlie visade öfver hans elakhet kom honom att blygas öfver sig själf och inse hur lumpet han handlade. En dag, då de tillsammans läste upp en läxa inne i herr Noels enskilda rum, fattades Wilton åter af denna blygsel öfver sig själf och längtan efter att bli verkligt god vän med Charlie och bedja honom om förlåtelse för det onda han velat göra honom. Och när han, som vanligt ej kunde sin läxa och fick sitt vanliga straff, och sedan såg lärarens ansikte klarna vid anblicken af Charlie, som ej en enda gång stakade sig — greps han af en plötslig ånger, och sprang direkte efter lektionens slut upp i Kenricksrum, dit han hade tillåtelse, att när han ville taga sin tillflykt.

Rummet var tomt, och kastande sig ner på en stol, brast Wilton i en ström af tårar. Han tänkte på sin döde far, som så ofta tagit honom i knäet och förmanat honom att bli en snäll och sannings* älskande gosse, men hur han i stället blifvit ökänd i hela skolan för sin elakhet. Och nu, såväl som när han hörde herr Percivals afskedspredikan öfver den dystra texten : nOch dörren var stängd”, frågade han sig själf: ”Är dörren stängd för mig? Är det för sent att göra bättring?”

Han spratt hastigt till, ty Kenrick inträdde och slog igen dörren med en hård smäll, i det han förargad utbrast: ”För sent!”

Det var endast fråga om några verser, som Kenrick för sent skickat in till en pristäflan, men hans ord ljödo nästan hotande i stackars Wiltons öron. Rädslan gjorde honom vidskeplig och utan att torka sitt tårdränkta ansikte, såg han förskräckt upp på Kenrick.

”Korpen, gosse, hur i hela världen är det fatt?” utbrast Kenrick häpen. ”Du vill väl inte inbilla mig, att du bryr dig om att mina verser blefvo för sent inlämnade?”

”Var det ingenting annat?” frågade Wilton, som ännu ej hämtat sig från sin förskräckelse.

”Ingenting annat? Nej, men det är alldeles tillräckligt för mig. Men” — plötsligt afbrytande sig — ”hvad är det med dig, Korpen. Minsann har du inte gråtit! Kors, och jag som trodde, att du inte fällt en tår, sedan du låg i vaggan! Krokodiltårar — hva’ sa’?”

Wilton blygdes öfver, att någon sett hans tårar och var förargad öfver att han blef utskrattad. Han vände sig stött om för att lämna rummet, men Kenrick tog honom i armen och sade vänligare;”Seså, Korpen, du förstår väl litet skämt. Hvad har händt? Ingenting särskildt ledsamt, hoppas jag.”

Men Wilton var både ond och ledsen och ville ej tala om hvad som upprört honom.

”Låt mig gå”, sade han och försökte rycka sig lös.

”Ja för all del”, svarade Kenrick högdraget. ”Sköt dig bäst du behagar7’, och han vände ryggen åt Wilton, till hvilken han aldrig förr talat så ovänligt.

Wiltons tankar togo en annan riktning. Han tyckte verkligen om Kenrick och hade för öfrigt just nu mer än någonsin behof af hans stöd och vänskap. Han stannade därför tvekande vid dörren.

”Nå, hvad vill du? Hvarför går du inte?” frågade Kenrick utan att vända sig om.

Wilton gick tillbaka till fönstret, tog ödmjukt Kenricks hand och blickade upp till kamraten, som om han velat

bedja honom om förlåtelse.

”Så besynnerlig du är i dag”, sade Kenrick i mildare ton. ”Hvarför grät du nyss?”

”Jo, det skall jag säga dig, Ken. Jag tänkte på hur mycket bättre somliga äro än jag, och om det är för sent att börja på nytt, och just i detsamma kom du in och sade ”för sent”, och jag tog det som ett svar på mina funderingar.”

Det var de första allvarliga ord Kenrick hört Wilton yttra, men han ville ej låtsa om dem utan sade blott efter ett ögonblicks tystnad:

”Andra som äro bättre än du? Visst inte. Mindre oförskräckta kanhända, större hycklare med all säkerhet, men du, Korpen, är den trefligaste af hela bundten.77

Och detta tanklösa svar var nog för att lugna Wilton; ett belåtet leende smög sig öfver hans ansikte, och det dröjde länge innan han härnäst besvärades af samvetskval.TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Förtrollningens brytande.

”Nå, Korpen, hur går det för dig med lille Ev* son?” frågade Mackworth gäckande Wilton.

”Det går inte alls. Han är lika noga och precis,' som sin bror. Så länge han stannar här i flygeln, kan man inte få någonting lustigt.”

Mackworth rynkade ögonbrynen.

”Om han inte tycker om hvad han ser, måste han lära sig blunda för det”, anmärkte han. ”Han är inte värd, att man gör sig så mycket besvär för hans skull.”

”Såå Mack, du tycks också ha kommit på det klara med hurudan han är?”

”Ja, det har jag”, svarade Mackworth förargad, ty all hans inställsamhet och granna ord hade ej förminskat Charlies misstroende till honom. Den lille gossen anade instinktmässigt hvad slags karaktär han hade att göra med och väckte Mackworths hat genom att lugnt hålla honom på afstånd och afböja hvarje försök till närmande.

Med Kenrick var det annorlunda. Charlie tyckte att han såg bäst och trefligast ut af alla gossarne i flygeln, men kunde dock ej upphöra att förvåna sig öfver att Wilton kunde vara hans förklarade favorit. Wilton skröt ständigt öfver att Ken vore färdig att göra hvad som helst för honom, och Charlie var öfvertygad om att hvarken Walter eller Power ens kunnat tåla en gosse som Wilton. Det var detta, som gjorde att han med en viss skygg köld mottog Kenricks försök till närmande, och när denne märkte detta, tog han strax för afgjordt att Walter satt upp brodern mot honom, och att Charlie rapporterade för Walter allt hvad han — Kenrick — sade och gjorde. Denna tanke var mer än Kenrick kunde fördraga,och från denna stund, lät han hänsynslöst förstå att han ej längre behöfde Charlies tjänster och talade aldrig vidare till honom.

Allt efter som terminen fortskred såg Charlie skolan i ett allt mindre fördelaktigt ljus. Få af mo-nitörerna gjorde sin skyldighet, disciplin började nästan bli ett tomt ord, och de större gossarne i femman voro genom sitt öppna trots mot lärarne och ordningsreglorna ett dåligt föredöme för de andra.

En afton under läxöfverläsningen försökte Charlie skrifva de verser, som hans klass fått till läxa, men detta var ingen lätt sak. Icke ett halft dussin gossar brydde sig om att arbeta, de pratade, skrattade, smälde med pulpetlocken och kastade omkring sina böcker, och den stackars nye läraren, som skulle ha uppsikt öfver dessa två hundra stojande gossar, gick alldeles rådvill fram och tillbaka i salen, förmanade förgäfves än den ena, än den andra och förtviflade nästan om att kunna bringa dem till tystnad. När han märkte, att Charlie var en af de få, som verkligt försökte arbeta, frågade han, om han kunde hjälpa honom.

Charlie mottog tacksamt anbudet, och läraren satte sig bredvid honom. Detta gaf anledning till ett allmänt fnitter, som ingen brydde sig om att undertrycka, och när läraren efter några minuter gick till en annan gosse, sade Wilton till Charlie:

’Bevars väl, unge Evson, hvad du pluggar!” ”Jag har fått några verser i läxa77, svarade Charlie allvarsamt.

”Ha ha ha!77 skrattade Wilton, som om detta varit ett god t skämt. ”Skall jag ge dig en liten handräckning?”

77Ja, om det är tillåtet.”

Ett nytt skratt följde på detta svar.

”Jag skall bespara dig allt vidare besvär, min gubbe”, fortsatte Wilton. ”Ge nu akt skall du få se något, som vi alla andra ha reda på,”Han satte näsduken för näsan och gick fram till läraren.

”Får jag lof att gå ut ett ögonblick, jag har näsblod”, sade han höfligt.

”Nu igen? Det är tredje gången denna vecka du har näsblod, och det har varit samma förhållande med de andra gossarne.”

”Blir jag inte trodd på mitt ord?” sade Wilton i förnärmad ton och med näsduken fortfarande för ansiktet.

”Jo naturligtvis, så länge jag ej har anledning att misstro dig”, svarade läraren vänligt. ”Det förefaller visserligen litet egendomligt, men du kan gå.”

Det hade ju varit lätt att förvissa sig om huruvida gossen talade sanning, men läraren ville, ehuru det denna gång misslyckades, genom obegränsadt förtroende väcka gossarnes hederskänsla.

Wilton gick ut, knappt döljande sin skrattlystnad, och återvände inom tio minuter med de färdig-skrifna verserna.

”Se där”, sade han; ”Ken gjorde det åt mig på fem minuter. Han kan allt hvad han vill, fast han knappt någonsin öppnar en bok. Besvära dig inte längre med några verser; jag skall laga, att de bli skrifna åt dig.”

Charlie kastade en blick på papperet och såg strax att de voro felfria.

”Tänker du verkligen ge de där ut för att vara dina egna?” frågade han.

U visst”, svarade Wilton.

”Men vi få ju betyg för dem?”

”Hör bara på! Tack så mycket för upplysningen. Så mycket bättre då. Jag kommer att få bra betyg. ^

”Tig nu herr Oskuld, och bråka inte”, sade en annan Noelit. ”Vi göra alla på samma sätt. Tag mot hvad himlen sänder dig och var glad däröf-ver.””Tack”, sade Charlie och såg sig omkring. ”Gör det ni, om ni ha lust, men jag vill det inte. Det är inte ärligt.”

”Nej, så snälla vi äro! Så förträffliga! Så änglalika!” sade Wilton, vändande ut och in på ögonen under de andras applåder, men de misstogo sig, om de trodde att detta skulle inverka på Charlie. Han såg lugnt på dem med sina klara ögon och lämnande papperet tillbaka till Wilton, började han sitt arbete på nytt. Men kamraterna, som voro förargade öfver att han vågade trotsa dem, lämnade honom ej i fred.

En ryckte af honom papperet, en annan spräckte hans penna mot bordet, och en tredje tog hans läxi* kon, men om han också blef ond, visade han det likväl inte.

Tidigt följande morgon, innan hans rumskamrater märkte hans afsikt, steg han upp och gick in i Walters rum för att skrifva, men jungfrun höll på att städa därinne, och efter morgonbönens slut gick han till lektionerna utan att ha hunnit sluta sitt arbete. Han, den ende gosse i klassen, som försökt göra sin skyldighet, fick alltså dåligt betyg, medan de andra ogeneradt sågo på och fingo goda betyg för sitt stulna arbete. Läraren, herr Patons efterträdare, fann det besynnerligt, att Wilton, som annars alltid slarfvade, skref sina verser så bra, men han kunde ej upptäcka något fusk, och gossen bedyrade för öfrigt, att han på egen hand hade skrifvit dem.

Wilton började tycka det vara på tiden att visa sina verkliga färger, men som hans oförskämdhet saknade all gräns följde han Charlie ut ur klassrummet pratande, som om intet händt och tog honom slutligen under armen. Men detta var för mycket för Charlie, som var ärligheten själf. Han tvär-stannade, drog undan armen, och såg kamraten i ansiktet."Se så, välj nu”, sade Wilton. ”Vänner eller fiender — hvilket skall det vara?”

”Om du vill att jag skall narras och gå smygvägar och bära mig lumpet åt, så svarar jag — inte vänner /”

”Såå, fiender alltså. Tag dig i akt då, unge Evson. Men först vill jag göra dig en fråga”, tilläde han, då Charlie gjorde min af att gå.

”Nåå?”

”Ämnar du skvallra om det här för bror din?” Charlie teg. Utan att önska Walters inblandning i saken, hade han likväl tänkt berätta alla sina bekymmer för honom och bedja honom om råd. Men om detta skulle få namn af skvaller, lät han hellre bli, ty det finns intet ord som är förhatligare för en gosse än detta.

”Jag förstår”, sade Wilton, ”du tänker babbla om alltsammans? Var så god, du blir snart varse, att han inte kan göra mycket, och i längden blir det så mycket värre för dig själf.”

”Jag skall inte säga något till honom”, svarade Charlie kort, och dessa ord voro för honom detsamma som ett högtidligt löfte.

Under dagens lopp var Charlie besparad de flesta af de ledsamheter för hvilka Walter förut råkat ut, ty han kunde tillbringa sina lediga stunder inne hos brodern, Power eller Eden, men under läxläsningen och på sofrummet var han i deras våld, som försökte böja honom efter sin vilja. Det rum, där han och nio andra gossar bodde var det största i herr Noels flygel, och därför hvarje kväll samlingsplats för alla odågor från de andra rummen. Sedan ljusen på bestämd tid blifvit släckta, dröjde det ej länge förrän de åter tändes därinne. Faran för upptäckt var ej stor, ty rummet låg vid slutet af en lång korridor, och hade utsikt öfver en föga besökt del af rektorns trädgård, och om en vakt utsattes i korridoren, kunde han i tid hinna ge de andra varning.Om det varit fråga om någon munter lek hade

Charlie varit den förste att deltaga däri, men Noeli-

terna voro allt för långt komna att nöja sig med något så tarfligt och föredrogo att äta och dricka förbjudna saker, spela kort eller roa sig med att reta och pläga de gossar, som ej hunnit så långt i elakhet som de själfva.

"Hör du Evson77, sade Wilton en kväll strax

efter brytningen dem emellan, ”i afton ska’ vi ha

muntert. Stone, som är en hygglig pojke består ett par flaskor vin och Hanley en kortlek, och så tänka vi röka också.77

Allt detta yttrades i öfverlägsen ton, och Charlie som allt mer och mer afskydde den lille skräfla-ren, förstod mycket väl att denna häntydan på att två nykomlingar bidrogo till aftonens nöje betydde det samma som att nästa gång kom turen till honom. Han beslöt dock i tysthet att vägra, och kvällens förbjudna nöjen stärkte honom i detta beslut.

”Du spelar naturligtvis med?” sade Wilton.

”Nej, jag tackar.”

”Nej, jag tackar”, upprepade Wilton härmande honom; ”naturligtvis inte; du vill bara göra dig till helgon och vara så otreflig för andra som möjligt.”

Under kvällens lopp bjöd Stone Charlie ett glas vin, hvilket denne åter afböjde med ett, ”nej, jag tackar, Stone.77 Wilton härmade honom åter till de andras förnöjelse, och från denna stund döptes Charlie till Nej jag tackar. Detta tillgick så att några höllo fast honom i sängen, medan någon slog ett halft glas portvin i ansiktet på honom. Vinet fläckade emellertid hans nattskjorta, och rädda för upptäckt hotade de honom med ändlös förtret, om han vågade säga något. Detta var dock obehöfligt, ty de hade mutat tjänarne, som städade deras rum.

Charlie stod nästan ensam mot alla i flygeln, men förlorade dock ej modet, ehuru hans plågoandar ej lämnade honom någon ro. Det var endast engosse där, som hjälpte honom. Denne borde ha varit Kenrick, och det hade fordrats helt ringa mod därtill, ty de flesta gossar, som ej låta falsk stolthet få öfverhand, äro vanligtvis, rättvisa,

men Kenrick blandade sig aldrig i kamraternas affärer utan lät dem sköta sig efter behag, äfven om han såg, att det gick alldeles på tok.

Charlies enda vän och hjälp i flygeln var Bliss. Stackars Bliss hade alltid otur; hur han än bemödade sig vek vetandets ström undan, då han böjde sig ned för att dricka ur den, och de kunskapens frukter andra utan svårighet plockade, sutto alltid för högt för honom. Han trycktes alltid af känslan af sin egen dumhet, men bar med nästan rörande godmodighet alla sina pröfningar och var djupt tacksam mot alla, som hade fördrag med hans enfald. Af denna orsak höll han uppriktigt af Henderson, som visserligen ständigt skämtade med honom, ehuru aldrig ovänligt, men godtgjorde detta genom att tålmodigt hjälpa honom med hans läxor. Bliss var vig och stark och skicklig i alla slags bollspel, samt stod därför på rätt god fot med kamraterna, men de flesta af dem tyckte dock, att han var en ovanligt stor dummerjöns. Vare därmed hur som hälst, så gjorde han Charlie en stor tjänsKoch visade den lille gossen ett ständigt deltagande. Han bodde ej i samma sof-rum och kunde därför ej direkte uppträda såsom Charlies beskyddare, men underlät aldrig att uppmuntra honom.

”Stå på dig, unge Evson”, plägade han ofta säga, ”du är en präktig liten pilt, och du har rätt och de andra orätt; stå bara på dig.”

Att under dessa dagar höra ett uppmuntrande ord från någon Noelit var något att sätta värde på, och Charlie glömde aldrig Bliss’ vänlighet, och de förblefvo trogna vänner så länge Bliss var kvar i St. Winifred.

”Har du många vänner här i flygeln?” frågadeherr Noel en gång Charlie. Han begagnade ofta tillfället att språka med sina yngre gossar för hvilka han hyste uppriktigt intresse, och hvilka han så vidt det stod i hans förmåga ville skydda från alla frestelser. Beklagligt nog hade han ingen aning om hur dåliga många af de gossar voro, som stodo under hans uppsikt.

”Inte många, herr Noel”, svarade Charlie.

”Inte? Det var ledsamt, det. Jag tycker om, när gossarne knyta vänskapsband, som kunna vara äfven för framtiden, och du har många trefliga kamrater just här i flygeln. Tycker du till exempel inte om Wilton? Han är visserligen lat och ostyrig, men förefaller likväl att vara hygglig och treflig.”

Charlie hade svårt att återhålla ett leende, men svarade ingenting, och läraren fortsatte:

”Hvem är din bäste vän bland mina gossar?” ”Bliss”, svarade Charlie utan tvekan.

”Bliss?” upprepade herr Noel förvånad. ”Hur kommer det sig att du tycker så bra om honom? Är han inte bra dum och tafatt?”

Men Charlie ville ej höra ett ord mot Bliss och

svarade lifligt:

”Åh, jag önskar många vore lika Bliss! Han är

en sådan bra gosse, den bäste i hela flygeln, och

alltid vänlig mot mig.”

”Nå, det gläder mig, att du fått åtminstone en vän”, sade Noel, ”sak samma, om han inte är bland de kvickaste.”

Bliss visade äfven sin vänskap genom att uppsöka Kenrick och uttala sin förtrytelse öfver det sätt hvarpå Charlie blef förföljd och plågad.

”Hvarför förhindrar du det inte, Kenrick?” frågade han.

”Jag? Åh skräp, det gör den lille morsgrisen godt. Han är alldeles för egenkär.”

”Jag för min del har aldrig sett en mindre egenkär gosse.”Kenrick stirrade på honom.

”Det skulle vara roligt veta i hvad mån denna sak angår dig?”

”Jo, det angår mig, därför att gossen är präktig, och de andra äro elaka mot honom bara därför att de inte kunna

göra honom lika gemen, som de själfva. Wilton till exempel — ”

”Säg ingenting om honom, han är min vän.” ”Så mycket större skam för dig”, förklarade Bliss.

”Han är åtminstone värd femtio så’na små kycklingar som din Evson.”

”Kycklingar”, eftersade Bliss i en föraktligare ton än han någonsin användt, ”det hörs, att du inte känner honom. Jag skulle önska, att du skötte dina plikter bättre, så vore det inte så illa ställdt här i

flygeln, som det är.”

Kenrick spärrade upp ögonen. Han hade aldrig förr hört sådana ord från Bliss.

”Den högst begåfvade och djupsinnige Bliss be-höfver inte lära mig mina plikter”, sade han stojt och högdraget; ”du behöfver inte smäda flygeln, därför att det inte är fullt af sådana nollor som Evson. Jag vill bara tala om för dig, att du inte är min

monitör.”

”Gör narr af min dumhet, om du behagar, men trots all din begåfning ville jag ändå inte vara i dina kläder, och om inte du vill försöka hindra ofoget, så vill jag det, så vidt jag kan.”

Gossens ögon blixtrade, och Kenrick tyckte, att han aldrig förr sett så bra ut.

”Till och med han är öfverlägsen mig”, tänkte

han suckande, då Bliss lämnade rummet.TRETTIOANDRA KAPITLET'.

Martyrdom.

Charlies plågoandar började tröttna att retas med honom och hade lämnat honom i fred, om han endast velat ge vika i ett afseende.

Noeliterna brukade då och då ha en större ”aftonunderhållning”, som de kallade det, och när de slutat supéen, som vanligen anskaffades genom Dan, bolmade de af hjärtans lust på sina cigarrer, hvilket plägade ske i den långa korridoren, vid hvars bortre ända en vakt alltid var utstäld. Men ehuru alla fön-sterna i sofrummet och korridoren stodo på vid gaf* vel, var det dock omöjligt att helt förjaga lukten af tobak. De hade mutat tjänstfolket till tystnad, men voro naturligtvis rädda att bli upptäckta af någon lärare, och hade därför kommit öfverens om att ifall någon sådan frågade dem hvarifrån tobakslukten kom, bedyra att de ej rökt. De andra nio gossarne i sofrummet, med undantag af Elgood, som ännu tvekade, hade förbundit sig att hålla denna öfverenskommelse, och frågan var nu endast: ”Skall Charlie göra det samma?” I annat fall hade de öfriga föga vinst af sina osanningar.

Och Charlie Evson nekade såsom var att vänta. Trots alla böner och hotelser förklarade han, att han icke ämnade skvallra, men om han blefve direkt till frågad om någon särskild sak, skulle han i det längsta vara tyst, men hvarken kunde eller ville säga en osanning.

Några i flygeln — särskildt Mackworth och Wil-ton — hade föresatt sig att ”stuka denna trilsken-het”, som de kallade det, och att använda handgripliga medel, eftersom inga öfvertalningar hjälpte. Kväll efter kväll skockade de sig kring Charlie och försökte med alla medel som stod dem till buds attåiå

tvinga honom att ge vika. Stundom kände han sig nästan frestad därtill. Han visste att kamraterna i grund och botten tyckte om honom, och att det ej varit svårt för honom att bli populär bland dem och för öfrigt var det ju föga sannolikt, att han någonsin skulle bli tillspord om saken.

En afton, då den lille stackaren var alldeles uttröttad, höll hans ståndaktighet på att svika. En skrifven öfverenskommelse att vid tillfrågan förneka att de rökt, var undertecknad af alla med undantag af Charlie och Elgood.

Gossarne brydde sig ej vidare om den senare, ty de visste, att han ej länge vågade trotsa dem och att de, när de

behagade, kunde tvinga honom till lydnad. Denna afton var Charlie, som sagdt trött på allt bråk, och i ett anfall af modlöshet satte han sig upp i sängen och tog pennan för att skrifva under. Gossarne, som trängdes kring honom, försökte på allt sätt egga honom, sade att de alltid trott att han varit en duktig pojke och öfverbjödo hvarandra i loftal. Elgood stod tyst och orolig bredvid. Han hade alltid beundrat Charlies ståndaktighet. ”Om Evson skrifver under, så gör jag det också”, hviskade han. Charlie hörde det och kastade full af blygsel bort pennan.

”Jag kan inte göra det; jag kan inte minnas att jag någonsin förr narrats. Bed mig inte längre.” Gossarne bytte strax om ton. En skur af okvä-dingsord haglade öfver honom, och han släpades ur sängen och blef grundligare pryglad än någonsin förr.

”Ju förr du ger med dig dess bättre”, sade de; ”ni små skenhelgon passa inte tillsammans med oss.” Under några aftnar, sedan ljusen voro släckta och gossarne ej hade något annat göra, var det ett stående förslag af än den ena, än den andra: ”Låt oss reta Nej-jag tackar en stund.” Men ehuru hans ögon stundom fyldes af tårar af smärta och föröd-Sid

mjukelse, höll den modige gossen stånd mot dem alla.

Ehuru de ej vågade röja det, fanns det dock några bland dem, som beundrade hans mod och i smyg visade honom det. Några af de allra värsta märkte detta. Tänk, om denne lille nykomling skulle rå på dem alla och trots deras motstånd införa en bättre anda bland kamraterna! Detta kunde på inga vilkor tillåtas.

Charlies mod började så småningom svika, ty denna ständiga förföljelse var pröfvande både för hans andliga och kroppsliga krafter. Hittills hade han hjältemodigt afstått att anförtro sina bekymmer åt Walter, men nu längtade han så mycket efter broderns råd och deltagande, att han gick upp till honom, ej för att beklaga sig, men för att fråga om ej Walter trodde att fadern skulle tillåta honom flyttas till en annan skola, emedan han ej tilltrodde sig att kunna göra några framsteg i St. Winifred.

”Nå Charlie, är det något du vill ha hjälp med?” frågade Walter vänligt och sköt undan sina böcker samt rörde om kolen i kaminen, så att de flammade upp.

”Jag stör dig väl inte?” sade den lille gossen, hvilkens nedslagna min brodern icke märkte.

”Nej visst inte, Charlie. Du stör mig aldrig, och för öfrigt är det för mörkt att se läsa längre, och vi ha en half timme kvar till teet. Kom och kryp upp i mitt knä, så få vi språka litet; det är en hel evighet, sedan du sist var här.”

Charlie lydde villigt uppmaningen, ty han var hela fyra år yngre än brodern och särskildt i dag missmodig och hemsjuk.

”Hvad betyda de där rödgråtna ögonen och bleka kinderna?” frågade Walter skämtande. ”Jag fruktar du inte funnit St. Winifred så angenämt, som du till att börja med hoppades, eller hur?””Ali, Walter, jag är så förskräckligt olycklig”, sade Charlie och lutande hufvudet mot broderns axel, brast han ut i häftig gråt.

”Hur är det fatt, liten?” sade Walter, mildt strykande Charlies ljusa hår. ”Var inte rädd att berätta mig alltsammans. Du har väl inte gjort någonting orätt, hoppas jag?”

”Nej, och det är just därför de äro så otäcka mot mig.”

”Jaså, hänger det ihop på det viset. Torka då dina tårar och var glad igen, för ingen kan tvinga dig att göra orätt, om du själf inte vill det.”

”Ja men det är så förskräckligt svårt. Alla i flygeln äro så elaka, och ingen hjälper mig mer än Bliss.”

”Bry dig inte om det, Charlie, men låt dem bara inte locka dig till det som är orätt. Du vet inte hur mycket detta jämnar din väg i skolan för framtiden. Det är illa beställdt med skolan för närvarande, men så mycket större skäl att vi göra vår skyldighet.”

”Ja men jag vet att de slutligen tvinga mig till det som är orätt. De slå och sparka och smäda mig nästan hvarenda

kväll långt in på natten, och jag vet inte hvad jag skall ta mig till. Jag önskar jag finge sluta skolan och resa hem igen.”

”Göra de verkligen det?” utbrast Walter för-trytsamt. ”Eden har sagt, att de äro retsamma mot dig, men jag trodde aldrig det gick så långt. Om jag finge se det någon gång, skulle jag minsann, förtaga dem lusten att antasta dig på nytt.”

”Ack det är sannt, jag borde inte ha talat om det för dig, jag lofvade dem att inte göra det, men jag är så olycklig.”

”Lägg det inte för tungt på sinnet. Försök härda ut till terminens slut, så får du nog sluta här, om du fortfarande vill det. Lofva mig endast att du

Läsning för gossar. 10aldrig låter dem tvinga dig att narras eller göra något annat, som du behöfver blygas öfver.”

”Jag skall försöka”, sade den lille gossen under-gifvet, ”och jag har gjort mitt bästa en lång tid.” ”Jag är åtminstone viss om att du aldrig skulle kunna säga en osanning utan att det märktes”, sade Walter leende och tog gossens ärliga lilla ansikte mellan sina händer. ”Jag misstror dig inte ett ögonblick, men jag skall tala vid Power. Som skolans primus kan han kanske göra något för dig. Det är visserligen Kenricks plikt, men — ”

”Kenrick? Han låter oss sköta oss hur vi behaga, och jag tror för öfrigt, att han tycker särskildt illa om mig, emedan han ett, tu tre inte ville vidare ha min tjänst.”

”Lägg inte det eller något annat ledsamt på sinnet. Du är en präktig pojke, och jag är stolt öfver dig. Nu ringer det till teet, kom, så få vi sällskap.”

”Ack Walter, om jag bara bodde i samma sof-rum som du, vore allt bra.”

Och han såg längtande efter brodern, som gick till monitörernas bord, medan han själf måste sitta vid samma bord, som rumkamraterna. De hade slagit ut teet öfver hans smörgåsar, så att han fick mycket litet att äta och dricka denna kväll.

Det var mörkt, då de lämnade den stora salen, och Charlie urskilde knappt hvem det var som stod bredvid honom, då han hörde Elgood med darrande röst säga:

”Åh Evson, kommer du att ge vika i kväll och skrifva under?”

”Hvarför just i kväll?”

”Därför att jag hörde dem säga, att de tänka samlas i afton och tvinga oss båda att ge efter. Jag kan nog inte hålla ut, som du.”

”Jag skall bjuda till att inte ge vika”, sade Charlie tänkande på Walter.”ja, jag också”, sade Elgood hämtande nytt mod, ”men jag är rädd att de komma att gå illa åt oss båda två.”

”De kan inte mer än ge oss stryk”, svarade Charlie försökande tala i glädtig ton, ”och det är jag så van vid, att jag inte bryr mig mycket om det.”

”Och jag skulle hellre ta emot stryk och vara lik er, än slippa undan och vara lik Stone och Symes och mig själf”, sade en röst bakom dem.

”Hvem är det?” frågade Elgood hastigt, ty det var nu nästan alldeles mörkt ute på gården.

”Jag — Hanley. Ge inte vika, ni två; då bli ni bara lika ångerköpta, som jag själf.”

Efter bönen gingo de som vanligt upp på sof-rummen, men ljusen hade knappt hunnit släckas, innan de tändes på nytt, en vakt utsattes och flera Noeliter med Mackworth i spetsen kommo inrusande från de andra sofrummen.

”Nu, Nej jag-tackar erbjuds dig ett sista tillfälle” sade Mackworth — ”skrif under det här papperet. De andra ha redan gjort det, och du skall också göra det, antingen du vill eller inte. Vi ämna inte ändra våra reglor för din skull. Om ett par da’r ska vi ha en aftonunderhållning igen och vill inte utsätta oss för att du skall skvallra om

det.”

”Det tänker jag inte göra”, svarade Charlie lugnt; ”ni ha inte lämnat mig i fred under alla dessa veckor, och jag har inte sagt ett ord därom.”

”Vi behöfva inga långa tal; ja eller nej — vill du skrifva under?”

”Vänta, här är en till, som inte undertecknat”, ropade Wilton och drog Elgood ur sängen.

”Jaså, inte det? Då skola vi göra processen kort med dig. Här är penna och papper och plats för ditt namn. Skrif under du lille dummerjöns, så behöfva vi inte bråka längre med dig.”

Elgood stod darrande och tvekande.”Hör på**, sade Mackworth rått, ^jag tycker inte om att göra ett sån’t där litet kryp illa, men hvad tycker du om det här?77

Han drog fram en käpp, som han hållit gömd bakom ryggen och gaf Elgood ett hårdt slag öfver knogarne, med den påföljd att gossen hastigt satte sig ned och klottrade sitt namn på papperet. I detsamma han såg upp, mötte han Oharlies med-lidsamma blick och dragande ett streck öfver namnteckningen böjde han sig ner, liksom väntande ett nytt slag, medan Charlie sakta hviskade: ”Mod Elgood!”

”Du måste ta den där andre först, om det skall bli något af”, sade Wilton. ”Evson, jag råder dig såsom vän att skrifva under.77

”Såsom vän\” upprepade Charlie föraktligt och säg på Wilton. ”Du är inte min vän, och jag ville inte ens byta plats med dig.”

”Inte? — Tag hand om honom, Mac. Och du Elgood får vänta så länge.”

Han gaf denne ett slag med afvigsidan af handen, och förlorande all besinning, rusade Charlie fram och slog omkull honom.

Wilton sprang upp, skummande af raseri, och ett slagsmål började, men Mackworth höll Charlie tillbaka, sägande till Wilton:

”Om du vill nedlåta dig att slåss med honom, så gör det en annan gång, Korpen. Förstår du inte, att det där bara är ett försök af honom att slinka undan. Nu Nej-jag*tackar är tiden för handling inne. Vill du skrifva under?”

”Aldrig”, svarade Charlie lågt men beslutsamt.

”Då —”

”Inte med käppen Mackworth, inte med käppen!” ropade flera röster ifrigt, men icke i tid att hindra att käppen hvinande träffade barnets rygg.

Charlie var ovanligt känslig både för själslig och kroppslig smärta, och ehuru han på sista tiden haftinånga tillfällen att träna sin kropp, aftvang honom detta oväntade slag ett högt ångestrop, och vid det nästföljande fick han ett hysteriskt anfall, som till och med skrämde de ändra.

I detta kritiska ögonblick slogs dörren häftigt upp och Bliss inträdde, blossande af harm. Kenrick följde långsamt efter.

”Jaså, jag kommer för sent!” ropade han, stampande med foten, ”hvad ha ni gjort med den lille stackaren?” Knuffande några som stodo i vägen åt sidan, lyfte han upp Charlie och talade lugnt och vänligt till honom, till dess hans häftiga gråt och skrattparoxysmer aftogo. Bliss, som märkte att gossen ömmade för hvarje vidrörande, blottade hans rygg och dess två mörkröda strimmor förrådde hvad som händt.

”Se hit, Kenrick”, sade han strängt och pekade på märkena, och sedan han varsamt lagt Charlie i hans säng, dundrade han med en röst, som darrade af vrede:

”Ni hundar, som kunde stå och se på något sådant! Om du tål detta, Kenrick, så gör åtminstone inte jag det. Ur vägen med er!”

Knuffande undan de andra till höger och vänster, tog han med sina starka händer Mackworth i skuldrorna, skakade honom häftigt, och vred käppen ur hans hand.

”Var det du som gjorde det?” skrek han.

”Hvad bråkar du för?” sade Mackworth med ett misslyckad t försök att bibehålla sin värdighet. ”För inte ett såmt oväsen, din åsna, annars har du Noel eller någon annan här inom några minuter.”

”Såå, du talar i den tonen”, sade Bliss, som mot vanan blef mångordig, tack vare sin upprörda sinnesstämning. ”Vi ha haft nog och mer än nog af det här. Att du kan se på stackars Evson och inte sjunka genom golfvet af blygsel! Så sannt jagstår här, skall du få lika mot lika, Mackworth, och jag skall slå dig som om du vore en hund.”

Han lät handling följa på orden och visade därmed att han menade allvar med sina ord och ej var att leka med. Mackworth sökte förgäfves få tag i käppen ; det ena slaget efter det andra haglade öfver honom, och hans utmanande trots förvandlades till otvetydig rädsla.

Tjutande af skam och smärta flydde han genom den öppna dörren.

”Gå genast till era rum, ni andra kanaljer”, be-falde Bliss, som kommit riktigt i farten. ”Kenrick, du kan ha rätt i att jag är en nolla, som du ofta kallat mig, men efter som du själf inte har lust att göra din plikt, så ämnar jag härefter göra den i ditt ställe.”

Kenrick slank ut genom dörren, till hälften rädd att Bliss skulle pröfva käppens styrka också på honom.

”Om någon hädanefter vågar' så mycket som röra ett hår på Evsons hufvud, skall han få med mig att göra”, fortsatte Bliss i myndig ton, vänd till Charlies rumkamrater. ”Du Wilton gör klokast i att särskildt vara på din vakt.”

Tillsägelsen åtföljdes af ett lätt slag med käppen, hvilket kom Wilton att hoppa upp från stolen, livarpå Bliss bröt käppen midt itu och kastade ut bitarna genom fönstret. Med fullkomligt förändradt sätt vände han sig därpå till Charlie och talade lugnande och med nästan kvinlig ömhet till honom. Och när han förvissat sig om, att gossen var lugn, sade han vänligt god natt till honom och gick sin väg under de andras ljudlösa tystnad, som först bröts,1 när den varmhjärtade lille Hanley gick fram till Charlies säng och deltagande frågade:

”Gör det mycket ondt, Charlie?”

”Nej, inte så mycket.”

Hanley tryckte hans hand.”Du har afgått med segern”, sade han. ”Jag önskar jag vore lik dig!”

TRETTIOTREDJE KAPITLET.

En misslyckad sammansvärjning.

Ja, tack vare sitt mod och Walters goda inflytande hade Charlie gått segrande ur striden. Ingen vågade vidare direkt antasta honom, och han behöfde aldrig mer utkämpa en så hård strid.

För tillfället hade hans fiender tappat modet och självfve Wilton var till och med litet stukad. Det där lilla slaget af Bliss’ käpp hade haft ganska nyttig verkan, och under ett par veckor föreföll han mycket mindre skräfiande än vanligt. Hans inflytande öfver sina jämnåriga kamrater var betydligt försvagadt; Hanley hade återtagit löftet att förneka all vetskap om det ofog som pågick och trotsade öppet Wilton, hvilken ej längre fruktades ens af självfve Elgood. Charlie hade god lust att också vända honom ryggen, men förlät med sitt vanliga ädelmod det förflutna och var fortfarande vänlig och höflig mot den lille syndaren.

Mackworth skämdes så, att hap knappt vågade se upp. o Han hade alltid gjort narr af Bliss, kallat honom Åsnehufvud och gycklat med hans tafatthet. Ett utbrott af en slocknad vulkan hade ej kunnat slå honom med större häpnad än Bliss’ oväntade vrede, och om de två käpprapp han i kamraternas åsyn erhöll innan han tog till flykten, blifvit inbrända med glödgadt järn på hans rygg, hade de knappt förorsakat honom en mer plågsam

förödmjukelse än han nu kände. Under någon tid smög han sig om-kring med stukad min och kunde ej frigöra sig från en obehaglig misstanke, att ingen såg honom utan att draga på munnen.

Kenrick hade också orsak att blygas. Alla visste, att det var Bliss, i stället för han själf, som räddat flygeln från ytterligare vanära, och när han hörde monitörerna och sjätte klassisterna bekymrade samtala om Noeliternas dåliga anseende, kände han, att den outtalade domen öfver honom själf var väl förtjänad.

Kenricks största fel var en okuflig stolthet, som ökades i den mån den blef allt mindre berättigad. Men det var ett hälsosamt nederlag han lidit. Offentligt klandrad, ringaktad och skjuten å sido, kunde han dock ej beklaga sig öfver en orättvis behandling. Han visste, att hvarje gosse, som hade någon rättskänsla högaktade Bliss och betraktade honom såsom en mer inflytelserik person än han själf. Mest af allt plågade det honom dock att höra det varma beröm och alla tacksägelser hvarmed Power, Henderson och Walter öfverhopade Bliss. Han såg Walter trycka gossens hand och hörde honom säga på sitt hjärtliga sätt:

”Tusen gånger tack, käre Bliss, för det du räddade min lille bror ur de där odjurens händer. Charlie och jag skola inte snart glömma hvad vi ha dig att tacka för.”

Walter hade tårar i ögonen då han sade detta, och Bliss svarade med ett gladt leende:

”Tacka mig inte, Walter; jag gjorde bara hvad hvilken gosse, som det var något bevändt med, hade gjort.”

”Och du ser ju efter Charlie litet då och då?”

”Ja, det kan du lita på. Men du behöfver inte vara orolig för honom; han är en riktig liten hjälte, så mycket säger jag.”

Missnöjd och förargad tillbragte Kenrick numera större delen af sin fritid uppe på sitt rum och för-sökte förjaga alla obehagliga tankar med träget arbete. Han greps af ett feberaktigt begär att visa hvad han ännu dugde till, på samma gång han ifrigt önskade att förvärfva skolans stora stipendium — ett stipendium, som till en stor del kunnat betäcka omkostnaderna för hans studier. Power och Walter voro farliga medtäflare, men han ville uppbjuda all sin förmåga. Han var en ovanligt begåfvad gosse, och om han också ofta varit lat i skolan, hade han däremot under ferierna, då inga förströelser erbjödos arbetat så mycket flitigare.

Wilton var den ende han sällskapade med under denna tid, och denne lille ovärdige gosse underblåste hans afund mot Walter, trotsighet mot de andre monitörerna, och obändiga stolthet. Det gafs stunder, då Kenrick själf insåg detta, och att deras vänskap endast skadade honom själf. Men han kunde ej besluta sig för att bryta med sin förtrognaste vän, nu då alla hans forna vänner dragit sig från honom. Men ehuru deras dåliga inflytande var försvagadt, lyckades dock Harpour och hans efterapare sätta i gång en verklig sammansvärjning mot monitörerna. När den första snön föll, samlades de efter morgonlektionernas slut och bombarderade med snöbollar alla monitörerna med undantag af Kenrick. Detta undantag var nedsättande för honom, och i djupet af sitt hjärta insåg han det äfven. Under de första dagarna togo monitörerna saken som ett skämt och deltogo i snöbollskriget, men när några af de värsta på förhand doppade sina snöbollar i vatten så att de blefvo hårda som isklumpar, och Brown, som var närsynt och därför minst i stånd att försvara sig, blifvit illa åtgången, gjorde Power på kamraternas inrådan kunnigt att denna så kallade lek måste upphöra, i annat fall skulle straff följa. Om kungörelsen ej åtlyddes, ämnade han följa Walters förslag att endast gripa anstiftarne och lämna de mindre gossarne i fred.Då de, trots förbudet funno gossarne följande dag samlade som vanligt för att börja snöbollskast-ningen, höllo de utan att säga något ögonen fastade på de största gossarne i skaran. Inom ett ögonblick haglade snöbollarne kring dem och slogo till angriparnas nöje af flere hattar.

”Harpour, jag såg dig kasta en snöboll”, sade Walter strängt. ”Skäms du inte att föregå de yngre med så dåligt exempel? Inbilla dig inte att du slipper undan, därför att du är så gammal och långt kommen i skolan. Kom in till monitörerna strax efter frukosten.”

”Jag vill bli hängd, om jag det gör”, svarade Harpour med en fnysning.

”Jag tviflar inte på, att du så småningom kan bringa det därhän”, ljöd det föraktliga svaret, ”men infinn dig

emellertid, om du vill undvika obehagliga följder.”

”Tracy, det var du som slog af Powers hatt med den där hårda snöbollen”, sade Henderson, ”Du kan göra Harpour sällskap in till monitörerna.”

”Det skall bli mig ett synner-rligt stor-rt nöje”, svarade Tracy med sin vanliga affekterade nonchalans.

”Fägnar mig; hoppas det skall vara med samma synner-rligt stor-ra nöje du lämnar oss.”

Härmningen var så förträfflig att alla gossarne brusto ut i högljudt skratt, och deras munterhet förminskades ej af att Tracy strax började ”blossa”.

”Och du Jones kastade en snöboll på Smythe”, sade Power, så snart skrattet tystnat. ”Jag har starka skäl att också misstänka, att det var du, som gjorde illa Brown häromdagen, och jag tror att vi litet hvar förstår, hvarför du just utser Smythe och Brown till dina offer, i stället för några andra mo-nitörer. Du kommer också in i sexan efter frukosten.”

”Det var inte jag, som gjorde det”, sade Jones.”Du narras!” utbrast Henderson. ”Jag såg det ju med mina egna ögon.”

”Ja naturligtvis; det säger du bara för att förnärma mig.”

”Förnärma dig?” upprepade Henderson hånande. ”Det skulle jag verkligen inte bry mig om, käre du. Men så mycket du vet, monsieur Jones, så har jag allt reda på, att det egentligen är du, som satt i gång denna aktningsvärda demonstration. Du har pratat i gossarne, att du ville anföra dem, och jag är inte säker på, att du inte deklamerat de här stroferna för dem:

«Framåt, hvarhelst ni se min hvita fjäder än vaja’ Jones glänsande hjelm ledstjärnan vare i dag!»

En ny skrattsalva följde denna anspelning på Jones välkända öknamn, ett öknamn förvärfvadt genom mången feg handling.

”Tyst Flip”, hviskade Power, ”vi få inte ta saken allt för skämtsamt. Jones”, fortsatte han högt, ”nekar du, att ha kastat en snöboll på Smythe?” ”Jag kastade ingen”, mumlade Jones, som bleknade, då han hörde det ogillande sorl, som följde på denna osanning.

”Hvilken ömklig och lömsk ynkrygg du är!” utbrast Franklin. ”Jag hörde dig egga upp pojkarne att bombardera monitorerna, — om inte du och Har-pour varit, hade de aldrig gjort det — och jag såg nyss hur din snöboll träffade Smythe, och ändå vill du förneka det. Du förtjänar en ärlig spark, och den hade jag god lust att ge dig.”

”Nej, låt bli”, sade Walter, läggande handen på Franklins skuldra, ”lämna honom åt oss så länge. Nekar du fortfarande, Jones?”

”Det var bara en rysligt liten snöboll”, svarade Jones alldeles förskrämd.

”Prat”, sade Power förtrytsamt. ”Vet du hvad Jones, du är alltför ynklig att ha att göra med,Jag tror knappt vi vilja göra dig äran att resonera med dig. Bed Smythe om ursäkt här på platsen, så slippa vi befatta oss vidare med di g.”

”Hvad nu då, tvekar du?” inföll Franklin. ”Skynda dig bara och var glad, att du slipper så lätt undan.”

”Låt honom slippa”, sade Smythe, ”han är redan tillräckligt förödmjukad, tycker jag.”

”Det är hans eget fel”, sade Walter. ”Man kan inte ostraffadt få narras här i St. Winifred, och han måste be om ursäkt.”

”Gör det inte”, sade Mackworth.

”Hvad för något?” utropade Henderson. ”Är det Mackworth, som talar? Ja, jag kan förstå det, — eftersom Bliss inte är här.”

Hendersons min och tonfall voro omotståndligt komiska, och då Mackworth skamflat smög sig undan, förrådde

den skrattsalva, som följde honom, att de unge bråkmakarne redan började blygas öfver sina ledare och att de låtit narra sig att anfalla mo-nitörerna.

”Läs nu upp det här, Jones”, sade Walter, som skrifvit på ett pappersark: ”Jag ber ödmjukt Smythe om ursäkt för att jag anfallit honom och alla de närvarande för mina afskyvärda osanningar.”

Jones började strax mumla upp det skrifna, men ett allmänt rop höjdes:

”På knä, hvita fjäder, på knä, och läs högt och tydligt!”

Franklin, som kokade af vrede rusade fram, grep Jones i nacken och tvang honom att knäböjande i snön uppläsa afbönen. En svärm snöbollar följde honom, då han springande tog sin tillflykt in i frukostrummet, ty det fanns ej en gosse närvarande, lika godt till hvilket parti han hörde, som ej i denna stund kände ett djupt förakt för Jones.

”Och nu gossar, hoppas jag det skall vara slut på det här”, sade Power. ”Under hundra år hardet funnits monitorer i St. Winifred, och det är mycket bättre för skolan att de fortfarande finnas kvar. Jag antar, att ni ogärna vilja vara öfverlämnade i sådana där lymlars våld”, talade han, pekande efter Jones, ”och jag förstår inte, hvarför vi skola vara illa sedda bland er. Ni vet mer än väl, att ingen af oss missbrukat sin myndighet eller visat er annat än vänlighet, men jag förstår att ni uppeggas af dem, som borde veta bättre. Inbilla er ej, att de skola skrämma oss från att göra hvad vi ansett vara rätt, eller att ni kunrra hindra oss, då vi handla för skolans bästa.”

Hans enkla ord hälsades af hurrarop, ty de voro

alla stolta öfver sin första monitör, och ehuru Har-

pour och hans vänner låtsade göra narr af Power, var denne numera allmänt omtyckt, och den fasta hållning han förstod att bevara, ökade den aktning och beundran, de redan förut kännt för honom.

”Och ni, smågossar, kunna vara lugna för att

det inte blir något vidare bråk om det här”, sade

Walter till dessa. ”Vi veta mycket väl, att ni varit andras verktyg, och det var därför ni endast utvalde de där tre slynglarne. Jag är viss om, att ni ej skola göra om detta; i annat fall kunna ni vara säkra på att ni inte slippa så lätt undan.”

”Kom hit, Wilton”, sade Henderson, då skaran stod i begrepp att skingra sig. ”Du har varit mycket flitigt sysselsatt, har jag sett. Håhå, sex präktiga, hårda snöbollar i fickorna! Var nu snäll och samla upp alla snöbollar, som ligga kringströdda här och kasta dem i dammen. Låt mig inte se en enda kvar, när jag kommer tillbaka. Belial junior får väl afstå från sin frukost i dag”, fortsatte han vänd till Whalley. ”Jag undrar, om vi någonsin kunna göra folk af den lille bytingen?”

Wilton fullgjorde knotande sitt uppdrag och hade just slutat, då gossarne kommo ut från frukosten.”Det är bra”, sade Henderson. ”Men jag måste besvära dig ett ögonblick till. Kom med mig.” Darrande af köld och rädsla lydde Wilton under mumlade hotelser om hämd. Henderson gick före honom till klassrummet. Alla monitorerna voro redan samlade där, och Henderson skickade Wilton att säga sina vänner Harpour och Tracy att de ”genast skulle infinna sig.”

”Bry dig inte om det, Korpen”, sade Kenrick till honom; ”det är skamligt af dem att förödmjuka dig.”

”Jag har låtit honom samla upp några snöbollar, som han själf till största delen kramat hop samt skickat honom att hämta ett par odågor, hvilkas råd han gärna plär följa, och det har jag gjort för att ge honom en liten hälsosam läxa; kallar du detta för att förödmjuka honom?”

”Jag tror, att du särskildt lägger an på att reta honom, därför att du vet, att jag tycker om honom. Det är så likt dig.”

”Om du finner någon tröst i att påstå detta, så var så god, men låt mig säga, att efter det sätt på hvilket du tillåtit Evson och andra behandlas i din flygel, äro dina beskyllningar föga lämpliga.”

Kenrick stod i begrepp att ge ett häftigt svar, men Power sade varnande:

”Tyst gossar. Det behöfs enighet nu, om någonsin, och det skulle skada vår sak, om de hit-kallade finge höra ett gräl i full gång. Jag skulle önska Kenrick, att du ville försöka —”

”Ja visst, Kenrick och Kenrick låter det alltid”, afbröt han ond. ”Jag vill inte ha något att skaffa med era påhitt”, och han rusade ur rummet, rätt glad att slippa närvara vid ett uppträde, som han fruktade skulle förminska hans popularitet bland dem, hvilka ej ville räkna honom till monitörerna, emedan de betraktade dessa såsom sina fiender. Harpour och Tracy hade inbillat sig att det vore

a

slätt att uppträda vårdslöst och fräckt inför monitorerna, men så snart de stodo inför de femton gos-sarne, hvilka i hvarje afseende voro dem öfverlägsna, sjönk deras mod hastigt, men de sluppo undan ganska lätt.

Monitörerna nöjde sig med den grundliga seger de vunnit samma morgon. Allt hvad de fordrade var, att de unge missdådarne måtte uttrycka sin ledsnad öfver hvad som händt, samt lofva att aldrig göra om det, hvarpå, sedan dessa uppmaningar blif* vit åtlydda, Power afskedade dem med några goda råd och allvarliga varningar. Hvad han sade gjorde synbar verkan; till och med Harpour vågade ej se upp, och Tracy var verkligt ledsen och ångerfull. Lättledd, obetänksam och dumdryg som han var, fanns det dock bättre och vekare känslor hos honom, och när Power slutat, blickade han upp och sade utan minsta skymt af tillgjordhet:

”Jag är verkligen ledsen öfver att ha varit med om den här affären och ber om ursäkt därför. N kan lita på att det var sista gången jag är med om något sådant.”

”Tack, skall du ha”, sade Walter, ”det där var bra sagdt, Tracy. Det vore roligt, om vi hädanefter kunde komma bättre öfverens, och om du ville, kunde du vara till nytta för skolan.”

”Det tror jag knappt, men jag skall för(r)söka.” ”Låt oss då skaka hand och glömma hvad som varit”, sade Henderson. ”Förlåt, att jag gycklade med dig i morse.”

”Ja, det är aldrig för sent att bättra sig”, sade Power leende och räckte ut handen.

”Nej”, svarade Tracy och såg ned på sin ena fot, som han plägade skjuta fram före den andra.

”Han tillämpade den där anmärkningen på sina skor”, anmärkte Henderson skrattande, då Tracy gått. ”Märkte du hur generad han var öfver att den ena af dem knarrade?”TRETTIOFJÄRDE KAPITLET. Slutkatastrofen.

Harpour och alla de, som likt honom länge försökt underminera den disciplin, som utgjorde skolans förnämsta moraliska stöd, kände sig grundligt stukade. Ehuru sjudande af ilska vågade Mackworth ej ställa till mycket ofog efter den upptuktelse han fått af Bliss; Jones utgjorde föremål för hela skolans skämt och fick så ofta små hvita höns- eller gåsfjädrar sig tillskickade i kuvert, att han nästan var utom sig af raseri; Harpour själf hade måst underkasta sig offentlig förödmjukelse, och till och med Wilton, som dock egde en stor portion självförtro-ende, tyckte sig ha krympt tillsammans.

Tracy å sin sida hade öppet brutit med dem och sagt sina forne bundsförvandter, att han ej vidare ville ha något att skaffa med deras klandervärda upptåg, som vanhedrade skolan. Detta bevis på deras förminskade inflytande oroade dem i hög grad. Harpour hotade, och Mackworth sade så många sårande ord han kunde hitta på. Från den stunden talade Tracy aldrig vidare med sitt forna ”parti”.

Doktor Lane var till all lycka frisk igen och hade återkommit till skolan, och det märktes snart att tömmarne sköttes af en stark och fast hand. Hvarje förbrytelse mot disciplinen bestraffades med en sträng och rättvis bestämdhet, som var omöjlig att muta eller kringgå. Lugnet återstäldes så småningom, och till och med Charlie började trifvas bättre i St. Winifred.

Harpour, Mackworth och Jones blefvo alltså mer och mer hänvisade till hvarandras sällskap. De måste inom sig själfva erkänna att deras välde var förbi och beslöto sig missbelåtna för att hädanefter lämna skolan i fred. De fingo roa sig så godt de kundepå egen hand, ty kamraterna undveko dem helst, och bland annat hittade de på att

gå och beställa supé hos Dan. Power såg dem en kväll gå dit.

Han skickade strax efter dem och påminde dem om att dylika besök voro strängt förbjudna. De visste mer än väl, att de skulle bli relegerade, om han anmälde saken för rektorn, och bådo honom denna gång låta nåd gå före rätt, så mycket mer, som de trott sig ej ha något att frukta af en monitor, därför att Kenrick, sedan han erhållit denna befattning, själf gjort dem sällskap dit.

Denna ledsamma underrättelse bestämde Power för att låta saken förfalla i glömska, sedan han i monitorernas närvaro, med en menande blick på Kenrick, varnat dem för ett förnyadt besök.

De bröto emellertid snart det aftvungna löftet, ty Dans stuga låg så afsi^es och långt bort, att de voro tämligen säkra för upptäckt, i synnerhet då de begagnade sig af en bakväg.

Men en afton, då Walter hade klättrat upp på en klippa nere vid stranden för att hämta en sällsynt växt åt Eden, som slagit sig på botanik, såg han dem gå in där i sällskap med — såsom han trodde — lille Wilton. Men i samma ögonblick han fick sikte på dem, blef han själf sedd af den fjärde gossen, som strax tog till flykten. Walter hvarken kunde eller hade lust att förfölja honom, och då han mer anade än var viss på att han sett Wilton bland de andra, anmälde han endast Harpour, Mackworth och Jones för rektorn. Samtidigt meddelade han Wilton sin misstanke och gaf honom en sträng varning. .

Doktor Lane hade upprepade gånger förklarat at hvilken som helst af gossarne, som hade några slags affärer med den skurken Dan, strax skulle relegeras. Det var icke troligt att han i något fall frångått sitt beslut, så mycket mindre, som de gossar det nu var fråga om? redan förut gjort sig så illa kända. Utan för-barmande eller dröjsmål blefvo alla tre relegerade och vid sin affärd följdes de af nästan alla kamraternas välförtjänta förakt.

Under loppet af förhöret inför rektorn hade Jones med sin vanliga lömska feghet förklarat, ”att han inte visste det låg något ondt i att gå till Dan, •eftersom Kenrick, en af monitorerna, hade gjort detsamma.”

Doktor Lane tystade honom strax med den föraktliga anmärkningen, ”att han ej vann något genom skvaller77, men hade likväl orsak att tro, att Jones denna gäng talade sanning. Från annat håll hade Kenrick upprepade gånger brutit mot ordningsreg-lorna, och så snart Harpour, Jones och Mackworth lämnat skolan, skickade han efter Kenrick och höll en så dundrande straffpredikan, att gossen aldrig

glömde den. Han afslutode den med att säga:

”Jag tvekar mycket huruvida du fortfarande kan få behålla din plats såsom monitör och ordningsman i din flygel, och om jag ej nu vidtager några

strängare åtgärder, är det endast och allenast för att

ge dig tillfälle till återupprättelse. Jag låter det därför stanna vid att du från din nuvarande plats förflyttas till den siste i ordningen af monitörerna — ett offentligt, och som jag förmodar du inser, rättvist bevis på mitt missnöje med ditt uppförande. Ledsamt nog måste jag äfven beröfva dig den förtroendepost i din flygel, som du skött så illa, och eftersom ingen annan monitör för närvarande kan undvaras, får Whalley intaga din plats. Från denna stånd är han alltså ordningsmannen i herr Noels flygel. Du står alltså på sätt och vis under hans uppsikt, och jag hoppas, att du ej kommer att ge honom anledning till missnöje.”

Kenrick sänkte hufvudet och svarade ej. Alt känna doktor Lane, var detsamma som att beundra och hålla af honom, och det gick den stackars fader-löse gossen djupt till hjärtat att ha framkallat hans vrede.

”Jag vill ej låta dig gå utan ett vänligt ord”, fortsatte doktorn, ”Du vet mer än väl att din välfärd ligger mig om hjärtat, och att jag en gång hyste en sann och verklig tillgifvenhet för dig. Jag hoppas att du åter gör dig värdig min vänskap. Använd din tid bättre; kom ihåg att du är monitor och att mångas uppförande beror på det sätt hvarpå du sköter dina plikter. Och tacka Gud att du ej blifvit relegerad som de andra gossarne, utan ännu har tillfälle att ändra ditt uppförande och återvinna ditt forna anseende ibland oss.”

Stackars Kenrick kände djupt förödmjukelsen att flyttas lägst på monitörernas lista och lämna sin plats som

ordningsman åt en femte klassist, men måttet var ännu ej rågadt. Innan han gick upp till rektorn hade han mottagit kallelse att infinna sig i sexan och med en släng af sin gamla stolthet svarat: ”Hälsa tillbaka, att jag vill inte komma.” Men han hade knappt hunnit tillbaka upp på sitt rum efter samtalet med rektorn, innan Henderson inträdde.

”Det gör mig ondt att vara öfverbringaren af detta”, sade han allvarligt och räckte Kenrick ett hopviket papper. Då gossen öppnade detta såg han, att vid monitörernas sammanträde till hvilket han blifvit kallad, hade hans sätt att sköta sitt monitör-skap enhälligt blifvit klandradt. Dokumentet slutade:

”Vi anse oss på grund däraf skyldiga att ehuru ogärna taga det ovanliga steget att införa i monitörernas journal detta värt enhälliga missnöje med Kenrick, fjärde monitör, för det dåliga exempel han gifvit och den stora skada han förorsakat genom att motarbeta våra försök att upprätthålla skolans goda anseende, och vi göra detta uteslutande i förhoppning att vårt ogillande må bidraga att återkalla honom till känslan af hans plikt,”Därefter följde alla monitorernas namn. Nej, icke allas, ty vid närmare granskning märkte han att Walter Evsons saknades. Det var tydligt, att Walter ej ogillat kamraternas till vägagående, ty i så fäll visste Kenrick, att han ej varit rädd för att afgifva en offentlig protest. — Nej, Kenrick förstod mer än väl att orsaken hvarför Walters namn ej fanns bland de andras berodde på samma ädelmodiga grannlagenhet, som stämplat hela hans uppförande allt ifrån dagen för brytningen dem emellan,

Kenrick fick tårar i ögonen. Henderson hade gått, och det fanns ingen annan i rummet än Wil-ton, men trots Kenricks längtan att tala med någon vän om alla de förödmjukelser som drabbat honom, kunde han dock ej förmå sig att välja Wilton till sin förtrogne. Det fanns visserligen något hos denne gosse, som han ej kunde låta bli att tycka om, men han betraktade honom likväl ej såsom sin jemlike.

”Hör du Ken”, sade Wilton, ”minns du att du häromdagen sade att jag grät krokodiltårar? — Hvad menas med det? Jag har länge tänkt fråga dig därom?”

”Det är bara ett uttryck för hycklad sorg, och det var ohöfligt af mig att använda det. Herodotus säger någonting om krokodiltårar. Om jag hade min Herodotus här skulle jag se efter, men den kom för länge sedan bort för mig.”

En af de egendomliga tillfälligheter, som se så otroliga ut i böcker, men ofta förekomma i verkliga lifvet gjorde att Tracy i samma stund inträdde med just den omtalade boken i handen.

”Se här Kenrick är en Herodotus med ditt namn uti”, sade han. ”Jag letade efter en af mina böcker på hyllan i klassrummet, då jag fick fatt i den här.”

”Kors, det var lustigt!” utbrast Wilton. ”När man talar om —”^Herodotus, så kommer han”, ifylde Kenrick. ”Ja visst är det min bok. Jag höll just på att berätta för Wilton, att den kom bort för länge sedan. Nu Korpen skola vi ta reda på hvad han säger om krokodiler.”

”Får jag först säga dig något?” frågade Tracy. ”Jag har just sökt efter tillfälle att få tala med dig.” ”Nå, hvad är det?”

”Vill du vara snäll och komma ut ett ögonblick då?” fortsatte Tracy med en blick på Wilton.

”Nej, jag skall gå ut i stället”, inföll denne. ”Du kan komma snart igen”, sade Tracy, ”jag skall uppehålla Kenrick endast ett par minuter. Jag ville bara tala om något, som det är en stor skam, att jag inte sagt för länge sedan, men det är för att jag varit ett ynkligt verktyg åt några af de sämre kamraterna. Jones lät dig tro, att Walter Evson berättat för honom om dina enskilda förhållanden och allt det där”, tilläde Tracy brådskande, ty ämnet var ej behagligt för någon af dem.

”Ja, ja”, svarade Kenrick otåligt.

”Ja, men det gjorde Evson aldrig. Det har jag flera gånger hört Jones själf säga.”

”Hur kan jag tro den ena af hans osanningar bättre än den andra? Han kan ju knappt öppna munnen utan att narras. Och hur har han fått reda på allt det där, om inte Evson skvallrat om det. Det är inte möjligt, att han

kunnat säga det åt någon annan än Power.”

”Jag tror inte Evson sagt en osanning i hela sitt lif”, sade Tracy, ”och jag kan förklara hur det hänger ihop med saken. Jones var med på samma tåg som Evson och såg er två åka från stationen och under sitt besök i Littletown, som ju ligger i närheten af ditt hem, hörde han allt det andra. Han har själf sagt det.”

”Den gemena slyngeln!” utbrast Kenrick meddarrande röst. ”0 Tracy, en sädan åsna och usling jag varit!”

”Alldeles som jag”, sade Tracy. ”Men jag ångrar mig nu och hoppas bli annorlunda. Bättre sent än aldrig. Adjö så länge.”

När Wilton efter en kvart återkom, fann han Kenrick försjunken i tankar med en papperslapp i handen. Han hörde ej ens att Wilton öppnade dörren. För att skingra sina plågsamma tankar hade han liknöjdt bläddrat i Herodotus i hopp att finna den där strofen om krokodilerna, och därvid hittat en gammal biljett adresserad till honom själf. Han kände strax igen stilen och slet hastigt upp biljetten. Den var daterad för tre år sedan och undertecknad af Walter Evson.

Det var den för länge sedan förkomna skrifvel-sen i hvilken Walter öppet och äfven ifrigt bedt om ursäkt för hvarje oafsiktlig förseelse och att de åter skulle bli goda vänner. På denna begäran hade Walter såsom naturligt var aldrig fått något svar, och såsom vi veta, tagit för afgjordt att hvarje möjlighet till försoning var stängd. Kenrick kunde ej låta bli att tänka hur mycket kanske varit annorlunda, om han i rätt tid fått denna biljett.

Allt stod -nu så klart för honom, hans falska slutsatser, enfaldiga afundsjuka och stolthet, all den skada han gjort, all den tid han förspillt, och till Wiltons stora förvåning gömde han ansiktet i händerna och brast i gråt.TRETTIOFEMTE KAPITLET.

Upptäckten.

Det kan förefalla besynnerligt att icke Kenrick strax han insåg hur mycket han felat gick till Walter för att omtala att han ej fått dennes sista biljett och säga hur angelägen han var att det forna vänskapliga förhållandet dem emellan skulle åter knytas. Men i det förnedringstillstånd hvari han tyckte sig förflyttad och under omständigheter hvilka kunde göra troligt att det var själfviska bevekelsegrunder som ledde honom, ville han ej erbjuda någon sin vänskap.

Det fortgick alltså på samma sätt som förr, med undantag af att Kenrick undergick en synbar förändring till det bättre.

Han bar sitt straff lugnt och värdigt, intog utan knot sin plats nedanför Henderson, gjorde intet skrytsamt försök att dölja hur verkligt förödmjukad han kände sig och hjälpte Whalley så mycket han kunde att förbättra andan bland Noeliterna.

Emot Walter var hans uppträdande i synnerhet förändradt. Hittills hade han gjort till sin uppgift att vid alla tillfällen trotsa och motsäga honom och så vidt det stod i hans förmåga förlöjliga hans yttranden. Nu förekom detta ej längre och vid nästa sammanträde uttalade han allvarligt och nästan vörd-nadsfullt sitt odelade gillande af hvad Walter yttrat. Alla lade med glädje märke till förändringen, och inga voro gladare däröfver än Walter själf och Power.

Kenrick afslutade sålunda sitt anförande:

”Innan jag slutar, är det min plågsamma skyldighet att ytterligare tillägga några ord, så mycket mer, som jag < ser, att endast sjätte klassister äro närvarande. Såsom ni alla veta ha monitörerna gifvit ett offentligt uttryck åt sitt ogillande af mitt uppförande— alla med undantag af en, hvilkens granniagenhet jag förstår att uppskatta. Jag anser det vara min skyldighet erkänna, att er stränga dom öfver mig är fullkomligt rättvis.”

Han gjorde ett kort uppehåll och fortsatte därefter med darrande röst:

”De känslor som drifvit mig till så många orättvisa handlingar ha varit beroende af ett stort misstag, till hvilket jag, delvis genom andras förvållande gjort mig skyldig, och jag ber härmed er alla och särskildt dem som mest

varit utsatta för min elakhet, om ursäkt. Er förklaring slutade med en vänlig önskan, och jag kan ej mer än af hjärtat instämma i den förhoppningen, att jag så småningom skall återvinna er aktning och förtroende.”

Alla de närvarande förstodo hur påkostande en dylik offentlig afbön måste vara för en så stolt natur som Kenricks. De åhörde honom under tystnad, och den applåd som följde då han slutat, visade hur lätt det vore för honom att återvinna deras vänskap. Flera af dem gingo fram och skakade hand med honom.

”Jag är öfvertygad om att vi alla äro ense om att Kenrick hedrat sig med de ord han yttrat”, sade Power, resande sig upp. ”Efter hvad vi nu hört. finns ingen anledning hvarför vår kritik öfver honom fortfarande skall stå kvar i] journalen, och jag ber om tillåtelse att utan dröjsmål rifva bort det blad på hvilket den står antecknad.”

”Jag instämmer”, ropade Henderson och sprang upp. ”Och låt mig säga dig, Kenrick, att ehuru jag ofta varit din antagonist, skall ingen med större glädje än jag välkomna dig tillbaka såsom en vän under hopp om att du snart blir hvad du så väl är i stånd till, icke allenast vårt kraftigaste stöd utan också en af vårt samfunds största prydnader.”

Han räckte ut handen, och Kenrick tryckte den tacksamt.Powers förslag vann allmänt bifall, och han ryckte följaktligen ut den omtalade sidan i boken och kastade den i elden.

Från den dagen ljusnade det för Kenrick. Det föreföll Walter ofta, som om han velat närma sig, men Kenrick ville först åtminstone till en del återvinna kamraternas forna aktning, innan han vågade erbjuda Walter sin vänskap.

Må ingen tro. att det var en lätt uppgift han åtagit sig. Han behöfde lång tid att lära sig själf-beherskning, och det dröjde ej länge innan följderna af forna förseelser pröfvade hans mod och uppriktigheten af hans ånger.

Efter Mackworths relegering, och under Whal-leys förträffliga uppsikt förbättrades Noeliterna märkbart. Charlie Evson, på hvilkens bästa Kenrick numera alltid stod, blef gossarnes modell i långt större grad än Wilton någonsin varit, och alla supéer, rök- och spelpartier hade upphört. Men just som flygeln började återvinna sitt anseende, väckte en massa små stölder allmän bestörtning inom det lilla samhället.

Sedan gossarne lagt sig, stulos slantar ur deras jackfickor, ur leksaksaskar, som ej voro försedda med goda lås, ur pulpeterna i klassrummen och flera enskilda läsrum.

Man hade ingen aning om hvem tjufven kunde vara, och till att börja med blef lille Elgood utsatt för starka misstankar. Hvarifrån de kommo visste ingen, men man hviskade om, att han var tjufven, och upprepade gånger hittade han i sina läsböcker pappersremsor på hvilka stodo skrifvet: ”Du skall icke stjäla” och dylikt, och sedan detta rykte en gång kommit i omlopp blef den stackars gossens minsta rörelse bevakad. Elgood var blyg och nervös, och hans synbara oro ansågs vara ett bevis på hans brottslighet.

Då slutligen en och en half sovereign stals ur

Läsning för gossar. 11Whalleys rum, och Elgood såsom varande Whalleys uppassare antagligen visste hvar denne förvarade sina pengar, bekräftades misstankarne, och med deras vanliga obetänksamhet togo gossarne strax för afgjordt att ingen annan än Elgood var tjufven.

Det rådde allmän uppståndelse i flygeln. Hur lös moral än somliga af gossarne hade, fanns det dock ingen af dem, som ej ansåg att det var uselt att bestjäla sin kamrat. Alla voro därför uppretade och fast beslutna att försöka upptäcka hvem den verkliga tjufven var.

Misstankarna mot Elgood blefvo slutligen så starka, att Whalley, Kenrick och Bliss ansågo det endast vara en handling af rättvisa att direkt fråga honom hur saken förhöll sig. Efter teet samlades därför alla gossarne i flygeln i ett af klassrummen, och Elgood blef anklagad och uppmanad att bekänna. Wilton i synnerhet sparade ej på starka och förolämpande uttryck. Det stackars barnet var nästan ifrån sig af rädsla — rodnade, stammade, hängde hufvudet, gaf osammanhängande svar, men bedyrade hela tiden under heta tårar sin oskuld.

”Nåväl, om han envisas att förneka sanningen, kunna vi naturligtvis inte göra något mer”, sade Kenrick, ”men

eftersom alla anse sig ha orsak att misstänka dig, Elgood, måste du väl ändå ha något att skaffa med saken.”

”Nej, det har jag inte, det har jag inte”, snyftade Elgood, ”du borde inte säga så där, Kenrick; jag är verkligen oskyldig och skrefve hellre tio gånger hem efter pengar än jag ville bli utsatt för sådana gemena misstankar.”

”Det gjorde väl litet hvar, dumhufvud”, sade Wilton.

”Det där är inte rätta sättet att förmå honom att tala sanning”, afbröt Whalley strängt. ”Elgood, jag skulle tro, att du vore oskyldig, om du inte bar dig så konstigt åt.”^år jag såga någfa ord?* frågade Charlie Ev-son blygt.

”Ja naturligtvis”, sade Kenrick uppmuntrande. ”Då tror jag, att ni alla redan hört honom tala sanning, och att han är oskyldig.”

”Hur kan du tro det?” frågade Whalley.

”Därför att jag enskildt har frågat honom”, svarade Charlie. ”När han blir förskräckt, tappar han hufvudet och motsäger sig själf, men om ni lugnt och vänligt fråga honom, kan han förklara hvad som nu förefaller misstänkt.”

”Prat”, sade Wilton, ”hvem är det som skrämmer honom, om jag får fråga?”

”Tyst Wilton”, sade Whalley. ”Nå Charlie, vill du förhöra honom i vårt ställe?”

”Ja gärna”, svarade Charlie och gick fram och lade vänligt handen på Elgoods skuldra.

”Vill du nu svara på mina frågor alldeles som du gjorde i morse?”

”Ja”, svarade Elggod beredvilligt och såg strax lugnare ut.

”Välan då, hur hänger det ihop med de pengar du förslösat på sista tiden?” frågade Charlie leende. ”För en månad sedan hade du inte så godt.om dem, som du minns.”

”Jag fick en mycket stor present för tre veckor sedan”, svarade Elgood utan tvekan, ”det vill säga, stor för mig. På min födelsedag skickade pappa mig ett helt pund, och min stora bror och faster gåfvo mig hvardera lika mycket.”

”Jag kan intyga att han talar sanning”, sade Charlie. ”Min bror och jag gingo i eftermiddags till postkontoret, och där sade de att Elgood fått tre postanvisningar. Vill du nu låna mig din portmonnä, Elgood?” ”Ja, för all del”, svarade Elgood och tog upp den ur fickan, i sin ifver nästan glömsk af de andras närvaro.

”Jaha, nu börjar den förskräckliga undersöknin-gen. Hvad ha vi här? En hel sovereign *) och åtta shillings. Det ser misstänkt ut, inte sannt?” sade Charlie skälmaktigt.

”Nej, det gör det inte”, försäkrade Elgood skrattande. ”Du var ju själf med, när jag köpte skrif-schatullet för aderton shillings, och resten — ”

”Ja, det stämmer”, sade Charlie. ”1 morse

summerade Elgood och jag ihop hans andra uppgifter, och de gingo till fjorton shillings. Jag vet, att det förhåller sig så, ty Walter följde med mig i bodarna; han hade för resten köpt mest hos Coles” — alla skrattade, ty Coles’ konditori var välbekant för dem. — Ett pund + 8 shillings, + 18 + 14 gör tre pund, den summa Elgood fick hemifrån. Stämmer det?” ”På pricken”, svarade Bliss, ”och du är en duktig pojke, min käre Evson; det vore skamligt, om någon längre misstänkte Elgood.”

Wilton framkastade något om, att Elgood passade upp på Whalley.

”Du borde blygas”, sade Kenrick. ”Så misstänksam du måtte vara. Det vore orätt att längre

misstänka Elgood.”

”Jag är bara för allas vår skull ifrig att tjufven skall bli upptäckt”, sade Wilton, generad öfver denna tredje tillrättavisning.

”Åh, det glömde jag för ögonblicket”, sade Charlie. ”Whalley, du vet väl ungefär vid hvilken tid

pengarna togos ur ditt schatull?”

”Ja, det måste ha varit mellan fem och sex, ty

de funnos där klockan fyra och voro borta, när jag

kom upp efter teet.”

”Då är ju saken klar”, sade Charlie ^gladt, ”just vid den tiden hjälpte jag Elgood med hans läxa. Är han nu frikänd?”

”Ja, ja”, ropade flera af dem och trängdes kring den stackars gossen för att lyckönska honom.

*) Ett pund = 20 shillings = 18 kronor. En sovereign, ett guldmynt = 20 shillings.”Och vi äro verkligen mycket tacksamma mot dig, Charlie, som redt ut den här saken åt oss", sade Whalley. ”Men hvem är då tjufven? Det måste vi alla försöka komma underfund med så snart som möjligt."

”Och det slid1 vi också”, förklarade Bliss eftertryckligt. ”Han befinner sig förmodligen nu ibland oss, och hvem det än må vara, afundas jag honom inte i denna stund.”

Kenrick följde Whalley upp på hans rum. ”Misstänker du ingen, Whalley?”

”Nej ingen, och det gör ju inte du heller? Hvad skola vi nu göra?”

”Det är inte troligt, att han vidare besöker ditt rum; nu är det nog min tur. Om vi skulle sätta ett litet märke på de pengar jag har i mitt schatull?” ”Nå, och sedan?”

”Jo, pengarna försvinna som du vet, vanligtvis på eftermiddagarna. Hvem tjufven än är, fruktar jag för, att han nu fått smak för sitt yrke och ej så snart ämnar upphöra därmed. Strax utanför mitt rum ha vi skogarderoben. Yore det inte lämpligt att du och jag och ett par andra turade om att gömma oss där hvar eftermiddag mellan uppropet och teet?"

”Jag ‘förstår", sade Whalley, "det är nedrigt obehagligt, men det finns väl ingen annan utväg. Jag skall göra början. Säg, är inte Charlie Evson en präktig pojke? Han har gifvit oss alla en god läxa.” ”Ja, han är brodern upp i dagen. Walter var alldeles likadan, då han först kom hit.”

"Kors, säger dn det?” utbrast Whalley skälmaktigt och höjde på ögonbrynen.

”Ja, det gör jag”, svarade Kenrick litet sorgset, ”jag har, tyvärr, inte alltid tänkt så”, och han lämnade suckande rummet.

Det dröjde ej länge, innan tjufven ertappades på bar gärning.En dag, då Kenrick hållit vakt en half timme och började tröttna därpå, hördes lätta steg i korridoren. Kenricks rum var tomt, och den objudne gästen gick ljudlöst fram till Kenricks skrifschatull, som han utan svårighet öppnade. Det innehöll två halfsovereigns samt några silfverslantar. Han var nog försiktig att undersöka hvarje mynt särskildt, men den nästan omärkliga skåran i dess yttersta kant undgick likväl hans uppmärksamhet. Han stod just i begrepp att stoppa ner dem i sin portmonnä, när en tung hand lades på hans skuldra, och Kenrick och Wilton — den öfverrumplade tjufven — stodo ansikte mot ansikte.

Under ett ögonblick stirrade de flämtande på hvarandra. Wilton, som i förskräckelsen släppte portmonnän på golfvet var dödsblek och darrade i hela kroppen. Att så oväntadt bli gripen på bar gärning kom honom att förlora all självbeherskning.

”Du Wilton! Du, som jag så länge behandlat som min vän och gett fritt tillträde till mitt rum, du, som var den förste att kasta misstankarna på andra!” Han tystnade andlös af harm och förtrytelse. ”Kenrick, käre Kenrick, skvallra inte på mig!” ”Skvallra inte! Gode Gud, är det allt du har att säga? Icke ett ord af blygsel eller ånger! Hjärtlöse, nedriga usling!”

”Jag tvingades till det, Kenrick, det gjorde jag verkligen. Jag var skyldig Dan och — och andra pengar, och de hotade att ange mig för rektorn, om jag inte betalade. Harpour och de andra spelade af mig allt hvad jag egde,

och jag tror det skedde genom fusk. Tala inte om det, snälle Kenrick, tala inte om hvad jag gjort!”

”Jag kan inte ge en tjuf min hjälp”, ljöd det iskalla svaret.

”Om det låter så, skall jag säga dig hur det är”, sade Wilton buttert. ”Kom ihåg, att det var du, som först tog mig med till Dan, och att det inte ärdet enda, jag kan berätta om dig. Ack, Kenrick, säg ingenting, annars råka vi alla illa ut.”

”Och det är den där pultronen, som jag har varit vän med!” sade Kenrick föraktligt. ”Hvad tar du mig för? Tror du att rädslan för hvad du kan ha att förkunna skulle vara ett slags skydd för dig? Gå din väg, jag vill inte så mycket som röra vid dig.”

”Var inte så ond, Kenrick; jag menade inte hvad jag sade, jag vet knappt till mig af förtviflan. Men äfven om du ämnar anmäla mig, får du inte förkrossa mig med din ovilja, ty jag har ändå både hållit af och varit tacksam mot dig. Men jag ber dig så innerligt låta bli att tala om det!”

Men Kenrick svarade blott:

”Jag vet, att jag har mycket att svara för och att jag föregått dig med dåligt exempel, men jag har väl ändå aldrig lärt dig att stjäla.”

”Det ena är en följd af det andra, Ken; alltsammans kommer af att jag varit så mycket tillsammans med dåliga gossar och så ofta hälsat på Dan. För två månader sedan, skulle jag själf inte ha trott, att jag kunnat göra så mycket ondt, som jag sedan gjort. Du brukade också vara tillsammans med de andra och hälsa på hos Dan. Om du skvallrar på mig, måste jag tala om alltsammans”, tilläde han högt snyftande och vridande händerna.

”Säg om det där igen, och jag går direkte till doktor Lane”, sade Kenrick harmset och sköt honom från sig. ”Stackare, du förstår mig ju inte ; du tycks inte ha förmåga att tänka en enda högsint tanke. Hvad du än hotar med, är mitt beslut oryggligt, och nu går jag direkte till rektorn.”

Men innan han fick tid att taga sin hatt slog Wilton armarna kring honom och besvor honom att stanna.

”Jag vet, att jag är usel och lågsinnad och allt det där, men förlåt mig denna enda gång och sägingenting. 0 Kenrick, har du aldrig behöft bedja någon om förlåtelse? Jag är så ung, har du hjärta att för alltid förstöra mitt goda rykte?”

Han snyftade, som om hans hjärta ville brista, och Kenrick själf kunde med möda återhålla sina tårar, och han kände att medlidandet redan höll på att få herravälde öfver honom.

”Hvad kan jag väl svara? Du vet, att jag hållit af dig, men jag kunde aldrig tro, att du kunde vara så dålig.”

”Inte jag heller, tills för kort tid sedan, men jag har aldrig fått lära att strida mot frestelsen.77

”Jag hyser uppriktigt medlidande med dig, men fruktar det är min skyldighet att anmäla saken. Jag har försummat så många af mina plikter, att jag inte längre vågar göra det, ehuru denna är plågsammare för mig än någon annan.”

Wilton tiggde åter och bad i vild ångest, och Kenrick som var van att alltid ge vika för gossens böner begynte tveka.

”Du gör mig sjuk, om du går på så där”, sade han slutligen. ”Jag kan inte ge dig något bestämdt löfte nu, men jag skall tänka på saken.”

. ”Innan jag går, måste du lofva mig, att hvad du än beslutar, inte alldeles vända mig ryggen”, sade Wilton djupt nedslagen. ”Det vore förfärligt att resa härifrån och tänka, att det inte finns en enda, som någon gång ger mig en vänlig tanke.” ”Stackars gosse, hvarför skulle jag vända dig ryggen! Nej, hvad som än händer, skall jag alltid hålla af dig. Gå nu — efter teet skall du få veta hur det blir.”

Han hade redan hunnit genom dörren, då Kenrick ropade på honom.

”Hvad är det?” frågade gossen förskräckt, ty samvetsförebråelserna hade gjort honom feg.

”Se där”, sade Kenrick pekande på portmonnäen som låg på[golfvet,”Bed mig inte röra den igen, pengarna ligga i den”, sade Wilton hastigt gående sin väg. Det var tydligt att hans ånger var uppriktig, och att han velat gifva mycket för att ha det gjorda ogjordt.

Sorgsen och nedslagen satte Kenrick sig att söka lösa den uppgift som förelåg honom. Han var snart ense med sig själf om tre saker: för det första att gossarne i flygeln, om också ej den öfriga skolan, måste underrättas om hvad som skett; för det andra att Wilton måste återlämna hvart öre af hvad han stulit, och för det tredje, att han ofördröjligen måste lämna skolan. På så sätt hoppades Kenrick att saken skulle kunna nedtystas, men det var dock en sak, som oroade honom. Härledde sig det djupa medlidande som dref honom att skydda den stackars gossen från offentlig vanära från en feg rädsla att Wilton skulle sätta sin obetänksamma hotelse i verket och omtala hvad han visste om Kenricks egna förseelser? Detta var en fråga, som han ej lyckades komma fullt på det klara med, och det hedrade honom, att han till följd däraf, fattade det modiga beslutet att gå direkte till doktor Lane, aflägga fullständig bekännelse af alla sina forna förseelser och lämna afgörandet åt honom.

Whalley och Power, hvilka han rådfrågade, gillade hans förslag rörande Wilton, men rådde honom att utan att nämna några namn, omtala det skedda för doktor Lane och begära hans råd.

Rektorn lyssnade uppmärksamt på hvad Kenrick hade att säga.

”Om gossen är så ung och har blifvit vilseledd och vill foga sig i ditt vänliga och förståndiga förslag, så har det mitt fulla gillande”, sade han därpå. ”Jag öfverlämnar med fullt förtroende utredandet af denna sak åt dig.”

”Jag är rädd, att jag ej förtjänar doktorns gillande”, sade Kenrick med nedslagna ögon. ”På samma gång jag omtalade detta, tänkte jag be attiå aflägga bekännelse om hur illa jag själf uppfört mig. Jag får kanske sedan ej stanna kvar här i skolan, men det kan ju hända, att jag känner mig lättare om hjärtat, sedan jag fått tala om alltsammans.”

”Det var rätt och modigt af dig att komma till mig i denna afsikt, och jag tar det som ett nytt bevis på din uppriktiga längtan att försona hvad du felat. Men säg ingenting. Jag vet möjligen mer än du tror, och nöjer mig med hvad du redan sagt, så vida du ej i något afseende önskar min hjälp.” ”Det skulle göra mig godt att få tala om alltsammans”, sade Kenrick, ”min far är död, och jag har tyvärr ingen vän här i skolan att förtro mig åt.” ”Sätt dig då, Kenrick, och var på förhand förvissad om mitt varma deltagande.”

Nervöst fingrande på sitt hattband, berättade han hufvuddragen af de två sista årens händelser, framför allt hur illa han skött sin befattning såsom ordningsman i flygeln.

Doktor Lane gjorde intet försök att halka lätt öfver gossens många förseelser, men uppmanade honom att låta tanken på dem egga honom till fördubblade ansträngningar att föregå kamraterna med godt exempel. Och lofvande honom glömska af det förflutna, knäböjde han och anförtrodde honom med några få innerliga ord i Guds vård och beskydd.

Kenrick lämnade doktor Lane med långt lättare hjärta än han kommit. Wilton väntade honom uppe på hans rum, och i tanke på att de i mycket gjort sig skyldiga till samma slags förseelser, talade han nu vänligt och mildt till den stackars ångerfulle gossen.

”Stackars liten, låt mig först och främst tala om att du ej kommer att bli offentligt bestraffad.” Wilton gaf honom en tacksam blick.

”Men du måste lämna tillbaka alla de stulna pengarna; alla i flygeln skola i tysthet underrättas omdet skedda, och du måste utan uppskof lämna skolan.”

”Jag ber bara om en ynnest”, sade Wilton efter ett ögonblicks sorgsen tystnad.

”Och det är?”

”Att det ej omtalas hvem som tagit pengarna, förrän strax innan jag skall fara.”

”Ja gärna, så mycket mer som de fjorton dagar, som återstå af kvartalet annars kanske blefve alltför plågsamma för dig.”

”Men måste jag lämna skolan?” frågade Wilton bedjande.

”Ja. Det gör mig ondt, om dig, Korpen, men det går ej på annat sätt. Kan du resa då?”

”Ja”, svarade Wilton. ”Jag skall skrifva hem och tala om alltsammans för stackars mamma. Hellre än att jag blir relegerad, skickar hon mig naturligtvis pengar till hemresan. Så förskräckligt ondt det skall göra henne.”

”Det är alltid så, Korpen; det är inte bara vi själfva, som få lida af det onda vi göra. Och för att du inte skall tro, att det är af någon slags rädsla vi låtit dig slippa så lätt undan, vill jag endast säga dig, att jag varit uppe hos doktor Lane och omtalat hur illa jag själf uppfört mig under de två sista åren.” ”Nej, har du? Och det är mitt fel alltihop!” ”Ja, men jag är inte ledsen däröfver; jag är mycket lättare om hjärtat nu än förr.”

”Jag säger detsamma, Ken. Ingen kan tro hur olycklig jag varit de här sista fjorton dagarna. Jag har varit rädd för allting och drömt så rysligt. Det var nästan en lättnad att bli upptäckt, och jag är tacksam öfver att det var du och ingen annan, som öfverraskade mig.”

Kenrick svarade ej, men med minnet af den tröst han själf funnit af doktor Lanes handlingssätt mot honom själf, drog han Wilton på knä bredvid sig och bad om förlåtelse åt dem båda. Visserligen endastnågra få brutna och osammanhängande ord, men de kommo från hjärtat, och den stackars lille förhärdade gossen reste sig efter bönens slut alltför upprörd att kunna säga någonting.

TRETTIOSJÄTTE KAPITLET.

Försoning och förlust.

Dagen för Wiltons afresa randades snart. Hittills visste inga andra i flygeln än Kenrick och Whalley, att han var tjufven. Stölderna hade visserligen upphört, men utgjorde fortfarande allmänna samtalsämnet, och det var ej lätt för Wilton att åhöra de starka uttryck af förakt, som användes om den ännu oupptäckte brottslingen. Hans egenkärlek, djärfhet och öfverlägsna uppträdande voro totalt försvunna. Han hade blifvit tyst och allvarsam och tillbringade större delen af sin fritid i Kenricks rpm.

Det blef emellertid snart kändt, att han inom kort skulle lämna skolan, men som det ofta hände att någon vid kvartalets slut gjorde på samma sätt, väckte det ingen förvåning, ännu mindre misstanke om sanna förhållandet.

Samma kväll han skulle resa, sammankallades åter Noeliterna på uppmaning af Kenrick och Whalley. De infunno sig i klassrummet utan aning om hvad som förestod. Whalley öppnade förhandlingarna med att uppmana hvar och en som blifvit bestulen att resa sig upp. Fyra eller fem reste sig, och till deras förvåning och glädje återfingo de äf Whalley de till största delen små penningsummor, som på så mystiskt sätt försvunnit ur deras gömmor,

På Wiltons enträgna begäran hade Kenrick åta-git sig det ledsamma uppdrag, som nu följde. Det var för båda ett pinsamt ögonblick, när Kenrick reste sig upp och så grannlaga som möjligt förklarade att de stölder, som åstadkommit så många ledsamheter, sannolikt hädanefter skulle upphöra. Tjufven var upptäckt, och han bad dem att ej vara för ovänliga mot eller tänka alltför ovänligt om den unge brottslingen, hvilken gjort allt hvad som stått i hans förmåga att försona sitt brott. Ingen af dem hade därför längre orsak att ihågkomma den oförrätt hvilken de litet hvar fått lida, med undantag af Elgood, som blifvit orättvist misstänkt, och hvilkens förlåtelse den felande innerligt anropade.

Den djupa tystnaden bröts af ett allmänt mummel: ”Hvilken är det? Hvilken är det?”

Darrande af skam och blygsel hade Wilton nästan gömt sig bakom Kenrick, bredvid hvilken han hade sin plats, men Kenrick steg åt sidan, och läggande handen på Wiltons hufvud fortsatte han:

”Han sitter här”, medan Wilton gömde ansiktet i händerna och satt orörlig.

Ett sorl af förvåning lopp genom rummet, men ingen sade något, och efter ett kort uppehåll, tog Kenrick åter till ordet:

”Han är redan tillräckligt straffad; ni kunna förstå hur rysligt detta måste vara för honom. För öfrigt är detta anledningen hvarför han lämnar oss i dag. Jag kan säga er alla, att han är mycket, mycket ledsen öfver hvad han har gjort och har fått en läxa, som han aldrig skall glömma. Får jag försäkra honom om att ni alla förlåta honom? Får jag säga honom, att vi äro ledsna att skiljas från honom, att han trots allt medför våra varma välönskningar, och att han ej lämnar någon ovän kvar, då han nu reser härifrån?”

”Ja, ja”, hördes från alla kanter, och Wiltons häftiga snyftningar narrade flera andra att gråta. Ty denne gosse var omtyckt — trots sitt dåliga rykteoch otaliga förseelser fanns det något hos honom, som tilltalade de flesta. Lämnande å sido denna sista förbrytelse, den värsta af dem alla, voro de i allmänhet stolta öfver honom; det fanns hos honom ett visst ädelmod, en glädtig sorglöshet och ett goss* aktigt öfvermod, som vunnit deras beundran. Innan han blifvit bortskämd och vilseledd af de äldre gos* sarne, fanns det ingen, som ej tyckte om och trodde att det skulle gå bra för honom.

”Då har jag intet mer att säga”, tilläde Ken* rick. ”Jo det är sannt, Whalley påminner mig om en mycket viktig sak. Som ni veta, ha Noeliterna förut haft hemligheter att dölja, tyvärr icke alltid af bästa slag. Men vilja ni nu lofva att bevara denna hemlighet och ej tala om för någon i skolan hvem som tog pengarna? Saken blir snart glömd, men Wiltons goda namn och rykte vore för alltid för-stördt, om vi berättade hans förbrytelse för alla de andra.”

”Vi lofva att tiga”, ropade gossarne, och de

höllo ärligt sitt löfte.

”Då kunna ni säga adjö nu åt Wilton, som reser om en liten stund; vagnen är redan förspänd.”

De skockade sig omkring honom och togo af* sked utan ett enda förebrående eller sårande ord.

Wilton själf var alltför upprörd att säga mycket, men tryckte tacksamt deras händer, och bad sär* skildt Elgood om förlåtelse, hvarvid den lille gossen förklarade, att han ej längre tänkte på hvad som varit.

Charlie Evson var bland de siste, som tog ett vänligt afsked af Wilton.

”Hvad du måste afsky mig, som plågat dig så mycket och försökt narra dig till det som var orätt”, sade Wilton ångerfullt.

”Nej, visst inte”, sade Charlie. ”Jag önskar, att

du inte skulle fara härifrån; vi komme nog alla

bättre öfverens hädanefter,””Tro inte, att jag var fullt så dålig, som det såg ut. Jag skämdes hela tiden för mig själf, då jag försökte öfvertala dig att fuska och narras.” ”Farväl Wilton. Kanske träffas vi någon gång igen och bli riktigt goda vänner. Lycka till, det säger jag af hela mitt hjärta.”

Kenrick och Wilton voro nu ensamma. För Wiltons skull försökte Kenrick anslå en så glädtig ton som möjligt, då de tillsammans gingo öfver den öde skolgården till grinden utanför hvilken vagnen höll.

”Du har ju alla dina saker med dig, Korpen?” ”Ja”, svarade han frånvarande med en lång af-skedsblick på den gamla skolan.

Med en tung suck steg han därpå upp i vagnen och tryckte hård t Kenricks framräckta hand.

”Farväl Ken. Får jag skrifva till dig?”

”Ja gärna. Det skall bli roligt att emellanåt få höra af dig.”

”Och du svarar mig ju, Ken?”

”Ja naturligtvis, stackars liten. Farväl, Gud välsigne dig.”

Kenrick såg i månskenet att Wiltons ansikte var alldeles öfversköljdt af tårar.

Yagnen rullade bort, och Kenrick återvände ledsen och nedslagen till sitt rum. Då han åter satte sig ned vid sina böcker var det med känslan af att träget arbete är hvad som bäst jagar sorgsna tankar på flykten.

All hans diktan och traktan gick nu ut på att förvärfva ett nyss ledigt stipendium, som under fyra år utgick med nittio pund om året och var af en furstlig välgörare doneradt åt skolan. Det fanns visserligen andra stipendier, men detta var St. Winifreds största, och Kenrick behöfde det bättre än någon annan. Han visste dock att utsikterna voro små, ty om han också förmådde upptaga en täflan med Walter, var han rädd för Power. Men hurskicklig Power än var i öfriga ämnen, var matematiken en stötesten för honom, hvilket däremot var ett af Kenricks bästa ämnen. Hur han längtade att ha tillbaka all den tid han hittills förspillt! Om den varit rätt använd, hade han med lätthet vågat upptaga täflingen äfven med självfve Power, ty det fanns få med större begåfning och redigare hufvud än han.

Under träget arbete gingo dagarna fort, och julferierna togo sin början. Dessförinnan verkstäldes examen med dem, som täflade om stipendiet, men utgången skulle ej bli känd förrän vid vårterminens början.

Det var den angenämaste julhelg fru Kenrick tyckte sig någonsin ha upplefvat. Den tillbringades såsom vanligt i all stillhet, men hon tyckte, att Harry blifvit märkbart vänligare än förr. Han uppträdde med mindre högdragenhet emot sockenboarne, intresserade sig mer för de enkla nöjen, som kunde stå honom till buds, nedlät sig att leka med pastorns små gossar, och föreföll ödmjukare och nöjdare än förr. Hans mor räknade därför de dagar han var hemma, lik girigbuken sina pengar, och det gjorde henne särskildt godt, att när han lämnade henne, skämtade han ej som vanligt öfver skilsmässan.

Strax efter gossarnes återkomst till skolan blef utgången af täflingen om stipendiet känd. Betygen upplästes.

Henderson var den sjätte i ordningen, Kenrick den tredje, Evson den andra och Power den förste.

”Men”, tilläde doktor Lane, ”som Power enskildt anförtrott mig att han ej behöfver pengarna och därför afstår från dem, antecknas han såsom heders-stipendiat, medan självfva stipendiet öfvergår till Evson.”

Trots sin helt naturliga missräkning hade Kenrick velat ge mycket för att i denna stund kunna gå fram och lyckönska Walter. Han var på sista tiden så van vid ledsamheter och missräkningar, atthan knappt väntade något annat. Han försökte därför att undertrycka hvarje bitter tanke och gick tillbaka till sitt rum för att återtaga sitt arbete, som om intet händt.

Efter en stund hördes en lätt knackning på dörren, och till hans lika stora glädje som öfverraskning inträdde Walter Evson.

”Åh Evson”, utbrast han, rodnande af förlägenhet vid tanken på hur lång tid gått, sedan de sist talade vid hvarandra, ”så hyggligt af dig att komma upp. Låt mig hjärtligt lyckönska dig.”

”Tack Kenrick”, svarade Walter och räckte honom handen; ”jag tycker att vi nu undvikit hvar-andra tillräckligt länge. Jag har aldrig hyst agg mot dig, och att dömma af ditt sätt, är du ej heller längre ond på mig.”

”Nej Walter, det har jag inte varit på länge. Kan du förlåta det misstag jag gjorde, då jag trodde mig berättigad att tänka illa om dig?”

”Hjärtans gärna, om jag verkligen har något att förlåta. Vi ha båda blifvit straffade genom att under dessa två år ha gått miste om hvarandras vänskap. Men det är en särskild orsak, som gör, att jag nu kommit hit. Du lofvar mig ju, Ken, att inte bli stött öfver hvad jag har att säga?”

”Af dig, Walter, tål jag höra hvad som helst.” ”Säg mig då uppriktigt, om du var särskildt angelägen att få det där stipendiet, som alldeles händelsevis kommit i min ego?”

Kenrick rodnade lätt, men svarade ej, och Walter återtog hastigt:

”Som du vet Ken, skall jag stanna här ett år till. Skall du?”

”Nej tyvärr; min förmyndare anser, att vi inte ha råd därtill.”

”Godt, utan att det låter allt för egenkärt, tror jag mig kunna säga, att jag nästa år kan få ett stipendium, I alla händelser har min far råd attutan några uppoffringar bekosta mina studier. Det vore därför endast pur själfviskhet af mig att behålla detta stipendium, och jag ämnar också afsäga mig det. Tillåt mig därför hjärtligt gratulera dig, såsom varande Marsden-stipendiat.”

”Nej Walter, du får inte göra en sådan uppoffring för min skull.”

”Du kan inte slingra dig undan, Ken, ty detta är ett fritt land, och jag har rätt att afstå från ett stipendium, om jag vill. Det är för resten ingen uppoffring, så att nu tala vi inte vidare om den saken. Det är tio gånger roligare att veta att du har det. Lycka till alltså, och nu vill jag inte hindra dig längre.”

Han reste sig småleende för att gå, men Ken-rick grep upprörd hans hand.

”Ack Walter, du samlar glödande kol på mitt hufvud! Skall jag alltid vara nödsakad att mottaga välgärningar af dig utan att kunna återgälda dem!” ”Prat Ken! Vänner emellan är det inte fråga om välgärningar. Låt oss bara inte längre fortsätta att vara vänner endast på afstånd. Power har lof* vat att dricka te hos mig i kväll, vill du inte göra oss sällskap som förr i världen?”

”Jo tack Walter, men kan forna da’r kallas till lif igen?”

”Kanske inte, men det unga nuet får ersätta det gamla förflutna. Välkommen klockan sex.”

”Gå inte än. Det är roligare än jag kan beskrifva att ha dig här igen, käre Walter. Jag har så mycket att säga dig.”

”1 ersättning för två års ihärdig tystnad, hva’ sa’?” frågade Walter skrattande. ”Ett så trefligt litet rum du har! Så besynnerligt, att jag inte varit här förr. Få se hvad du tycker om mitt; det har så vacker utsikt öfver viken. Men du får inte se det förrän i kväll, då Charlie fått det riktigt i ordning. Charlie är den ordentligaste lille uppassareman kan ha; hvarför afskedade du honom? Jag har tagit honom i min tjänst nu, för att han inte skall ligga af sig.”

”Låt honom komma tillbaka till mig; jag är förståndigare nu än förr.*

”Ja med största nöje, så mycket mer, som jag vet att han gärna går in därpå. Se där har du Wiltons porträtt”, tilläde han, ”jag tyckte han blef fördelaktigt förändrad på sista tiden.”

Walter hade tydligen ingen aning om hvarför han så plötsligt lämnade skolan, och Kenrick var glad öfver att hemligheten var så väl bevarad.

De två återförenade vännerna hade mycket att tala om, och Walter bröt fullständigt isen genom sitt öppna, vänliga sätt. Kenrick gladde sig åt att de skulle få sammanträffa igen i Powers, Hendersons och Edens sällskap, men ödet hade bestämt att det ännu skulle dröja länge innan Kenrick gladt och förtroligt fick sällskapa med sina forna vänner.

När Walter gått, satte han sig strax ned att skrifva och berätta de goda nyheterna för sin mor. Han hade aldrig känt sig lyckligare än just i denna stund, men i nästa ögonblick hade solen åter gått i moln, mörkare än någonsin förr.

En af smågossarne kom inrusande med ett bref. ”Var så god”, sade han vårdslöst kastande det på bordet och sprang muntert gnolande sin väg. Kenrick tog upp brefvet; kuvertet var omgifvet af breda svarta sorgkanter och i poststämpeln stod ”Fuzby.”

Gossen stirrade förskräckt på det, men tvang sig slutligen att se efter hvad det innehöll. Endast några rader från deras gamla tjänarinna, som utan omsvep berättade att hans mor dött samma dag, samt en kort biljett från pastorn:

”Det är tyvärr sannt, min stackars gosse. Din mor dog helt hastigt af hjärtförlamning. Guds vä-gar äro icke våra. Jag har skrifvit och underrättat din förmyndare, som tvifvelsutan möter dig här.”

Kenrick satt som förstenad, nästan ur stånd att reda sina tankar.

Han spratt till, då en af smågossarne inträdde för att duka af frukostbordet, och längtande efter deltagande skickade han honom efter Walter.

Denne kom genast, och utan att kunna säga något, sköt Kenrick brefvet till honom. Yid dylika fall kunna människoord bringa så liten tröst, men Walter visade dock så godt han kunde sitt djupa deltagande både med ord och handling och ordnade allt för Kenricks hastiga afresa.

Yid Kenricks hemkomst öppnades dörren af den gamla trofasta tjänarinnan.

”Ack herr Harry, herr Harry, hon har gått bort från oss”, snyftade hon. ”Jag kunde inte märka, att något felades henne, för hon stod och språkade helt muntert med mig, då den där hjärtkrampen kom på henne, och jag hann knappt få henne i säng, innan hon var död.”

Harry rusade upp till moderns rum, men stannade bäfvande på tröskeln, ty det var första gången han ensam befann sig i dödens närhet.

Den nedgående vintersolen kastade sina milda strålar öfver henne, som aldrig varit så vacker som nu, med dödens högtidliga, hemlighetsfulla leende på sina läppar.

Utan ett ord eller en blick till afsked hade hon lämnat honom, som var det käraste hon egde på jorden. I hvilket solljus måste hon ej nu dväljas, hon, som jordelifvet skänkt så föga solsken!

Hon var en bland de renaste, älskligaste och mest själfuppoffrande af alla Guds barn, och hon hade tillbragt ett lif fullt af oro, bekymmer och nöd. Ingen hade haft ett kärleksfullt ord för henne, ingen hade omhuldat och vårdat henne, och med brännande samvetskval och outsäglig förtviflan knäböjde denföräldralöse gossen vid hennes döda kropp, och hon var för första gången döf för hans tårar och böner.

Ack, helt visst är vårt lif dunkelt och hemlighetsfullt och dess hemlighet blir ej uppenbarad förrän belyst af evighetens klara ljus.

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

Förlamningen bruten.

V0v 0i)|Jiöv noczé do)v, vaxov avfrpioKoiv aXestvtöv.

Hom. 11. 202.

Då Kenrick återvände till St. Winifred trodde han att det var för sista gången, ty hans förmyndare, en kall, osympatisk person, hade upplyst honom om att sedan moderns pension upphörde med hennes död återstod honom mycket litet att lefva af. Försäljningen af deras lilla bostad i Fuzby samt det stipendium han nyss erhållit skulle räcka till hans uppehåll under ett par år, och under tiden ämnade förmyndaren söka skaffa honom plats på något handelskontor.

Den ärelystne, begåfvade gossen hade drömt om ett helt annat lif, och han motsåg framtiden med tyst förtviflan. Han ansåg sig vara en ödets kastboll, och försjönk så småningom i trött likgiltighet för allting.

Walter sökte ofta upp honom, men Kenrick undvek till och med hans sällskap och tycktes trifvas bäst ensam uppe på sitt rum. Han skötte mekaniskt sitt arbete, gjorde inga framsteg, mistade hågoch intresse för allting och gick omkring dystef, blek och mager.

Doktor Lane iakttog deltagande den stora förändring gossen undergått och samtalade en dag med Power därom.

”Kenrick har just nyss varit här uppe”, sade han, ”och det gör mig ondt att se honom så sorgligt förändrad. Jag kunde knappt förmå honom att säga ett ord; allting tycks förefalla honom likgiltigt. Skulle inte litet trefligt sällskap kunna pigga upp honom. Vi bjödo honom till oss häromdagen, men han sade inte ett ord under hela kvällen. Kan inte ens Henderson narra honom att skratta?”

”Nej, det tviflar jag på”, sade Power nedslagen; ”Henderson, Evson och jag ha försökt så godt vi kunnat, men han undviker oss alla så mycket som möjligt. Jag tror att han bland annat plågas af oro för att han ej får fortsätta här, utan måste ta' plats på ett handelskontor, något som han afskyr.”

”Om det inte är någonting annat”, sade rektorn, ”så är den saken lätt hjälpt. Vi ha ofta haft frielever här, och jag skall underrätta Kenricks förmyndare utan att han själf vet därom, att afgiften ej lägger något hinder i vägen för hans kvarstan-nande.”

Detta ädelmodiga handlingssätt förekom ej sällan i denna skola, som i sanning var en alma mater för alla sina lärjungar. Kenrick anförtrodde Walter sina farhågor, som denne genast skingrade genom att omtala att doktor Lane ämnade öfvertala hans förmyndare att låta honom stanna. Denna nyhet tycktes glädja honom, men förmådde dock ej skingra hans håglöshet för all slags sysselsättning.

Denna förminskades icke ens, då hans förmyndare skref, att en ädelmodig ehuru okänd vän förbundit sig att ge honom ett årligt bidrag af hundra pund, för att sätta honom i stånd att fortsätta sina studier, till dess han själf kunde förtjäna sitt uppe-hälle. Glädjen att slippa taga plats på ett kontor ryckte upp honom litet, men det varade ej länge. Han hade ingen aning om hvem den okände vännen kunde vara, och brydde sig knappt om att försöka gissa. Det var icke förrän flera år senare, som han fick veta att sir Lawrence Power på sin sons ifriga bön räckt honom en hjälpsam hand, ty Power gjorde denna goda gärning så i smyg att icke ens Walter misstänkte något, och Kenrick anade föga, då han omtalade de goda nyheterna för Power och mottog hans hjärtliga lyckönskningar, att denne visste mer om denna sak än han själf.

Men det var så mycket som på sista tiden hopat sig öfver honom - skam, ånger, sorg öfver moderns död, och känslan af att stå ensam i världen, att allt mod och energi svek honom, och han tyckte sig aldrig mer kunna hålla sitt hufvud upprätt.

Men förlamningen bröts till sist, och den obetydliga orsaken därtill var endast en liten vindstöt.

Såsom vanligt klättrade han en dag ensam bland klipporna och fördröjde sig så länge där, att det redan började skymma, då han anträdde hemfärden. I detsamma blåste hatten af honom, rullade några fot utför klippväggen och fastnade på en buske. Kalkklippan var tillräckligt ojämn och skroflig att ge honom fotfäste, och han klättrade ned efter hatten, men hade knappt lösgjort den med foten, då den åter rullade ännu längre ned. Nedstigandet var icke särdeles svårt, och Kenrick fortsatte därför sin jakt samt lyckades äfven få fatt i hatten och tryckte den med en viss tillfredsställelse på hufvudet.

Men nu började svårigheterna; vid nedstigandet hade han endast att sakta glida med, när den spröda kalkstenen gaf vika under hans fötter, men vid uppstigandet var det, såsom vanligen är fallet vid bergvandringar, dubbelt svårt att finna fotfäste. Efter flera fruktlösa försök, insåg Kenrick omöjligheten att komma upp denna väg.åe4

Det återstod honom alltså intet annat än att klättra ända ned till foten af klippan och sedan längs stranden af viken försöka leta sig väg tillbaka till St. Winifred. Det berodde nu endast på huruvida tidvattnet ännu var så långt aflägset, att han skulle hinna hem, innan det kom.

Efter något besvär lyckades han krafla sig utför klippan. Ingen tid var att förlora och han sprang så fort han kunde utefter den steniga, ojämna marken utan att bry sig om att stanna för att taga upp den olyckliga halmhatten, som åter blåste af honom. Då han ändtligen hade svängt om hörnet af några utskjutande väldiga klippblock, låg en smal sträcka af stranden klar framför honom, men litet längre bort sköljde tidvattnet redan öfver foten af några klippor. Om han endast kunde hinna fram dit, medan vattnet ännu stod så lågt, att han kunde vada genom det, hoppades han vara räddad, men afståndet tycktes nästan ökas i stället för att minskas under det han sprang, hans knän började svikta och för hvarje steg sjönk han djupt ned i den lösa sanden.

Han stannade dock ej ett ögonblick för att hvila, ty han visste att det nu gällde lifvet, men han kom likväl för sent. Skummande vågor bröto sig redan liksom vredgade öfver motståndet, mot klipporna.

Erfarenheten hade lärt honom med hvilken försåtlig hastighet tidvattnet dränker denna farliga kust. Icke ett

ögonblick var att förlora, och då han rusade tillbaka till den lilla skyddade bukten, sträckte vågorna sig redan efter honom.

Han mera flög än sprang tillbaka till klippan nedför hvilken han kommit, men en enda blick uppåt öfvertygade honom om att om han också skulle lyckas klättra några fot upp, skulle dock vattenmärket, som betecknades af en mörk linie, garnerad af sjötång, nedanför hvilken klippväggen var fullkomligt kal, stå högt öfver hans hufvud.Det fanns ännu en utväg att försöka, en i san-ning förtviflad utväg. Kenrick var en förträfflig simmare. Om han kunde simma för nöjes skull, skulle han ej då kunna göra det, när det gällde lif-vet? Den sträcka han hade att tillryggalägga var visserligen längre och farligare än han någonsin drömt om att försöka, men hans enda hopp om räddning låg också i detta försök.

Han kastade af rocken och vadade modigt ut i det kalla vattnet. De slemmiga vattenväxterna klamrade sig fast vid honom, och det var med en känsla af äckel han kände hur de snodde sig kring hans fötter och ben. Men det blef bättre ju längre ut han kom, kroppsrörelsen värmde honom, och han gungade snart på vågorna, öfver hvilka han för en kort stund tyckte sig vara herre. Först när han började tröttna kastade han en blick framför sig och såg att han ännu knappast hunnit halfvägs. Och äfven om han orkade simma ända fram — hvilket han förstod var omöjligt — skulle ej de obarmhärtiga vågorna med lätthet krossa honom mot klipporna? Modet sjönk, och vändande sig om, sam han döds-trött tillbaka till den lilla landningsplatsen.

Tidvattnet hade redan hunnit till den plats, där han tappat hatten, och under det han darrande af köld tog på sig sina våta kläder, såg han hur den dansade bort på vågorna.

Fasa för hvad som förestod aftvingade honom ett högt ångestskri. Tre gånger ljödo de gälla ropen öfver hafvets brus, och därpå blef det tyst. Tryckt intill klippväggen stirrade Kenrick utåt vågorna som närmade sig sitt rof för att åter tvinga honom att simma, till dess tröttheten skulle besegra honom, och han för alltid sjunka ner i deras djup.

Och när han föreställt sig allt detta med en lif-lighet, som lät honom känna dödsscenens hela ångest, irrade hans tankar tillbaka till den flydda tiden. Mången förgäten synd i tankar, ord och handling dök

Läsning för gossar. 12åter upp i hans minne, och han tyckte sig höra en hotande röst dundra i hans öra: ”Du har förspillt ditt lif, öfverlämnat dig åt håglös likgiltighet, försummat dina plikter och illa förvaltat de pund du fått — därför skall Gud taga ifrån dig detta lif, som du ej förstått att rätt använda.” Och därpå tyckte han sig höra en annan röst, en välkänd, mild och ljuf röst, som tröstande hviskade: ”Det skall gifvas dig tillbaka, använd det bättre; vakna upp, använd det bättre, ty det skall gifvas dig tillbaka.”

Utan att Kenrick visste af det, hade hans nödrop blifvit hörda.

Hela denna sida af kusten var i allmänhet så ödslig och sällan besökt af någon människa att det icke föll honom in att någon kunde vara inom hörhåll. Men under sista stormen hade en skonert slagits sönder mot klipporna i närheten af St. Winifred, och Walter och Charlie hade gått för att se på vraket. De stannade, då de hjärtskärande nödropen nådde deras öron.

”Gode Gud, det måste vara någon där nere!” ropade Walter.

”Ja, men hur skulle någon ha kommit dit?” invände Charlie.

”Hörde du då inte, att någon ropade?”

”Jo, flera gånger. Och se där Walter.” Charlie pekade på klipputsprånget, som bar tydliga spår af att någon klättrat utför.

”Hvem i all världen har gått ned den vägen, och hvad skulle det tjäna till?”

”Ser du någon?”

”Nej, ingenting annat än hafvet”, ty Kenrick stod så tätt tryckt till klippväggen, att han ej kunde ses där uppifrån, och floden hade stigit så högt att stranden var alldeles öfversköljd af vattnet. ”Men. hvad är det där?”

”Åh Walter, det är ju en halmhatt; någon afkamraterna måste vara där nere. Jag kan tydligt urskilja det blå och hvita bandet.”

”Blå och hvita! Då måste det vara en sjätte klassist! Tänk, om det är Kenrick!”

”Kenrick!” ropade båda så högt de kunde, men blåsten, som tilltagit i styrka, förtog ljudet af deras röster.

”Ingen svarar”, sade Walter, ”men det är alldeles tvärsäkert att någon är där nere.”

Charlie hade redan börjat klättra utför branten, men Walter drog honom tillbaka.

”Vänta Charlie, om någon skall försöka klättra dit ned, så är det jag.” Han började nedstigandet, men insåg snart omöjligheten af att komma samma väg tillbaka. Och hvad kunde han för öfrigt göra sedan han kommit dit ned? En annan plan föll honom in, och med någon svårighet klättrade han upp igen.

I detsamma hördes åter ett högt rop, ty Kenrick inbillade sig ha för ett ögonblick hört ljudet af röster.

”Hörde du, Charlie?” utbrast Walter upprörd och ropade tillbaka, men nu var det åter tyst där nere.

”Vi måste springa tillbaka till St. Winifred sä fort vi kunna för att skaffa hjälp, ehuru jag fruktar den kommer för sent.”

”Walter, kommer du inte ihåg den där stugan nere vid Bruces grotta? Där nere finns en gammal båt, och det är mycket närmare dit än hem till skolan.” ”Utmärkt! Det var präktigt att du kom ihåg den! Det är just hvad vi behöfva.”

Hållande hvarandra i handen rusade de i väg så fort de kunde.

De knackade på stugudörren, men ingen svarade. ”Sak samma, vi måste låna båten ändå”, sade Walter och sprang ned och lösgjorde den. ”Nu kommer det väl till pass, att vi båda äro vana roddare.””Ja, men en sådan gammal ruskig båt! Tänk om vi hade vår egen ”Pärla” i stället.”

Båda voro, som sagdt, vana att ro, men Charlie, som aldrig försökt sin skicklighet annat än på deras lilla sjö hemma vid Semlyn var naturligtvis ganska rädd.

”Var nu en modig liten gosse, Charlie, och ro stadigt. Du är väl inte rädd?”

”Nej, inte så mycket, men det är ju mörkt om en half timme.”

”Inte riktigt, och till dess äro vi nog framme; tidvattnet hjälper oss.”

De rodde en stund under tystnad, hvarpå Charlie sade:

”Walter, har du sett att din åra är afbruten och nu bara är hopsplitsad, så att den nätt och jemt håller ihop?”

”Ja, det såg jag strax och skall ro så försiktigt som möjligt. Du är allt litet rädd min gosse, men jag skall strax lifva upp dig. Hvila ett ögonblick på åran och se dit bort.”

Han pekade på en mörk gestalt, som tydligt af-tecknade sig mot den ljusa klippväggen.

”Walter, jag skall inte säga ett ord mer”, och den lille gossen fortsatte modigt sin ansträngande rodd.

Under tiden steg tidvattnet allt högre, och de första vågorna slogo redan liksom lekfullt upp mot Kenricks fötter. De stego allt högre och högre — nu nådde de upp till knäna — nu till midjan — han visste att inom några minuter skulle han nödgas simma, och den sista kampen börja.

Det började gå omkring i hans hufvud, lemmarna förlamades, och fasan för döden gaf vika för slö liknöjdhet, då han fick sikte på en liten båt, som styrde kurs rätt mot honom, men just då den var strax bredvid, förlorade han medvetandet och gled med ett svagt anskri ned i det mörka vattnet.TRETTIOÅTTONDE KAPITLET.

Ute på hafvet.

Ilalösc; ö' åpsxuig yjvsvoi, yXattttyjv aXa Poöiotoi Xsvxatvovxsg, ¿¿tqov o.

jB/W. 76*.

I samma ögonblick fattades han af Walters starka armar och drogs upp i båten, på hvars botten de lade honom så bekvämt de kunde, hvarefter de började ro hemåt.

Ingen tid var att förlora, det var nu nästan mörkt, stormen tilltog med hvart ögonblick, men de båda gossarna rodde modigt framåt. Walter glömde för en stund all försiktighet, och vid ett kraftigt årtag, inträffade hvad de länge fruktat. Åran bröts midt itu, och han höll endast en stump kvar i handen.

”Gode Gud, vi äro förlorade!” utbrast han, förlorande själfbeherskningen, och läggande upp sin nu öfverflödiga åra, slog Charlie armarna om broderns hals och brast i gråt. De tre gossarne — den ene af dem ännu nästan medvetslös och fullkomligt utmattad — voro nu ett hjälplöst byte för stormen och vågorna, som drefvo* dem allt längre och längre bort från land.

”0 Walter, jag kan inte dö, jag kan inte! Det är så förskräckligt att dö ensam här ute på sjön!”

”Vi äro ju tillsammans, Charlie, och Gud skall inte öfverge oss!”

”Ack Walter, bed till Honom för oss alla tre!”

”Vi skola bedja tillsammans”, och dragande den lille brodern närmare sig, uppsände Walter en brinnande bön, i hvilken Charlie snyftande och med osam-manhängande ord instämde.

Kenrick rörde på sig och hviskade något, och bröderna böjde sig ifrigt öfver honom.

”Du har räddat mitt lif Walter, just då jag trodde det var förloradt”, hviskade han, ”och jag hoppas att hädanefter använda det bättre.”Han hade ännu ej fattat i hvilken fara de sväf-vade, men då han mödosamt reste sig upp, märkte han strax att något var på tok.

”Hvarför ro ni inte?” frågade han. ”Äro ni trötta? Låt mig försöka; jag tror nog att jag orkar.” ”Det tjänar till ingenting, Ken”, sade Walter och pekade på den af brutna åran.

”Då har du vågat ditt lif för ätt rädda mig, du ädelmodige, högsinte Walter!” utbrast Kenrick, och tårarna strömmade utför hans kinder. ”Lif och död strida om mig i kväll, ja, äfven evigt lif och död”, tilläde han hviskande. ”All denna fara gäller mig och min synd. Jag kan inte räddas, men Gud, gode Gud rädda de andra!”

Den förfärliga ångesten förlamade honom ånyo, och han sjönk åter afsvimmad tillbaka i sin förra ställning.

”Är han död?” frågade Charlie förskräckt.

”Nej, endast afsvimmad, men båten tar in vatten, och vi måste draga upp Kenrick på ett af sätena.” Sedan detta var gjordt, band Walter fast den sanslöse gossen vid bänken, bredde sin rock öfver honom och satte sig sedan bredvid Charlie samt slog beskyddande armen omkring honom.

”Tala till mig Walter”, bad Charlie efter en stunds tystnad, ”då hör jag inte så mycket på vågornas brus. O Walter, jag tror, att vi måste dö.” ”Annu har jag hopp, och kom ihåg att om vi dö, få vi följas åt.”

”Ack Walter, så snäll och god du alltid varit mot mig”, och litet modigare tilläde han: ”Hvad är det då du hoppas på?”

”Ser du ljuset där borta? Det är från Sharks-fins fyr; om vi bara kunna komma inom hörhåll, så få vi kanske hjälp därifrån.”

Sharksfins fyr är byggd på en brant klippa ute i hafvet, mot hvilken vågorna äfven i lugnt väder skummande bryta sig. Gossarne kunde vara tack-summa, att stormen ej dref dem närmare fyren, hvilket varit detsamma som säker död.

Walter ropade så högt han kunde på hjälp, och de tre karlarne på fyren tyckte sig höra nödrop. Men när det stormade hördes alltid så många besynnerliga ljud, att så framt ej människoröster tydligt kunde urskiljas, plägade karlarne ej fästa någon vikt därvid. Och äfven om de denna kväll vetat att det var nödrop de hört, hur var det

tänkbart att sätta ut en båt, då vågorna tornade sig skyhöga mot deras branta klippa?

Charlie hade en stund setat stilla med hufvudet lutadt mot broderns axel, men då han märkte att ljusskenet på vattnet så småningom aftog, frågade han sakta:

”Ha vi drifvit förbi fyren?”

”Ja.”

Åter en stunds tystnad.

”Walter!”

”Jag vet, hvad du tänker säga, vännen min.”

”Vattnet stiger allt högre i båten.”

”Ja, och dessutom finns det en läcka. Är du rädd, om jag släpper dig en stund för att försöka ösa?”

”Ja Walter, snälle Walter, håll i mig, släpp mig inte!”

”Som du vill, Charlie, det tjänar ej heller till mycket.”

”0 nu sjunka vi!” ropade den lille gossen för-tviflad och hakade sig fast vid brodern, som i det sista bibehöll sitt lugn.

”Adjö Charlie, vi följas åt, och Gud skall ta hand 0111 oss!”TRETTIONIONDE KAPITLET.

Hvad hafvet gaf upp.

Allmän oro var rådande i skolan. Till att börja med väckte de tre gossarnes frånvaro ingen uppmärksamhet, men då de ännu ej vid sängdags voro hemma, blef det allmän uppståndelse, och de närmaste omgifningarna genomletades.

Spåren efter Kenricks nedstigande utför klippan upptäcktes, men då det var tydligt att endast en gosse begagnat sig af denna väg, blef saken ännu mer oförklarlig. En viktig upplysning vanns vid uppdagandet af att Bruces båt var försvunnen, och de värsta farhågor tycktes bekräftas vid gubbens förklaring, att båten var gammal och bräcklig och bara användes att vid lugnt väder ro tätt utefter stranden. Men hvad i all världen kunde ha förmått de tre gos-sarne att en mörk och stormig vinterkväll ge sig ut i ett dylikt nötskal? Att det skett för nöjes skull var otänkbart, så mycket mer som rodd var strängt förbjuden.

Några af fiskarne foro ut och undersökte kusten, men utan resultat, och under hela denna bedröfliga dag öfvergick fruktan att en olycka inträffat, nästan till visshet.

Mot aftonen gaf hafvet upp, icke de döda, men hvad som ansågs vara ett ovedersägligt bevis på gossarnes sorgliga öde. Henderson, som befann sig i ett feberaktigt tillstånd af upphetsning, gick i sällskap med Power och Eden oroligt fram och tillbaka på stranden, då han plötsligt fick sikté på en genomvåt och tillknycklad halmhatt, hvars blå och hvita band röjde att egaren var en af St. Winifreds lärjungar. Yid närmare undersökning upptäckte de det ännu läsliga namnet ”H. Kenrick” inne på fodret.

Förskräckta och upprörda fortsatte de sökandet, och efter en stund pekade Power med ett kväfdt Utrop på något mörkt föremål, som låg på sanden.Med klappande hjärtan rusade de dit och igenkände till sin ytterliga fasa den jacka Walter burit sista gången de sett honom.

Följande dag kommo herr och fru Evson, som blifvit eftertelegraferade, och deras känslor kunna lättare tänkas än beskrifvas. Åsynen af deras tysta förtvifian ökade de öfrigas beklämning, och alla trodde att allt hopp var ute.

Alla — utom en af gossarne. Eden envisades att ej tro det värsta. Han var öfvertygad om att gossarne blifvit räddade på ett eller annat sätt. Denna öfvertygelse hade helt plötsligt och utan att han kunde förklara orsaken, trängt sig på honom.

”De skola komma tillbaka, kära fru Evson; ni skall få se att de komma tillbaka”, upprepade han oupphörligt, och

hur orimlig denna försäkran än kundo förefalla, var den dock som helande balsam för det sargade modershjärtat.

Och på fjärde dagen, då herr Evson rest till London för att göra efterfrågningar nere vid hamnen på hvarje nyanländt fartyg, kom Eden, strålande af glädje och utan tanke på les convenances inrusande i doktor Lanes salong, där fru Evson satt.

”Hvad var det jag sade, fru Evson! De äro räddade, alla tre äro räddade.”

”Tyst min gosse, tyst”, varnade fru Lane. ”Den häftiga öfvergången från sorg till glädje kan vara skadlig för henne. Hon borde först ha blifvit litet, förberedd.”

”Eden, Eden, är det sannt?” ropade modern darrande af sinnesrörelse. ”Hvar äro mina gossar?”

”Ni får snart se dem”, svarade han mildt, och i nästa ögonblick öppnades dörren åter, och Charlie Evson låg i sin moders armar och öfverhöljdes af hennes heta kyssar.

”Men hvar är Walter?” frågade hon därpå.

”Känner du inte igen mig, mamma lilla, och har du ingen kyss kvar åt mig?” frågade skämtandenågon, som var klädd i en blå sjömansjacka, och nu var det Walters tur att kasta sig i moderns famn.

Kenrick bevittnade med ett sorgset uttryck detta återseende, ty känslan af hans ensamhet var i denna stund mycket stark, men Walter drog honom fram till sin mor, och hon kysste äfven den föräldralösa gossen.

;;Ditt namn, Kenrick, är välbekant för mig”, sade hon, ”och du har delat deras faror.”

”Walter har två gånger räddat mitt lif, fru Ev-son”, svarade han, ”och denna gång hoppas jag det är i mer än en betydelse.”

Gossarnes historia var snart berättad. I detsamma båten började sjunka, fick Walter se ett svagt ljussken och konturerna af ett skepp ej långt ifrån dem. Både han och Charlie skreko på hjälp så högt de kunde, och deras nödrop blefvo hörda. Räddningsbåten sattes ut, och gossarne räddades några minuter innan deras egen murkna farkost gick till botten.

Kaptenen och besättningen på Morning Star täflade om att taga god vård om dem, men stormen och den klippiga kusten hindrade honom från att sätta dem i land förrän denna dag, hvarvid den godmodige mannen äfven försåg dem med respengar hem till St. Winifred,

”Du kan inte tro, mamma, hur trefligt det var ombord; jag fick lära allt möjligt om fartyg och så’nt där, och det var så lifvadt, och alla voro så förskräckligt vänliga mot oss.”

"Vi tänkte nog ändå hela tiden på dig mamma, och hur oroliga ni alla måste vara”, inföll Walter, ”men vi togo för afgjordt att ni skulle tro, att vi blifvit upptagna på något skepp.”

”Ja, det var hvad er vän Eden ständigt försäkrade mig”, svarade modern. ”Han har gjort hvad han kunnat för att hålla mitt mod uppe, ty de flesta tviflade på er räddning.”

”Och nu fru Evson, måste ni afstå några minu-ter från dem15, sade Power leende. ”Lärarne och alla kamraterna äro otåliga att få se och lyckönska dem.”

Inom tio minuter var hela historien känd bland gossarne, som åter med bravorop hälsade Walters högsinta handlingssätt. Då han visade sig i sin blå jacka, som han fått af kapten Peters, hållande Ken-rick under armen och Charlie vid handen, skallade det ena hurraropet efter det andra från den församlade gosskaran, och i höjden af sin glädje och beundran lyftade de upp de tre på sina skuldror och buro dem i triumf rundt omkring gården.

Såsom de antogo, hade herr Evson i London varit ombord på Morning Star, och där hört den glada nyheten om sönernas räddning. Han öfverho-pade kapten Peters med varma tacksägelser och skänkte honom såsom ett bevis på sin djupa erkänsla ett präktigt guldur. Yid återkomsten till St. Winifred fann han sina gossar väntande på honom inne hos modern i rektorns salong och omgifven af sina bästa vänner. Den kväll som nu följde, glömdes aldrig af dem, lika litet som den ståtliga frukost sjätte klassisterna gåfvo för Walter och Kenrick till firandet af

deras lyckliga räddning, och till hvilken lille Charlie särskildt blifvit inbjuden.

Dessa tre gossar, som stått ansikte mot ansikte med döden hade lärt sig att ge lifvet dess verkliga värde. Kenrick återkom till St. Winifred som en förändrad gosse, för hvilken ej längre fanns några anfall af dåligt lynne, håglöshet eller själfviskhet.

Under hans, Powers, Walters och några andras inflytande lade St. Winifred nytt anseende till sitt gamla, välkända namn.

Yid terminens slut, lämnade Power skolan med granna betyg. Walter blef nu skolans primus, och han och Kenrick (som blifvit uppflyttad på sin gamla plats) arbetade tillsammans på St. Winifreds bästa, och när de i sin tur afgingo, voro de lika beundrade och om möjligt mer afhållna än Power. Underårens gång intog äfven Charlie platsen såsom primus och gick därvid i broderns spår, så att äfven vid hans namn blefvo några af skolans bästa minnen förknippade.

L’Envoi.

Bör jag ej lämna dem här, såsom de gossar jag kände och höll af? Behöfver jag säga något om deras mannaår, då de ljusa löften de gåfvo såsom ynglingar gingo i uppfyllelse? De lefva ännu, och äro högt aktade och ansedda i världen.

Nej, icke alla lefva! Den yngste bland vår lilla vänskara i St. Winifred, Charlie Evson är död, och. dog en våldsam död. Han gick ut såsom missionär till några af Söderhafsöarna och verkade där med stor framgång, men blef vid landstigningen på en annan ö öfverfallen och mördad af några ursinniga vildar, bland hvilka han ej hunnit predika evangelii milda bud. Såsom gosse visade han martyrens oförfärade mod, och såsom man tilläts han vinna martyrens strålande krona.

Om Walter, Henderson och sir Reginald Power ~ ty Power ärfde endast alltför snart sin fars titel och egendom — behöfver jag icke säga något mer.

De voro oförskräckta, högsinta och redbara gossar och växte upp till högsinta och redbara män. Och när slutet kommer för dem, som för oss alla, när döden ändar deras glädje och sorg, hopp och fruktan, då är jag förvissad om att de, som begråta dem och beklaga deras förlus.t ej äro få, och att de själfva med lugn hälsa den store gästen, i förtröstan på ett bättre och renare lif, på en ljus och syndfri värld, på återseendet af länge sedan bortgångna vänner, på väen rolighet, som står Guds folk tillbaka*